

ระบบการปกครอง
คริสตจักรของพระเจ้า
ตามอย่างพระคัมภีร์

Theological Church Government by Paul D. Dugas

โดย พอล ดูกัส

ศูนย์ศึกษาพระคริสตธรรม
สหคริสตจักรเพนเตคอสแห่งประเทศไทย
96/2 บ. หลังกฤษกร ต. ดอนศิลา
อ. เวียงชัย จ. เชียงราย 57210
โทร. 01-2877940, 053-736294

คำนำ

บทเรียนชุดนี้เขียนขึ้นเพื่อตอบสนองความจำเป็นในการศึกษาระบบการปกครองคริสตจักรตามอย่างพระคัมภีร์อย่างมีระบบ

ผู้เชี่ยวชาญเรื่องศาสนศาสตร์ได้ใช้เวลาจำนวนมากในการศึกษาและเขียนหนังสือเกี่ยวกับใจความสำคัญของพระคัมภีร์ แต่น่าประหลาดใจที่มีงานเขียน เกี่ยวกับแผนการของพระเจ้าในเรื่องการปกครองคริสตจักรเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

จริงๆ แล้ว พระคัมภีร์สอนเกี่ยวกับการปกครองคริสตจักรไว้ว่าอย่างไร ศิษยาภิบาลควรมีอำนาจปกครองมากน้อยเพียงใด คริสตจักรแต่ละแห่งเป็นร่างกายที่มีอำนาจโดยที่ศิษยาภิบาลไม่ต้องจำนนต่อผู้มีอำนาจที่เป็นมนุษย์คนอื่นนอกจากตัวเองใช่หรือไม่ ท่านไม่จำเป็นต้องเดาคำตอบ เพราะพระเจ้าทรงมีคำตอบที่แน่นอนในพระวจนะของพระองค์

อย่างไรก็ตาม มีเพียงวิธีเดียวที่จะทราบคำตอบของพระเจ้าเกี่ยวกับการปกครองคริสตจักรได้และวิธีนั้นคือ โดยการศึกษาพระคัมภีร์อย่างมีระบบ ไม่แต่เพียงพระคัมภีร์ใหม่เท่านั้น แต่จะต้องศึกษาพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นด้วยหลักการดังกล่าวนี้

ขอขอบคุณบุคคลดังต่อไปนี้ ไคลด์ เจ เฮนีย์ (Clyde J. Haney) ที่อนุญาตให้ใช้บันทึกต้นฉบับของเขาเพื่อเป็นเนื้อหาส่วนสำคัญของหนังสือเล่มนี้ เดวิด เอฟ เกรย์ (David F. Gray) ที่อนุญาตให้ใช้บรรยายเรื่อง "The Work of the Pastor" (งานของศิษยาภิบาล) และชาร์ลส พูล (Charles Pool) ที่ออกแบบปกและงานศิลป์

ผู้เขียนมีความปรารถนาอย่างแรงกล้าที่จะเห็นการปกครองของพระเจ้าที่แท้จริงในคริสตจักรทั้งหลายของเรา หนังสือเล่มนี้จึงได้เขียนขึ้นด้วยเหตุผลดังนี้เอง

สารบัญ

บทที่หนึ่ง

หลักสำคัญเกี่ยวกับการปกครองของพระเจ้า	10
1. ความหมายของการปกครองของพระเจ้า	10
2. ทำไมการจัดระเบียบจึงเป็นสิ่งสำคัญ	15
3. ทำไมคริสตจักรจะต้องมีการจัดระเบียบ	18

บทที่สอง

รูปแบบการปกครองคริสตจักรที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์	23
เหตุผลสำคัญของการปกครองคริสตจักรที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์	23
1. คอมมิวนิสต์	24
2. ราชาธิปไตย	25
3. ประชาธิปไตย	27
• การปกครองของยุคสุดท้าย	27
• ศิษยาภิบาลควรจะมีอำนาจปกครองมากเพียงใด	29
• คริสตจักรแบบประชาธิปไตยมีการดำเนินการอย่างไร	32
• การปกครองแบบประชาธิปไตยในคริสตจักรมีความไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างไร	35
• สิ่งที่เกิดขึ้นในคริสตจักรแบบประชาธิปไตยที่มีการออกเสียง	37
4. เผด็จการ	37
• ความสัมพันธ์ของศิษยาภิบาลและฆราวาส	37

● ลักษณะที่สำคัญของการปกครองแบบเผด็จการ	38
ลูกบุญแก่ผู้อำนวยการปกครองและคริสตจักร	44
1. ผู้นำคริสตจักรยุคแรก	50
2. จุดหมายของเปาโลแสดงกฎระเบียบ ในการปกครองคริสตจักร	51
● การทวงเรียกและอำนาจของอัครสาวกเปาโล	52
● การแต่งตั้งจากพระเจ้า	53
● ที่มาของอำนาจในการปกครองคริสตจักร	53
● ความล้มเหลวของคริสตจักร	53
รากฐานของการปกครองคริสตจักรของพระเจ้า	56
1. ตำแหน่งของผู้ที่ถูกปกครองและผู้ปกครอง	56
2. การสอนเรื่องการปกครองคริสตจักร	57
3. ตำแหน่งของพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่	57
4. ตำแหน่งของผู้เลี้ยงแกะ	59
5. ตำแหน่งของผู้ที่มีหน้าที่ปกครองในคริสตจักร	62
6. ตำแหน่งของสมาชิกในแผนการของพระเจ้า	64
การจัดระเบียบและการดำเนินการคริสตจักรที่มีการปกครองของพระเจ้า	69
1. พระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่: พระเยซูคริสต์	71
2. ผู้เลี้ยงแกะ: ศิษยาภิบาล	71
3. คณะกรรมการคริสตจักร	72
● ทำไมต้องมีคณะกรรมการคริสตจักร	73

บทที่สาม

บทที่สี่

บทที่ห้า

1. ให้คำปรึกษา	73
2. ลงโทษ	74
3. สร้างความสามัคคี	74
• คุณสมบัติของสมาชิกคณะกรรมการ	75
• การเลือกและระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง	76
4. คณะกรรมการพิทักษ์ทรัพย์	77
5. การแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ต่างๆ ในคริสตจักร	77
6. ผู้ดูแลสมาชิก	79

บทที่หก

การบริหารของคริสตจักรที่มีการปกครองของพระเจ้าในปัจจุบัน	81
1. งานของศิษยาภิบาล	81
2. คุณสมบัติของผู้ปกครอง	83
3. การตั้งศิษยาภิบาล	88
4. การปลดศิษยาภิบาล	90
5. ศิษยาภิบาลเป็นผู้บริหาร	91
6. ข้อความ	93
7. มาตรฐานในคริสตจักร	94
• ทำไมต้องมีการลงโทษ	95
เมื่อมีความผิดบาปเกิดขึ้นในคริสตจักร	
• การแก้ไขปัญหาในร่างกาย	96
• คนนอกศาสนา	97
• ผู้สร้างปัญหา	97
• ปัญหาระหว่างพี่น้อง	98
• ประโยชน์ของการลงโทษ	99

บทที่เจ็ด

ศิษยาภิบาลเป็นผู้นำ	102
1. การนำหมายควมว่าอย่างไร	102
• ศิษยาภิบาลและภรรยาของเขาเป็นตัวอย่าง	103
2. ศิษยาภิบาลเป็นผู้เลี้ยงแกะ	105
• เขาจะตั้งรู้เมื่อแกะป่วย	107
• งานของศิษยาภิบาล	107
• อัครสาวกเปาโลเป็นศิษยาภิบาล	108

ภาคผนวก

ธรรมนูญและกฎข้อบังคับ	110
หมวด 1 กลุ่มสมาชิก	110
หมวด 2 สมาชิกภาพ	111
หมวด 3 เจ้าหน้าที่ต่างๆ	116
หมวด 4 การประชุมกิจธุระ	122
หมวด 5 การคบหาและการแต่งงาน	123
หมวด 6 วันที่กรรมการยอมรับธรรมนูญ	125

บทนำ

ระเบียบของพระเจ้าในจักรวาล

บางคนคิดว่าไม่จำเป็นต้องมีการจัดระเบียบในคริสตจักร แต่มีผู้กล่าวไว้อย่างชาญฉลาดว่า “กฎทุกประการของพระเจ้าจะต้องมีระเบียบ”

หากพระเจ้าทรงจัดระเบียบจักรวาลและสิ่งไม่มีชีวิตที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นอย่างละเอียด แล้วพระเจ้าทรงประสงค์ที่จะให้สิ่งมีชีวิตทั้งหมดเชื่อฟังน้ำพระทัยของพระองค์มากยิ่งขึ้นได้เพียงใด

ระเบียบในหมู่ดวงดาว

โลกหมุนรอบตัวเอง 1,000 ไมล์ต่อชั่วโมง (1 ไมล์ = 1.609 กิโลเมตร) ถ้าโลกหมุน 100 ไมล์ต่อชั่วโมง กลางวันและกลางคืนจะยาวนานกว่าตอนนี้ 10 เท่า ดวงอาทิตย์ที่ร้อนแรงจะเผาพีชผักของเราในแต่ละวันที่ยาวนาน ส่วนในเวลากลางคืนที่ยาวนาน ต้นพืชที่อยู่รอดมาได้จะแข็งเป็นน้ำแข็ง พระเจ้าทรงวางแผนให้กลางวันและกลางคืนไม่นานเกินไปจนโลกเย็นเป็นน้ำแข็ง หรือกลางวันยาวนานเกินไปจนโลกถูกเป็นไฟ

ดวงอาทิตย์มีอุณหภูมิ 12,000 องศาฟาเรนไฮต์ (ประมาณ 6,000 องศาเซลเซียส) โลกของเราอยู่ห่างจากดวงอาทิตย์ 93 ล้านไมล์ ถ้าดวงอาทิตย์แผ่รังสีออกมาเพียงครั้งเดียว เราจะหนาวจนตัวแข็ง ถ้ารังสีเพิ่มขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เราจะกลายเป็นเนื้ออย่าง

ถ้าเปลือกโลกหนากว่าที่เป็นอยู่ 10 ฟุต ก็จะไม่มียอกซิเจนและสิ่งมีชีวิตทั้งหมดจะต้องตาย

ถ้าดวงจันทร์อยู่ห่างออกไปเพียง 50,000 ไมล์ กระแสน้ำในมหาสมุทรจะมีขนาดใหญ่มากจนเมื่อน้ำขึ้นสองครั้ง ทวีปทั้งหลายจะจมอยู่ใต้น้ำ

ระเบียบของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ปรากฏอยู่ในทุกที่

ตัวเลขที่ดีพร้อมของพระเจ้า

ตัวเลขเจ็ดเป็นตัวเลขที่สมบูรณ์แบบและดีพร้อมซึ่งพระเจ้าทรงอวยพระพร

“วันที่เจ็ด พระเจ้าก็เสริ้งงานของพระองค์ที่ทรงกระทำมานั้น ในวันที่เจ็ดนั้นก็ทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์ที่ได้ทรงกระทำ พระเจ้าจึงทรงอวยพระพรแก่วันที่เจ็ด ทรงตั้งไว้เป็นวันบริสุทธิ์ คักดีสิทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ทรงหยุดพักจากการงานทั้งปวงที่พระองค์ทรงกระทำในการเนรมิตสร้าง” (ปฐมกาล 2:2, 3)

ลองสังเกตตัวคุณของเจ็ดซึ่งเป็นตัวเลขที่ดีพร้อมของพระเจ้าในสิ่งมีชีวิตที่พระองค์ทรงสร้าง

แมลงมันฝรั่งพักไข่เป็นเวลา 7 วัน

นกขมิ้นพักไข่เป็นเวลา 14 วัน

ไก่พักไข่เป็นเวลา 21 วัน

นกกระจอกเทศและนกแก้วพักไข่เป็นเวลา 42 วัน

งูพักไข่เป็นเวลา 49 วัน

มีเพียงพระเจ้าของเราเท่านั้นที่ทรงกำหนดระเบียบได้เช่นนี้

ระเบียบในพืชและสัตว์

ข้าวโพดทุกฝักมีแถวเป็นเลขคู่ ต้นพืชแต่ละพันธุ์ไม่ว่าจะเติบโตที่ไหนจะออกกิ่งก้านสาขาและใบโดยมีระเบียบไม่เคยเปลี่ยนแปลงเสมอ แม้แต่มาลายก็มีจำนวนลายเป็นเลขคู่

ทำไมทุกสิ่งจึงมีระเบียบ

มีเพียงคำตอบเดียวเท่านั้นคือ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งระเบียบ งานจากฝีมือของพระองค์มีระบบการจัดการตามที่ทรงวางแผนไว้

บทที่หนึ่ง

หลักสำคัญเกี่ยวกับ การปกครองของพระเจ้า

หนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการปกครองคริสตจักรของพระเจ้า ดังนั้น จำเป็นจะต้องอธิบายความหมายที่แท้จริงของคำว่า “การปกครองของพระเจ้า” เป็นการแรก

การปกครองของพระเจ้า

ในช่วงเวลาต่างๆ ที่ได้บันทึกไว้ในพระคัมภีร์ของเรา พระเจ้าทรงใช้มนุษย์ผู้ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้เผยพระวจนะ ปุโรหิต กษัตริย์ และอัครสาวกเพื่อปกครองโลกนี้ แต่กระนั้น พระองค์คงมีอำนาจที่ยิ่งใหญ่และทรงเป็นจอมกษัตริย์เหนืออาณาจักรของพระองค์ทั้งหมด มนุษย์ที่ทรงเลือกเหล่านี้ได้ปกครองอย่างเคร่งครัดตามพระวจนะอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า มิฉะนั้น จะถือว่าเขาล้มเหลวในการปฏิบัติหน้าที่ของตน

พระเจ้าไม่ทรงประสงค์หรือตั้งใจที่จะประทานฤทธิ์เดชและอำนาจปกครองของพระองค์ให้แก่มนุษย์เพื่อที่มนุษย์จะปกครองตามใจของตนเองได้ **กฎและอำนาจทั้งหมดในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะต้องเป็นไปตามพระบัญชาและน้ำพระทัยของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์** พระเจ้าทรงประสงค์ให้มนุษย์รู้ว่าเขาจะต้องรับผิดชอบต่อการกระทำของตนทั้งในโลกนี้และในสวรรค์

ข้อเท็จจริงเหล่านี้แสดงไว้อย่างชัดเจนในพระคัมภีร์และเป็นส่วนหนึ่งของการปกครองคริสตจักรตามพระคัมภีร์ในปัจจุบัน

การปกครองของเจ้ามีมาตั้งแต่เวลาเริ่มแรก แผนการของพระเจ้าในเรื่องการปกครองเริ่มต้นขึ้นในโลกเมื่อพระองค์ทรงมอบหมายให้อาдамดูแลสิ่งที่พระองค์ทรงสร้างขึ้น ขอให้สังเกตว่าอำนาจในการปกครองที่ทรงประทานให้อาдамนั้นมาจาก**พระวจนะของพระเจ้าโดยตรง** ความรับผิดชอบและ**กฎการปกครองมีความแน่นอนและไม่ผิดพลาด**

“พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่มนุษย์ **ตรัสแก่เขาว่า** ‘จงมีลูกดกทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดิน จงครอบครองฝูงปลาในทะเล และฝูงนกในอากาศกับบรรดาสัตว์ที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดิน’ พระเจ้าตรัสว่า **‘ดูเถิด เราให้พืชที่มีเมล็ดทั้งหมด ซึ่งมีอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินและต้นไม้อื่นๆทุกชนิดที่มีเมล็ดในผลของมันแก่เจ้า เป็นอาหารของเจ้า** ฝ่ายสัตว์ทั้งหลายบนแผ่นดิน นกทั้งปวงในอากาศและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานบนแผ่นดินทุกอย่างที่มีลมปราณนั้น **เราให้พืชเขียวสดทั้งปวงเป็นอาหาร**’ ก็เป็นดังนั้น” (ปฐมกาล 1:28-30)

พระเจ้ายังตรัสไว้อย่างชัดเจนว่าการกระทำและอำนาจของมนุษย์จำกัดอยู่ภายใต้พระองค์

“**พระเจ้าจึงทรงบัญชาแก่มนุษย์นั้นว่า** ‘บรรดาผลไม้ทุกอย่างในสวนนี้เจ้ากินได้ทั้งหมด เว้นแต่ต้นไม้แห่งความสำนึกในความดีและความชั่ว ผลของต้นไม้ไม่นั้นอย่ากิน เพราะในวันใดที่เจ้าขึ้นกิน เจ้าจะต้องตายแน่’ ” (ปฐมกาล 2:16-17)

นั่นเป็นการปกครองของพระเจ้าอย่างแท้จริง นั่นคือ **มนุษย์ปกครองดูแลสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นตามความสอดคล้องและการเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้าโดยตรง** มนุษย์ไม่อาจมีความเพลิดเพลินตามใจโดยไม่มีความรับผิดชอบ แต่มนุษย์ได้มีความสัมพันธ์ที่มีสันติสุขและความอ่อนหวานเมื่อปฏิบัติตามและเชื่อฟังการปกครองที่พระเจ้าทรงกำหนดขึ้น ชีวิตที่ปฏิบัติตามและเชื่อฟังพระเจ้าเป็นชีวิตที่ดีที่สุด **แต่มนุษย์กลับไม่ทำหน้าที่ในส่วนของตนโดยตั้งใจจะไม่เชื่อฟัง** และด้วยความไม่เชื่อฟังนี้ ความผิดบาปจึงเกิดขึ้น พระเจ้าทรงสร้างอาดัมตามพระฉายาของพระองค์ แต่เขากลายเป็นมนุษย์ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังและมีอุปนิสัยที่ไม่เชื่อฟัง อุปนิสัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของมนุษย์ทุกคนที่เกิดมาบนโลกนี้ มนุษย์ไม่ได้เกิดมาโดยที่มีความบริสุทธิ์อีกต่อไป มนุษย์ไม่ได้เกิดมาเหมือนกับพระเจ้าและตามพระฉายาของพระองค์อีกต่อไป พระเจ้าตรัสไว้ว่า

“เมื่ออาดัมอยู่มาได้ร้อยสามสิบปี จึงมีบุตรชายคนหนึ่งตามอย่างตามฉายาของเขาชื่อเซท” (ปฐมกาล 5:3)

ผู้ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังและไม่เชื่อฟังนี้จะผลิตคนประเภทเดียวกับเขาออกมา ลูกหลานที่เต็มไปด้วยความผิดบาป ไม่เชื่อฟังระเบียบและอำนาจของพระเจ้า **ผู้ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังไม่ต้องการให้ผู้อื่นมาสั่งตน** แต่พระเจ้าทรงประสงค์ให้มนุษย์เชื่อฟังบทบัญญัติของพระองค์ โดยการปกครองของผู้รับใช้ของพระองค์

ทางแก้อุปนิสัยความบาปที่ไม่เชื่อฟังของมนุษย์มีขึ้นเมื่อพระเจ้าแห่งพระสิริที่เรามองไม่เห็นเสด็จมาในเนื้อหนัง พระโลหิตไหลและวายพระชนม์เพื่อให้โลกนี้ได้คืนดีกับพระองค์เอง

มนุษย์ที่ยอมรับพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดที่ยิ่งใหญ่ [โดยการรับบัพติศมา] เพื่อความรอดของตนนั้นได้ทำให้ความบาปของเขาได้ชำระล้างออกไป **แต่เขายังจะต้องต่อสู้เพื่อเอาชนะอุปนิสัยทางเนื้อหนังของเขาต่อไป** สงครามที่ยิ่งใหญ่นี้เดือดดาลขึ้นในผู้ที่ได้บังเกิดใหม่ และงานที่สำคัญที่สุดที่เขาจะต้องทำคือ นำอุปนิสัยทางเนื้อหนังนี้มาอยู่ใต้การปกครองของพระเจ้า

บางคนสอนว่าผู้ที่บังเกิดใหม่ไม่มีอุปนิสัยทางเนื้อหนังอีกต่อไป แต่เปาโลกล่าวว่า

“เหมือนเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลาย**จงถือว่าท่านได้ตายต่อบาป และมีชีวิตสนิทกับพระเจ้าในพระเยซูคริสต์**” (โรม 6:11)

ให้สังเกตว่า เปาโลไม่ได้กล่าวว่ามนุษย์ทางเนื้อหนังเก่าตายไป แต่ท่านจะต้อง**ถือว่ามนุษย์นั้นตาย** ทั้งนี้ หมายความว่า ไม่ให้มนุษย์เก่านั้นอยู่ในชีวิตของท่าน ให้ปฏิบัติเหมือนเช่นมนุษย์นั้นตายไปแล้ว พระคัมภีร์กล่าวไว้มากมายเกี่ยวกับคำสั่งในเรื่องการเป็นสาวก และถ้อยคำที่ว่า มนุษย์จะต้องตรึงเนื้อหนังไว้ และแบกกางเขนของตนและตามพระเยซูไป ปรากฏอยู่หลายครั้งใน**หนังสือของพระเจ้านี้**

มนุษย์ทุกคนจะถูกทดสอบว่ายอมจำนนต่อพระเจ้าหรือไม่ หลายคนคิดว่าบุคคลที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์มีความสมบูรณ์แบบ พระเยซูตรัสว่า

“ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา ท่านก็จะประพฤติตามบัญญัติของเรา” (ยอห์น 14:15)

การได้รับพรในพระวิญญาณเป็นสิ่งที่ดี แต่การทดสอบความดีเลิศอยู่ที่การเชื่อฟังพระเจ้า โปรดระลึกว่า **มนุษย์ที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังไม่ได้ตาย** ดังนั้น จะต้องนำมนุษย์นั้นมาอยู่ใต้อำนาจ และนำพระทัยของพระเจ้า

ข้อพระคัมภีร์ข้างอิงต่อไปนี้จะเกี่ยวกับอุปนิสัยทางเนื้อหนังของมนุษย์ และแสดงข้อเท็จจริงที่ว่า การต่อสู้กับเนื้อหนังเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคริสเตียน

กาลาเทีย 5:13-18; โรม 8:5-8

1โครินธ์ 3:1-4; ฮีบรู 5:11-14

งานของศิษยาภิบาล

ศิษยาภิบาลมีงานสำคัญที่จะต้องทำในคริสตจักรคือ ปลุกฝังน้ำพระทัยและอำนาจปกครองของพระเจ้าไว้ในใจของบรรดามิชนของพระเจ้า หลายครั้ง ผู้ที่บังเกิดใหม่จะฟังพาดูอุปนิสัยทางเนื้อหนังเก่าของตน อุปนิสัยนี้ไม่ต้องการยอมรับน้ำพระทัยของพระเจ้า

ดังนั้น **คริสตจักรหลายแห่งจึงไม่กระทำการภายใต้การปกครองของพระเจ้าเพื่อทำให้ความต้องการทางเนื้อหนังของมนุษย์พอใจ** หลายครั้งเป็นความผิดของศิษยาภิบาล เพราะยอมต่อความกดดันจากสมาชิก แต่พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ความสำเร็จเนื่องจากการทำให้โลกนี้พอใจ พระองค์ทรงประสงค์ให้มีความเชื่อฟังผู้ที่พระเจ้าทรงตั้งไว้ปกครองเรา

งานที่ยากที่สุดอย่างหนึ่งในโลกนี้คือ งานของศิษยาภิบาลที่พระเจ้าประทานไว้ เพราะศิษยาภิบาลมีหน้าที่นำเจ้าสาวที่ไม่มีตำหนิหรือมลทินใดๆ ไปต่อพระเยซูคริสต์เจ้า (ผู้ปกครองและพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่ของคริสตจักร) ในการทำงานเช่นนั้นได้ กิจกรรมต่างๆ ของคริสตจักรจะต้องเป็นไปตามน้ำพระทัยและอำนาจโดยตรงจากพระเจ้า

การปกครองของพระเจ้าเพียงบางส่วนไม่เพียงพอ พระเจ้าทรงประสงค์การปกครองและอำนาจทั้งหมด มิฉะนั้น ความวุ่นวายจะเกิดขึ้นในที่สุด หลายคนสงสัยว่าทำไมคริสตจักรที่ยืนหยัดอยู่ได้เป็นเวลาหลายปีจึงดูเหมือนว่าจะแตกสลายลงไปในทันที เมื่อศึกษาอย่างละเอียด จะพบว่าไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นในทันทีเลย แต่มีช่วงเวลาหนึ่งก่อนหน้านั้นที่ศิษยาภิบาลและที่ประชุมไม่ได้ให้พระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่เป็นผู้ปกครองร่างกายนั้น

ทำไมการจัดระเบียบจึงเป็นสิ่งสำคัญ

พระเจ้าทรงพิถีพิถันเกี่ยวกับระเบียบของพระองค์มากเพียงใด สิ่งที่แสดงให้เห็นว่าระเบียบของพระเจ้ามีความแน่ชัดคือ คำสั่งที่พระองค์ทรงให้แก่โนอาห์เพื่อสร้างนาวา

“จงต้อนวานันั้นตามแบบนี้ คือยาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก สูงสามสิบศอก

จงทำช่องข้างบนนาวาให้สูงศอกหนึ่ง จงตั้งประตูนาวาที่ด้านข้าง และทำดาดฟ้าชั้นล่าง ชั้นที่สองและที่สาม” (ปฐมกาล 6:15-16)

ข้อยี่สิบสองแสดงให้เห็นความเชื่อฟังของโนอาห์

“พระเจ้าทรงบัญชาให้โนอาห์ทำอะไร โนอาห์ก็ทำอย่างนั้นทุกประการ” (ปฐมกาล 6:22)

ไม่ต้องสงสัยว่า พระเจ้าทรงพอพระทัยโนอาห์ การที่เขาเชื่อฟังพระวาระของพระองค์เป็นพยานแก่คริสเตียนในปัจจุบัน **โนอาห์อุทิศสำหรับประพุดิเพื่อให้ได้ความรอดตามแผนการและแผนงานของพระเจ้าอย่างแท้จริง** การปฏิบัติตามพระวาระของพระเจ้าทุกประการนั้นเป็นสิ่งที่มีความสำคัญมาก เปาโลกล่าวไว้ว่า

“เหตุฉะนั้น พวกที่รักของข้าพเจ้า เมื่อท่านเชื่อฟังทุกเวลาฉันใด ท่านทั้งหลายจงอุทิศสำหรับประพุดิ เพื่อให้ได้ความรอด ด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นฉันนั้น...” (ฟิลิปปี 2:12)

เราไม่อาจมีความรอดได้ถ้าไม่ประพุดิตามพระวาระของพระเจ้า

การปกครองมนุษย์

หลังจากน้ำท่วม ภายใต้พระสัญญาที่ทรงให้แก่โนอาห์ พระเจ้าทรงกำหนดการปกครองมนุษย์ขึ้น การปกครองนี้จะต้องควบคุมเผ่าพันธุ์ที่ไม่ได้บังเกิดใหม่ซึ่งมีอยู่ในโลก โดยระบบการปกครองมนุษย์นี้มีผลมาจนถึงปัจจุบัน

“โลหิตที่เป็นชีวิตของเจ้านั้นเราจะทวง เราจะทวงจากสัตว์ทั้งปวง และเราจะทวงจากมนุษย์ด้วย เราจะทวงชีวิตมนุษย์จากเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ผู้ใดฆ่ามนุษย์ให้โลหิตไหล มนุษย์จะฆ่าผู้นั้นให้โลหิตไหลเหมือนกัน เพราะพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ ตามพระฉายาของพระองค์” (ปฐมกาล 9:5-6)

พระเจ้าแห่งระเบียบทรงมอบอำนาจและความรับผิดชอบให้แก่มนุษย์เพื่อการปกครองมนุษยชาติ หลักการพื้นฐานของการปกครองมนุษย์คือ โลहितแทนโลหิต พระเจ้าจะไม่ทรงลบลกฏ ภายใต้การปกครองมนุษย์นี้ ผู้ที่คัดค้านการลงโทษประหารไม่ปฏิบัติตามพระวาระของพระเจ้า เพราะผู้ที่ฆ่ามนุษย์สมควรตาย

“อย่าให้หยันต์ตาของท่านเมตตาสงสาร ควรให้ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน...” (เฉลยธรรมบัญญัติ 19:21)

กฎนี้ยังคงมีผลอยู่และจะมีผลไปจนกว่าพระเจ้าจะทรงปกครองและมีอำนาจเหนือมนุษย์อย่างเด็ดขาดอีกครั้ง นั่นเป็นอนาคตเมื่อแผ่นดินสวรรค์จะตั้งอยู่บนโลก

อย่างไรก็ตาม เราจะต้องไม่เข้าใจผิดว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้คริสเตียนเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินการทางความยุติธรรมนี้ แต่สังคมที่เต็มไปด้วยความผิดบาปจะอยู่เป็นอารยธรรมได้ ก็จะต้องปฏิบัติตามกฎของพระเจ้าสำหรับการปกครองมนุษย์ กฎนี้สำหรับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย เมื่อใดก็ตามที่รัฐบาลไม่บังคับใช้กฎหมาย การต่อสู้กันและความวุ่นวายจะเกิดขึ้นในที่สุด

หนังสือห้าเล่มแรกในพระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งการจัดการและระเบียบ

พลับพลา

หนังสืออพยพบทที่ 25-27 แสดงรายละเอียดของแผนการสำหรับสร้างพลับพลา โมเสสได้รับแผนการนี้จากพระเจ้า พลับพลาจะเป็นที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล ทุกสิ่งทุกอย่างต้องเป็นไปตามระเบียบ เป็นแผนการและระเบียบอันดีเลิศสำหรับสถานที่สถิตของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

บุโรหิต

อพยพบทที่ 28 ทำให้เราทราบว่าบุโรหิตผู้ซึ่งปรนนิบัติพระเจ้าไม่เพียงแต่ต้องปรนนิบัติตามระเบียบที่แน่นอนเท่านั้น แต่ยังต้องมีเครื่องแต่งกายที่ถูกต้องอีกด้วย แม้แต่ผ้าที่จะทำเป็นเครื่องแต่งกายจะต้องเป็นชนิดเฉพาะเท่านั้น

คนเลวี

กัณฑ์การวิบัติบทที่ 3 แสดงแผนการสำหรับร้อยและเคลื่อนย้ายพลับพลาและหีบพันธสัญญาของพระเจ้า คนเลวีเท่านั้นที่สามารถทำหน้าที่นี้ได้ แต่ละครอบครัวมีหน้าที่ของตนเอง ทั้งนี้ครอบครัวต่างๆ จะต้องกระทำงานตามลำดับอย่างถูกต้อง

การเดินทาง

กัณฑ์การวิบัติบทที่ 10 แสดงคำสั่งที่แน่ชัดเกี่ยวกับการเดินทางของอิสราเอลในขณะที่เดินทางไปในถิ่นทุรกันดาร มนุษย์ไม่ต้องตัดสินใจอะไรเลย เมื่อหยุดเดิน ไม่มีเผ่าไหนสามารถเลือกสถานที่ที่จะตั้งค่ายได้ พระเจ้าตรัสแก่โมเสสว่าแต่ละเผ่าจะต้องตั้งอยู่ในตำแหน่งใดรอบพลับพลา

สิ่งทั้งปวงของพระเจ้าและความสัมพันธ์ของพระองค์กับมนุษย์แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าแห่งระเบียบ

ทำไมคริสตจักรจะต้องมีการจัดระเบียบ

คำว่า “คริสตจักร” แปลมาจากคำในภาษากรีกว่า “เอ็คคะเลเชีย” ซึ่งมีความหมายที่แท้จริงว่า “ผู้ที่ได้รับการเรียกออกมา” คริสตจักรคือผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกออกมาและได้รับการล้างด้วยพระโลหิต ซึ่งรักษาไว้เพื่อเป็นเจ้าสาวของพระองค์

ข้อเท็จจริงสามประการที่เราทราบเกี่ยวกับกายของผู้ที่เชื่อซึ่งพระเจ้าทรงเรียกออกมานี้ทำให้เราตระหนักว่า กายนี้มีคุณค่าเกินกว่าที่จะเข้าใจได้

1. พระเยซูทรงประทานชีวิตของพระองค์เองเพื่อคริสตจักร
2. คริสตจักรได้รับการเลือกให้เป็นทางแห่งความรอดแก่โลกนี้
3. คริสตจักรคือการทรงเรียกสูงสุด มนุษย์ที่ยอมรับการสอนของคริสตจักรจะได้เป็นทั้งษัตริย์และปุโรหิต ไม่มีผู้ใดเคยได้รับสิทธิพิเศษในการมีเกียรติที่ยิ่งใหญ่เช่นนี้

เมื่อทราบคุณค่าที่ยิ่งใหญ่ของคริสตจักรแล้ว จึงสมควรที่คริสตจักรจะมีการจัดระเบียบและการบริหารอย่างเหมาะสม พระเจ้าทรงประสงค์ให้คริสตจักรของพระองค์ไม่มีตำหนิหรือมลทินใดๆ

เอเฟซัส 5:27; 2เปโตร 3:14

งานนี้ไม่อาจสำเร็จได้หากปราศจากระเบียบและวินัย

การจัดระเบียบตามพระคัมภีร์ที่ถูกต้องจะไม่ทำให้เกิดแบบแผนการน้สการที่เหมือนเดิมหรือดับพระวิญญาณ แต่ก่อให้เกิดความบริสุทธิ์ ความชอบธรรมและการเชื่อฟังพระวณะ ซึ่งจะนำการอวยพระพรจากพระเจ้ามายังธรรมิกชนของพระองค์ จดหมายฉบับต่างๆ กล่าวถึงเหตุผลที่จะต้องมีการปกครองในคริสตจักรซึ่งมีอยู่สี่ประการ ได้แก่

1. เพื่อแก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย ทิตัส 1:5
2. เพื่อปฏิบัติทุกสิ่งตามระเบียบวินัย 1โครินธ์ 14:40
3. พระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งการวุ่นวาย 1โครินธ์ 14:33
4. การพิพากษาจะต้องเริ่มต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า 1เปโตร 4:17

พระเยซูทรงเป็นตัวอย่างแก่คริสตจักรของพระองค์ด้วยการรับใช้บนโลกนี้ ในลูกา 9:14-17 พระเยซูทรงออกคำสั่งที่แน่นอนเมื่อทรงเลี้ยงฝูงชน 5,000 คน ให้สังเกตว่าคนทั้งหลายถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มๆ ละ 50 คน เหตุการณ์ต่างๆ หลังจากนั้นกำหนดไว้ชัดเจน ดังนี้

1. พระเยซูทรงห้กชนมปัง

2. พระองค์ทรงให้ชนมบึงแก่อัครสาวก
3. อัครสาวกให้ชนมบึงแก่ฝูงชน

ตัวอย่างนี้เหมือนกับรูปแบบการเทศนาในคริสตจักร ข้อความเทศนาที่แท้จริงมาจากพระเจ้าผ่านทางศิษยาภิบาล ผู้ประกาศ หรือครูอาจารย์ผู้สมาชิก แต่ให้สังเกตว่า จะต้องมีการจัดระเบียบสมาชิกเพื่อรับพระวจนะ

ตัวอย่างการจัดระเบียบภายใต้การรับใช้ของพระเยซูอีกตัวอย่างหนึ่งอยู่ในลูกา 10:1-17 พระองค์ทรงส่งเหล่าสาวกเจ็ดสิบคนออกไปประกาศข่าวประเสริฐแห่งแผ่นดินสวรรค์ พระเยซูไม่ทรงให้เหล่าสาวกตัดสินใจเอง ทุกสิ่งเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์

1. ทรงส่งเจ็ดสิบคนนั้นออกไปที่ละสองคน (ข้อ 1)
2. ตรัสให้เขาทราบวิธีอธิษฐาน (ข้อ 2)
3. ตรัสให้เขาทราบว่า จะนำอะไรไป (ข้อ 4)
4. ตรัสให้เขาทราบว่า จะต้องพูดอะไร (ข้อ 5)
5. ตรัสให้เขาไม่ไปจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น (ข้อ 7)
6. ตรัสให้เขาทราบว่า จะกินอะไร (ข้อ 8)
7. ตรัสให้เขาทราบว่า จะต้องทำอะไร (ข้อ 9)
8. ข้อความที่ต้องเทศนา
9. ตรัสให้เขาทราบว่า จะทำอย่างไรถ้าคนไม่ฟังข้อความของเขา (ข้อ 10-11)
10. ตรัสให้เขาทราบว่า เขาเป็นตัวแทนของพระคริสต์ (ข้อ 16)

ตัวอย่างของการจัดระเบียบเหล่าสาวกเจ็ดสิบคนและหน้าที่ของเขาได้พิสูจน์ให้เห็นอย่างไม่มีข้อสงสัยว่า คำขวัญที่บางคริสตจักรใช้กันว่า “ไม่มีกฎแต่มีความรัก ไม่มีหลักความเชื่อแต่มีพระคริสต์” ไม่ใช่ น้ำพระทัยของพระเจ้า

พระเจ้าทรงประสงค์ให้มีผู้ที่เชื่อฟังในสิ่งที่พระองค์จะตรัสสั่ง ซึ่งเขาจะปฏิบัติตามอย่างมีระเบียบ

การจัดการมีขึ้นเพื่อปกครองและทำให้เกิดคริสตจักรประเภทนี้ พระเจ้าทรงตั้งผู้นำที่ทำการบริหารและการปกครองในคริสตจักร

1. การบริหาร – 1 โครินธ์ 12:5
2. การปกครอง – 1 โครินธ์ 12:27

บางคนไม่พอใจกับการปกครองนี้ แต่เปโตรกล่าวถึงผู้ที่เก็บไว้จนกว่าจะถึงวันทรงพิพากษาและกล่าวถึงคนกลุ่มนี้ว่า

“โดยเฉพาะคนเหล่านั้น ที่ปล่อยตัวหลงระเห็จไปตามกิเลสตัณหา และหมิ่นประมาทอำนาจของผู้ใหญ่ คนเหล่านี้กล้าและประพฤติตามอำเภอใจ เขาไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประณามศักดิ์สิทธิ์เทพ” (2เปโตร 2:10)

คริสตจักรที่มีการจัดระเบียบเป็นสิ่งจำเป็นอย่างแท้จริงในการเข้าถึงโลกแห่งความบาปนี้ด้วยข่าวประเสริฐ หลายคนไม่ต้องการให้มีการจัดระเบียบเพราะคิดว่าการจัดระเบียบจะทำให้เกิดแบบแผนการนมัสการที่เหมือนกันซึ่งทำให้คริสตจักรตายทางวิญญาณ

การจัดระเบียบที่เราหมายถึงนี้ไม่ใช่แบบแผนการนมัสการ แต่เป็นการเชื่อฟังพระวาระของพระเจ้า ด้วยการเชื่อฟังพระวาระนี้ จึงเกิดเสรีภาพและการอวยพรที่แท้จริง ยากอบกล่าวไว้ว่า

“แต่ผู้ที่พิจารณาอยู่ในวิสุทธิบัญญัติ ซึ่งเป็นพระบัญญัติแห่งเสรีภาพ และตั้งอยู่ในพระบัญญัตินั้น มิได้เป็นผู้ฟังแล้วก็หลงลืม แต่เป็นผู้ที่ประพฤติปฏิบัติตาม ผู้นั้นก็จะได้รับความสุขเพราะการประพฤติปฏิบัติของตน” (ยากอบ 1:25)

ผู้รับใช้ของพระเจ้าทุกคนที่ศึกษาพระวาระจะตระหนักถึงความจำเป็นของคริสตจักรที่มีการปกครอง แต่อาจจะไม่เข้าใจพระประสงค์ของพระเจ้าในการปกครองของพระองค์เสมอไป

บทที่สอง

รูปแบบการปกครองคริสตจักร ที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์

เหตุผลสำคัญของการปกครองคริสตจักร ที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์

คริสตจักรมักจะได้รับผลกระทบจากสภาพของโลกปัจจุบันอยู่เสมอ ดังนั้น จึงมีแนวโน้มที่รูปแบบการปกครองของประเทศที่คริสตจักรตั้งอยู่จะเข้ามาอยู่ในคริสตจักรได้ เมื่อพิจารณาการปกครองของโลกทุกวันนี้ ทำให้เห็นรูปแบบการปกครองของมนุษย์ที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์ซึ่งคริสตจักรอาจจะเลียนแบบมาใช้ได้ง่าย โดยมีด้วยกันสี่แบบ ได้แก่

1. การปกครองแบบเผด็จการ – การปกครองโดยคน ๆ เดียว
2. การปกครองแบบคอมมิวนิสต์ – การปกครองร่วมกันของผู้อาวุโส
3. การปกครองแบบราชาธิปไตย – การปกครองโดยการรับช่วงต่อ
4. การปกครองแบบประชาธิปไตย – การปกครองของที่ประชุมหรือสมาชิก

คริสตจักรถึงคราวที่จะพ่ายแพ้เมื่อการปกครองทางเนื้อหนังเช่นนี้กลายมาเป็นวิธีปกครองคริสตจักร เราจะกล่าวถึงลักษณะการปกครองภายใต้รูปแบบการปกครองที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์ทั้งสี่แบบนี้ในบทต่อไป คริสตจักรบางแห่งจะมีการปกครองในรูปแบบเหมือนกับที่กล่าวไว้ทุกประการ แต่ส่วนใหญ่จะแตกต่างจากลักษณะสำคัญที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ไปบ้าง คริสตจักรที่ไม่มีการปกครองของพระเจ้าอย่างถูกต้องจะถือว่ามี การปกครองที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์

เนื่องจากมนุษย์ได้รับอิทธิพลจากการปกครองของแผ่นดินที่เขาอาศัยอยู่ จึงเป็นการยากที่จะเข้าใจและยอมรับการปกครองของพระเจ้า **ผู้ที่อยู่ในการปกครองแบบประชาธิปไตยตลอดทั้งชีวิตต้องการที่จะมีส่วนร่วมในการปกครองคริสตจักร เขาต้องการที่จะออกเสียง** การนำเสรีภาพแห่งสิทธิพิเศษนี้ไปและจำกัดเสียงของเขาในการปกครองเป็นจุดเริ่มต้นของปัญหา แต่พระเจ้ามิได้ทรงบัญชาให้มนุษย์เลือกผู้นำของตนเอง ศิษยาภิบาลที่ดีจะทำหน้าที่อย่างดีที่สุดในการกำหนดระเบียบตามพระคัมภีร์ไว้ในคริสตจักรเพื่อให้สอดคล้องกับพระวาทะของพระเจ้า

1. คอมมิวนิสต์

คอมมิวนิสต์ไม่เป็นรูปแบบการปกครองคริสตจักรที่ใช้กันอย่างแพร่หลายในสหรัฐอเมริกา เนื่องจากสหรัฐฯ ก่อตั้งขึ้นเป็นประเทศประชาธิปไตยและมีการปกครองแบบประชาธิปไตยเสมอมา ดังนั้น การปกครองแบบคอมมิวนิสต์จึงไม่เป็นที่คุ้นเคยต่อวิถีชีวิตของชาวอเมริกาและไม่ค่อยจะมีอยู่ในคริสตจักร

การปกครองแบบคอมมิวนิสต์ที่อาจพบในคริสตจักรคือ การปกครองอย่างเด็ดขาดโดยกลุ่มคณะกรรมการที่มีอำนาจเท่าเทียมกัน การปกครองแบบนี้อาจพบเห็นในคณะกรรมการคริสตจักรที่มีอำนาจเหนือกลุ่มสมาชิกแต่ผู้เดียว ในกรณีนี้ หากศิษยาภิบาลมีอำนาจ ก็จะมีอำนาจในฐานะกรรมการคนหนึ่งเท่านั้น ไม่มีอำนาจมากไปกว่านี้ ในการปกครองแบบนี้ กลุ่มสมาชิกมีสิทธิ์เพียงเล็กน้อยและอยู่ใต้การปกครองแบบเผด็จการประเภทหนึ่ง

รูปแบบที่สองของการปกครองแบบคอมมิวนิสต์ คือ การปกครองของผู้รับใช้หรือสมาชิกจำนวนหนึ่งซึ่งปกครองเหนือกลุ่มสมาชิกร่วมกัน จริงๆ แล้วคริสตจักรดังกล่าวมีกลุ่มศิษยาภิบาลหกคนเป็นผู้นำ การปกครองคริสตจักรแบบนี้ทำให้เกิดการแตกแยก มีผู้กล่าวไว้ว่า “อะไรที่มีหัวมากกว่าหนึ่งเป็นตัวประหลาด”

การปกครองแบบนี้ไม่เป็นที่พอใจตามพระคัมภีร์ และยังมีข้อด้อยดังต่อไปนี้อีกด้วย

1. การปกครองโดยคณะกรรมการจะดำเนินการช้า และไม่มีแรงกระตุ้นให้เกิดการกระทำ
2. ในฐานะที่เป็นสัตว์สังคม มนุษย์จะตอบสนองได้ดีที่สุดต่อผู้นำที่เป็นบุคคลเพียงคนเดียว
3. การให้คำปรึกษาไม่อาจแก้ไขปัญหได้ง่ายเพราะมีผู้นำหลายคน
4. พระเจ้าทรงแต่งตั้งมนุษย์คนหนึ่งให้เป็นผู้แทนของพระองค์ตลอดทั้งพระคัมภีร์ ผู้นำมากกว่าหนึ่งคนจะทำให้เกิดความไม่เด็ดขาดและความวุ่นวาย

2. ราชาธิปไตย

การปกครองแบบราชาธิปไตยไม่แพร่หลายในกลุ่มเพนเทคอสต์ พระเจ้าเท่านั้นที่มีสิทธิ์ในการเลือกผู้ที่จะเป็นตัวแทนของพระองค์ในการเป็นผู้นำคริสตจักร

ประวัติศาสตร์ของอิสราเอลแสดงให้เห็นการปกครองที่สืบทอดทางครอบครัวจากบิดาสู่บุตร ตั้งแต่สมัยอับราฮัมถึงโมเสส ในเวลาที่โมเสสได้รับเลือกให้เป็นผู้แทนของพระเจ้าต่อพลไพร่เวลานั้นเป็นการปกครองของพระเจ้าอย่างแท้จริง พระเจ้าทรงเลือกผู้ที่จะเป็นผู้นำพลไพร่ของพระองค์ ผู้ที่ทำหน้าที่ผู้นำต่อจากโมเสสไม่ได้มาจากครอบครัวของเขา พระเจ้าทรงเลือกโยชูวา พระองค์ไม่ได้สนพระทัยครอบครัวและเผ่าของโมเสสเลย โมเสสมาจากเผ่าเลวี โยชูวามาจากเผ่าเอฟราอิม

ในช่วงเวลาของผู้วินิจฉัย พระเจ้าทรงเป็นผู้เลือกผู้วินิจฉัย พระองค์ไม่ประสงค์การปกครองโดยการสืบลำดับวงศ์ตระกูล ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ แต่สิ่งที่สำคัญคือต้องเป็นการเลือกของพระเจ้าและการแต่งตั้งของพระองค์ มิฉะนั้นความวุ่นวายจะเกิดขึ้น

ซามูเอล ผู้วินิจฉัยคนสุดท้ายของอิสราเอลที่พระเจ้าทรงเลือก ได้แต่งตั้งลูกชายของตนให้ทำหน้าที่ผู้วินิจฉัยแทน แต่พระเจ้าทรงตั้งตำแหน่งผู้วินิจฉัยขึ้นเพียงชั่วคราวเท่านั้น ซามูเอลพยายามที่จะส่งต่อตำแหน่งผู้วินิจฉัยด้วยการรับช่วงในครอบครัว การปกครองของพระเจ้าบนโลกเริ่มเสื่อมลงนับแต่นั้น

“แต่บุตรชายของท่าน มิได้ดำเนินในทางของท่าน ได้เลี้ยวไปหากำไร เขารับสินบน และบิดเบือนความยุติธรรมเสีย” (1ซามูเอล 8:3)

เพราะลูกชายของซามูเอลทำผิดพลาดเช่นนี้ ชาวอิสราเอลจึงมีข้ออ้างในการหันจากแผนการที่พระเจ้าทรงเลือกไปหาแผนการที่ตัวเองเลือก ชาวอิสราเอลต้องการกษัตริย์บนโลกที่สามารถมองเห็นได้เพื่อที่จะเป็นเหมือนชนชาติอื่นๆ ในปัจจุบัน มีเสียงเรียกร้องที่คล้ายคลึงกันคือ **ให้เราเลือกศิษยาภิบาลของเรา เราต้องการออกเสียงเหมือนคนอื่นๆ** แต่การปกครองแบบประชาธิปไตย**ไม่ใช่**แผนการของพระเจ้า

ข้อผิดพลาดของอิสราเอลคือว่า เมื่อเขาปฏิเสธผู้นำที่พระเจ้าทรงเลือก พวกเขาก็ปฏิเสธพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขา

“และพระเจ้าทรงตอบซามูเอลว่า จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องที่เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า **เพราะว่าเรามีได้ละทั้งเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ละทั้งเราไม่ให้เราเป็นกษัตริย์เหนือเขา**” (1ซามูเอล 8:7)

ผลลัพธ์ของการเปลี่ยนไปสู่การปกครองแบบรับช่วงต่อนี้เป็นความเสื่อมทรามทางวิญญาณและได้แพร่กระจายไปทั่วโลก

วิธีการเป็นผู้นำในการปกครองของพระเจ้าไม่ใช่ด้วยความตั้งใจของมนุษย์ หรือการรับช่วงต่อ แต่ด้วยการเลือกตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เมื่อมองดูการปกครองของกษัตริย์ชาลูลเพียงเล็กน้อย จะเห็นความโง่ในเขลาในการไม่ยอมรับการปกครองของพระเจ้า อิสราเอลได้มนุษย์ที่เขาเลือกเอง แต่ผู้นำนั้นนำเขาไปสู่ความพ่ายแพ้ในมือของชาวฟิลิสเตีย และฆ่าตัวตายแทนที่จะเผชิญความจริง

ในช่วงเวลาของการปกครองแบบราชาธิปไตย มีกษัตริย์ที่ดำเนินตามพระวาระของพระเจ้าเนื่องจากพระเจ้าทรงใช้มนุษย์เพื่อนำน้ำพระทัยของพระองค์สมบูรณ์ภายใต้การปกครองที่ไม่ชอบธรรม **ไม่ใช่ว่ากษัตริย์ทุกคนก็ไม่ชอบธรรม แต่การปกครองนี้กลายเป็นสิ่งไม่ชอบธรรม** ความโง่ของอิสราเอลทำให้เขากลายเป็นชาติที่กระจัดกระจายไปและถูกปฏิเสธ

3. ประชาธิปไตย

การปกครองแบบนี้เป็นการปกครองของยุคสุดท้าย การปกครองนี้จะควบคุมโลกคริสตจักรที่เป็นแต่เพียงในนามเมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าเสด็จกลับมารับเจ้าสาวของพระองค์ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ คริสตจักรเลาดีเซีย ในวิวรณ์ 3:14-19 คำว่า “เลา ดีเซีย” มีความหมายตามตัวว่า “การปกครองของประชาชน” หรือว่า “ประชาธิปไตย” ในการปกครองแบบนี้ สมาชิกจะออกคำสั่งแก่ศิษยาภิบาล

สิ่งที่น่าเศร้าคือ การปกครองแบบนี้ไม่ได้จำกัดอยู่แค่ในคริสตจักรที่เป็นแต่เพียงในนามเท่านั้น คริสตจักรเพนเทคอสต์ที่เชื่อพระเจ้าองค์เดียวหลายๆ แห่งทั่วโลกมีคณะกรรมการคริสตจักรสมาชิก หรือทั้งคณะกรรมการและสมาชิกที่มีอำนาจในการจ้างหรือไล่ศิษยาภิบาลออก และออกคำสั่งแก่ศิษยาภิบาล

อัครสาวกเปาโลกล่าวเกี่ยวกับคริสตจักรประชาธิปไตยในยุคสุดท้ายนี้ว่า

“เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนที่มีหลักไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง เพื่อบรรเทาความอยาก” (2ทิโมธี 4:3)

คริสตจักรประชาธิปไตยก่อตั้งขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนในการอนุญาตให้สมาชิกควบคุมกลุ่มสมาชิกของตนเอง ซึ่งจะทำให้เขาสามารถเรียกให้มีผู้เทศนาที่จะสอนตามที่เขาต้องการได้ ยิน การปฏิบัติที่อันตรายนี้จะนำไปสู่การอยู่ในทางโลกและหันไปจากพระเจ้าอย่างแท้จริงในท้ายที่สุด

ในพระคัมภีร์เก่า อิสยาห์กล่าวถึงสภาพที่คล้ายคลึงกันนี้ในเวลาครั้งสุดท้ายที่พระเจ้าทนกับความชั่วของอิสราเอล

“เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นชนชาติที่อื้อดิ่ง เป็นลูกขี้ปด เป็นหลานที่ไม่ยอมฟัง พระธรรมของพระเจ้า ผู้ตรัสแก่ผู้เล็งญาณว่า ‘อย่าเห็นเลย’ และแก่ศาสดาพยากรณ์ว่า ‘อย่าพยากรณ์สิ่งที่ถูกต้องแก่เราเลย จงพูดสิ่งราบรื่นแก่เรา จงพยากรณ์มายา’” (อิสยาห์ 30:9-10)

ทัศนคติเช่นนี้ของพลไพร่อิสราเอลนำเขาไปจากพระเจ้า และไม่ได้กลับมาหาพระองค์อีก

เราไม่ต้องสงสัยเลยว่า การปกครองแบบประชาธิปไตยเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรที่หันไปจากพระเจ้าในวันสุดท้าย การปกครองแบบนี้ปล้นเอาอำนาจที่พระเจ้าทรงประทานให้ศิษยาภิบาลในฐานะผู้เลี้ยงแกะที่ดูแลคริสตจักรไปจากเขา การปกครองแบบนี้ทำให้ทุกคนเท่าเทียมกัน แต่ทุกคนไม่เท่าเทียมกัน เพราะพระเจ้าทรงแต่งตั้งให้บางคนอยู่ในตำแหน่งที่เหนือกว่าตำแหน่งอื่นๆ ในคริสตจักร

“พระองค์จึงได้ประทานให้บางคนเป็นอัครสาวก และให้บางคนเป็นศาสดาพยากรณ์ และให้บางคนเป็นผู้เผยแพร่อภินิหาร และให้บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์ สำหรับให้สิทธิชนเป็นคนดีรอบคอบ และสำหรับใช้เพื่อปฏิบัติกิจการ และสำหรับบำรุงให้พระกายของพระคริสต์จำเริญขึ้น” (เอเฟซัส 4:11-12)

คำถามคือว่า ศิษยาภิบาลควรมีอำนาจปกครองมากเพียงใด

วิธีของพระเจ้าในการปกครองพลไพร่ของพระองค์ก่อตั้งขึ้นทางโมเสส เขาเป็นรูปแบบจากพระคัมภีร์เก่าในเรื่องอำนาจการเป็นศิษยาภิบาลและการปกครองของพระเจ้า พระเจ้าทรงเห็นว่ามนุษย์เท่าเทียมกันภายใต้การนำของโมเสสหรือไม่ ที่ประชุมจะสั่งโมเสสได้หรือไม่

ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับอำนาจของโมเสสในการทำงานร่วมกับพระเจ้า แต่เขามีอำนาจส่วนตัวของเขาเล็กน้อยเพียงใด คำถามนี้เป็นสิ่งสำคัญอย่างที่สุด คนจำนวนมากในปัจจุบันรู้สึกว่าคุณคนเท่าเทียมกัน ผู้ที่ได้แย้งผู้นำจะกล่าวว่า “ยังไง เราทุกคนก็ได้รับความรอดและมีพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกับศิษยาภิบาล” เหตุการณ์สองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างการเดินทางของอิสราเอลตอบคำถามเกี่ยวกับอำนาจที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่นำที่ทรงแต่งตั้งขึ้น

โคราห์

กันดารวิถี 16 กล่าวถึงเรื่องของโคราห์และพวกของเขา ถ้อยคำของเขาฟังดูเป็นสิ่งที่เราคุ้นเคย

“และเขาทั้งหลายมาประชุมกันต่อโมเสสต่ออาโรน กล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า ‘ท่านทำเกินเหตุไป เพราะว่าชุมนุมชนทั้งหมดก็บริสุทธิ์ทุก ๆ คน และพระเจ้าทรงสถิตท่ามกลางเขา เหตุใดท่านจึงผยองขึ้นเหนือที่ประชุมแห่งพระเจ้า’ “ (กันดารวิถี 16:3)

ผลของการไม่เชื่อฟังผู้นำที่พระเจ้าทรงเจิมนี้มีอยู่ในข้อ 28-33 แผ่นดินโลกเปิดออกตามคำของโมเสส โคราห์และพวกของเขาถูกกลืนลงไป ไม่ต้องสงสัยเลยว่า พระเจ้าทรงสนับสนุนผู้นำที่พระองค์ทรงเลือก

มิเรียม

การโต้แย้งอำนาจของโมเสสอีกครั้งหนึ่งมีอยู่ในกันดารวิถีบทที่ 12 ในครั้งนี้พี่สาวและพี่ชายของโมเสสแสดงความไม่เชื่อฟังออกมาโดยกล่าวว่า

“ ‘พระเจ้าตรัสทางโมเสสคนเดียวเท่านั้นจริงหรือ พระองค์ไม่ตรัสทางเราบ้างหรือ’ พระเจ้าทรงได้ยิน” (กันดารวิถี 12:2)

มิเรียมถูกลงโทษให้เป็นโรคเรื้อน ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงสนับสนุนผู้นำที่พระองค์ทรงเลือก โรคเรื้อนเป็นแบบของความบาปในพระคัมภีร์เก่า ดาวิดผู้สดุดีกล่าวไว้อย่างชัดเจนเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า

“อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้เผยพระวจนะทั้งหลายของเรา” (สดุดี 105:15)

แม้จะมีคำเตือนนี้ ก็ยังมีถ้อยคำที่แสดงความไม่เชื่อฟังออกมาจากปากของผู้ที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้เผยพระวจนะทางฝ่ายวิญญาณในคริสตจักร วิบัติแก่สมาชิกที่ให้ตนเองอยู่ในตำแหน่งของโมเสส พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ที่สมาชิกเลือกเข้ามาหรือให้ออกไป หรือเป็นผู้ที่สมาชิกมาควบคุม

พระเจ้าจะไม่ทรงมองข้ามผู้ที่ไม่เชื่อฟังผู้รับใช้ที่พระองค์ทรงเลือก หรือผู้ที่พยายามควบคุมผู้รับใช้ มนุษย์ทุกคนจะต้องเชื่อฟังผู้ที่มีอำนาจเหนือเขา ดาวิดเป็นผู้ที่ตามชอบพระทัยของพระเจ้า เขามีโอกาสฆ่ากษัตริย์ซาอูลได้ถึงสองครั้ง แต่เขาจะไม่แตะต้องผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้ แม้ว่าซาอูลไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ควรจะทำ แต่ดาวิดก็ไม่มีข้ออ้างในการปฏิบัติตามใจของตน เปาโลกล่าวเกี่ยวกับบัพญูติของพระเจ้าไว้เป็นอย่างดีว่า

“ดูก่อน ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘การแก้แค้น เป็นของเรา เราจะตอบสนอง’ “ (โรม 12:19)

เราควรสังเกตถ้อยคำของดาวิดในทั้งสองโอกาสที่เขาสามารถฆ่ากษัตริย์ซาอูลได้ ครั้งแรกเมื่อซาอูลตกอยู่ในมือของดาวิดในถ้ำที่เอนเกติ ดาวิดได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล และกระทำเช่นนั้นก็เสียใจของเขา

“ท่านว่าแก่คนของท่านว่า ‘ขอพระเจ้าทรงห้ามไม่ให้ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเจิมไว้’ ดาวิดก็ห้ามคนของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้เขาทั้งหลายทำร้ายซาอูล และซาอูลก็ทรงลุกขึ้นออกจากถ้ำเสด็จไปตามทางของพระองค์” (1ซามูเอล 24:6-7)

โอกาสครั้งที่สองที่ดาวิดไว้ชีวิตซาอูลคือในถิ่นทุรกันดารคิฟ ดาวิดเข้าไปในค่ายของซาอูล ดาวิดและอาบิซัยยืนอยู่เหนือซาอูลที่กำลังบรรทมอยู่

“อาบิซัยพูดกับดาวิดว่า ‘ในวันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว บัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแทงเขาด้วยหอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขาครั้งที่สอง’ แต่ดาวิดบอกอาบิซัยว่า ‘ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะผู้ใดเลวร้ายจะเหยียดมือออกต่อสู้ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงเจิมไว้ และจะไม่มีกรรมผิด’ “ (1ซามูเอล 26:8-9)

ข้างเป็นคำเตือนมนุษย์ทุกคนได้เป็นอย่างดี อย่างนั้นแล้ว การปกครองแบบประชาธิปไตยจะถูกต้องได้อย่างไร สมาชิกจะมีอำนาจในการออกคำสั่งแก่ผู้รับใช้ที่พระเจ้าทรงเลือกได้อย่างไร

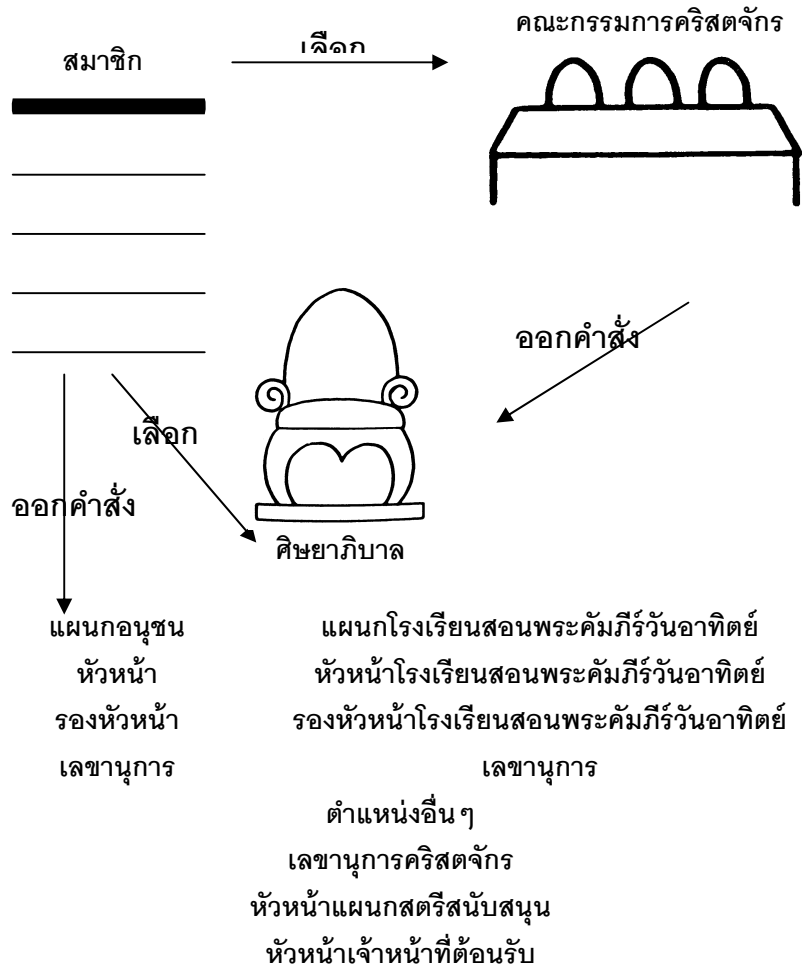
คริสตจักรแบบประชาธิปไตยมีการดำเนินการอย่างไร

เนื่องจากระบบการปกครองแบบประชาธิปไตยไม่ได้มีพื้นฐานตามพระคัมภีร์ จึงไม่มีกฎที่แน่นอน แต่มักจะมีลักษณะดังนี้

1. สมาชิกคริสตจักรออกเสียงเพื่อกำหนดกฎระเบียบในคริสตจักรทั้งหมด
2. สมาชิกคริสตจักรเลือกคณะกรรมการคริสตจักรและเจ้าหน้าที่คริสตจักรที่สำคัญทั้งหมด ทั้งนี้ อาจรวมถึงครูสอนพระคัมภีร์ในวันอาทิตย์ด้วย
3. สมาชิกคริสตจักรออกเสียงเลือกศิษยาภิบาล และออกเสียงไลศิษยาภิบาลออก ซึ่งอาจจะกระทำเป็นกลุ่มหรือผ่านทางคณะกรรมการที่ได้รับเลือกก็ได้
4. คณะกรรมการคริสตจักรมีอำนาจเหนือศิษยาภิบาล (หากไม่มีกฎเขียนไว้ ก็ด้วยอำนาจที่ว่าพวกเขาสามารถออกเสียงไลศิษยาภิบาลออกได้)
5. คณะกรรมการควบคุมงบประมาณของคริสตจักร และดำเนินกิจกรรมต่างๆ โดยไม่ต้องสนใจความต้องการของศิษยาภิบาลก็ได้

ภาพตัวอย่างแสดงให้เห็นโครงสร้างพื้นฐานของระบบการปกครองแบบนี้

ประชาธิปไตย

ระบบนี้ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์ และก่อให้เกิดวิฤฎญาณทางการเมืองขึ้นใน
 คริสตจักร การปกครองนี้เป็นแบบเลาติเซียอย่างแท้จริง
 การปกครองของสมาชิก

การปกครองแบบประชาธิปไตยในคริสตจักรมีความไม่ถูกต้องตามพระคัมภีร์อย่างไร

1. การปกครองแบบนี้ทำให้ศิษยาภิบาลไม่มีอำนาจตามที่พระคัมภีร์ให้แก่เขา ศิษยาภิบาลไม่ได้รับการเรียกมาเพื่อเทศนาเท่านั้น แต่เขาจะต้องเป็นผู้ดูแล เปาโลแต่งตั้งผู้ปกครองภายใต้การดูแลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตักเตือนพวกเขาว่า

“ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้ปกครองคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่พระองค์ทรงได้มาด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” (กิจการ 20:28 และเอเฟซัส 4:11-12)

ศิษยาภิบาลในการปกครองแบบประชาธิปไตยจะต้องไม่มีความกล้าหาญ จึงจะสามารถดำรงตำแหน่งของตนได้ หากเขาเป็นคนแข็งแรงแบบนี้และบังคับให้มีวินัยคริสตจักรและความบริสุทธิ์ สมาชิกที่เป็นประชาธิปไตยจะออกเสียงไล่เขาออก

2. ศิษยาภิบาลนี้เป็นผู้รับจ้าง เขามาและไปตามคำสั่งของสมาชิก ด้วยเหตุนี้ สมาชิกจึงไม่มีศิษยาภิบาลที่แท้จริงที่จะดูแลพวกเขา พระเยซูแสดงภาพของผู้เลี้ยงที่แท้จริงและศิษยาภิบาลที่คณะกรรมการคริสตจักรจ้างเอาไว้ว่า

“เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามาเขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป เขาหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย” (ยอห์น 10:11-13)

ผู้รับจ้างหนีไป เพราะเขาเป็นผู้รับจ้างและไม่ใส่ใจฝูงแกะ

3. ศิษยาภิบาลจะไม่เทศนาด้วยอำนาจของพระเจ้า เพราะเขาไม่สามารถดำรงตำแหน่งที่ถูกต้องในฐานะผู้เลี้ยงและผู้นำของฝูงแกะได้ ที่ประชุมอยู่เหนือเขา ที่ประชุมเป็นเจ้านาย ทั้งๆ ที่พระเจ้าแห่งพระสิริจะต้องอยู่เหนือเขา อัครสาวกเปาโลสามารถกล่าวเกี่ยวกับการรับใช้ของตนได้ว่า

“เพราะว่าข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้นให้ท่านทั้งหลายฟัง” (กิจการ 20:27)

ศิษยาภิบาลแบบประชาธิปไตยไม่อาจอยู่ในตำแหน่งได้นานถ้าปฏิบัติตามเปาโล

คริสตจักรแบบประชาธิปไตยทั่วไปจึงอาจจะอ่อนแอในการเทศนาและเรื่องความบริสุทธิ์ เพราะศิษยาภิบาลเป็นเพียงผู้รับจ้าง จึงไม่ต้องการทำให้หน้าที่การงานต้องลำบาก เปาโลสรุปเกี่ยวกับงานของผู้รับใช้ที่แท้จริงไว้ในทิตัสบทที่สอง เขาสรุปบทนั้นด้วยสิ่งที่ศิษยาภิบาลในการปกครองแบบประชาธิปไตยไม่สามารถทำได้

“ข้อความข้างบนนี้ ท่านจงใช้พูดตักเตือน และว่ากล่าวเขาอย่างหนักแน่น อย่าให้ผู้ใดประมาทท่านได้” (ทิตัส 2:15)

ถ้าท่านทำตามคำสั่งของสมาชิก แทนที่จะทำตามพระเจ้า ท่านก็ไม่สามารถใช้อำนาจการปกครองตามพระคัมภีร์ได้

สิ่งที่เกิดขึ้นในคริสตจักรแบบประชาธิปไตยที่มีการออกเสียง

1. การออกเสียงก่อให้เกิดวิญญูณทางการเมืองขึ้นในคริสตจักร จะมีการแตกแยกกันเมื่อสมาชิกพยายามที่จะให้ผู้ที่ตนชอบดำรงตำแหน่งในคริสตจักร
2. การออกเสียงก่อให้เกิดสภาพทางเนื้อหนังขึ้นในคริสตจักร
3. การออกเสียงก่อให้เกิดการแตกร้างและความไม่พอใจ หลายครั้ง ผู้ที่ถูกเลือกให้ออกจากตำแหน่งจะเก็บความรู้สึกที่ไม่ดีต่อคริสตจักรและผู้ที่เลือกเขาให้ออกจากตำแหน่งเอาไว้

ปัญหาสำคัญที่เกิดขึ้นเมื่อสมาชิกออกเสียงเลือกบุคคลต่างๆ ให้เข้าดำรงตำแหน่งในคริสตจักร คือ **สมาชิกไม่รู้คุณสมบัติทางฝ่ายวิญญูณของผู้ที่เขาเลือก** ดังนั้นผู้ที่ไม่เหมาะสมจึงอยู่ในตำแหน่งและอาจมีใจทางฝ่ายเนื้อหนัง หรือแม้แต่หันไปจากพระเจ้าในใจและชีวิตของเขาก็ด้วย

ศิษยาภิบาลที่แท้จริงเท่านั้นที่จะรู้คุณสมบัติทางฝ่ายวิญญูณของผู้ที่ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งต่างๆ การปกครองคริสตจักรแบบประชาธิปไตยไม่มีอยู่ในพระคัมภีร์ และไม่มีพื้นฐานตามพระคัมภีร์ ไม่ว่าจะปรากฏอยู่ในรูปแบบใดๆ ก็ตาม

4 เฝด็จการ

มักจะมีผู้เข้าใจผิดว่าการปกครองรูปแบบนี้เป็นแผนการของพระเจ้าสำหรับคริสตจักร ผู้เฝด็จการมักจะไม่ได้รับความชื่นชมจากประชาชน แต่ได้รับความรักอย่างมากจากที่ประชุม ถึงกระนั้น ก็ไม่ได้ทำให้เขามีสิทธิ์ในการปกครองแบบนี้ พระคัมภีร์กล่าวว่า

“และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขู่ผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น และเมื่อพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับศักดิ์ศรีเป็นมงกุฎที่รุ่งโรยไม่ได้เลย”

(1เปโตร 5: 3-4)

มีผู้ที่สับสนการปกครองแบบเผด็จการกับการปกครองของพระเจ้า แต่มีความแตกต่างอย่างมากระหว่างผู้เผด็จการที่รู้สึกว่าเป็นศิระของอำนาจการปกครองทั้งหมด กับผู้เลี้ยงแกะในการปกครองของพระเจ้าที่รู้สึกว่าเขามีความรับผิดชอบต่อทั้งพระเจ้าและมนุษย์

เหมือนเช่นการปกครองรูปแบบอื่นๆ ที่ไม่เป็นไปตามพระคัมภีร์ การปกครองแบบเผด็จการไม่อาจแสดงออกเป็นตัวอย่างเพียงแบบหนึ่งแบบใดได้ อย่างไรก็ตาม วิธีการปกครองแบบนี้มีลักษณะมากมายที่เป็นพื้นฐานการดำเนินการในคริสตจักร

ลักษณะที่สำคัญของการปกครองแบบเผด็จการได้แก่

1. ศิษยาภิบาลรู้สึกว่าเขาไม่ต้องอยู่ใต้อำนาจของผู้ที่มีอำนาจสูงกว่า

ศิษยาภิบาลที่เป็นเผด็จการส่วนใหญ่จะปฏิเสธข้อเท็จจริงที่ว่าเขาไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจอื่นใด เพราะหลายครั้งเขาก็เชื่อฟังการตัดสินใจของผู้ที่อยู่เหนือเขา อย่างไรก็ตาม เมื่อศึกษาอย่างใกล้ชิดจะเห็นว่าเขาเชื่อฟังและเคารพผู้มีอำนาจนี้ก็ต่อเมื่อการปฏิบัติเช่นนั้นก่อให้เกิดประโยชน์แก่ตนเอง เขาจะไม่ยอมจำนนต่อผู้มีอำนาจในตำแหน่งหน้าที่เมื่อผู้มีอำนาจนั้นตัดสินใจในสิ่งตรงข้ามกับความคิดของเขา นำเข้าที่ศิษยาภิบาลคนเดียวกันนี้คาดหวังให้สมาชิกของตนปฏิบัติตามโดยไม่มีข้อสงสัย ปัญหาที่เกิดขึ้นคือว่าผู้ที่จะไม่ยอมจำนนต่อผู้นำบนโลกนี้จะยอมจำนนต่อผู้นำของพระเจ้าที่เขามองไม่เห็นได้อย่างไร คำตอบที่ง่าย คือ เขาไม่เชื่อฟัง ดังนั้น ศิษยาภิบาลคนนี้จะจึงไม่ปฏิบัติตามพระเจ้า พระคัมภีร์สั่งศิษยาภิบาลว่า

“จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ในความดูแลของท่าน ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจแต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของที่ได้มาโดยทุจริต แต่ด้วยใจเลื่อมใส และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น” (1 เปโตร 5: 2-3)

2. ศิษยาภิบาลส่งเสริมอัตตาของตนเอง

หลายครั้ง ศิษยาภิบาลนี้จะชอบแสดงอำนาจของตนเองเหนือผู้อื่น ผู้มาเยี่ยมอาจรู้สึกประหลาดใจที่มีการออกคำสั่งด้วยเหตุผลที่ไม่เหมาะสม เมื่อศิษยาภิบาลแสดงความเป็นใหญ่ของตน เช่นนั้น ธรรมิกชนจะรู้สึกอับอายเป็นอย่างมากในการประชุม เพราะศิษยาภิบาลจะว่ากล่าวอย่างเปิดเผยหรือไม่แยแส ทำให้ทุกคนทราบที่ศิษยาภิบาลกำลังว่าใครอยู่ใน

ศิษยาภิบาลที่เป็นเผด็จการบางคนอาจจะเป็นอีกแบบหนึ่ง คือต้องการที่จะเป็นจุดสนใจอยู่เสมอ ซึ่งอาจร้ายแรงถึงขั้นที่ศิษยาภิบาลอาจไม่ยอมให้ผู้นำที่ตนเองเลือกมาประกาศข่าวต่างๆ ในที่ประชุม

ในท้ายที่สุด ศิษยาภิบาลจะเป็นจุดสูงสุดของคริสตจักรไม่ใช่พระผู้เลี้ยงที่แท้จริงคือพระเยซูคริสต์ เมื่อถามสมาชิกว่าเขาประชุมที่คริสตจักรใด เขาจะตอบอยู่เป็นประจำว่า “คริสตจักรของอาจารย์คนนั้นอาจารย์คนนั้น” เขามักจะไม่ค่อยยกกล่าวชื่อที่แท้จริงของคริสตจักร สมาชิกของคณะอื่นไม่เข้าใจว่าทำไมคริสตจักรพื้นที่คออสต์บางแห่งจึงตั้งชื่อตามมนุษย์

3. ศิษยาภิบาลดำรงตำแหน่งผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่

ศิษยาภิบาลในแบบนี้มักจะลืมนึกว่า พระเจ้าของเราทรงซื้อคริสตจักรนี้มาด้วยโลหิตของพระองค์เอง

“...เหมือนอย่างที่พระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร” (เอเฟซัส 5:25)

พระเยซูไม่ทรงประสงค์ให้ศิษยาภิบาลมีอำนาจเหนือไข่มุกที่มีค่ายิ่งนี้ แต่

“...เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคริสตจักร” (เอเฟซัส 5:23)

พระเยซูทรงเป็นพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่เหนือคริสตจักร ถ้อยคำที่พระองค์ตรัสแก่เปโตรเป็นหลักฐานที่เพียงพอแล้ว

“...จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด” (ยอห์น 21:15)

4. ศิษยาภิบาลไล่ฝูงแกะ ทั้งๆ ที่ควรจะนำฝูงแกะ

ศิษยาภิบาลที่แท้จริงนำฝูงแกะของพระเจ้า ในทุกสิ่งที่เขาจะขอให้ฝูงแกะกระทำ เขาจะต้องกระทำสิ่งเหล่านั้นก่อน ผู้เผด็จการอาจสั่งฝูงแกะของเขาจากตำแหน่งเหนือฝูงและหลายครั้ง จากตำแหน่งข้างหลังฝูง และเพราะเขารู้สึกว่าไม่มีใครอยู่เหนือเขา เขาอาจไม่สามารถเปลี่ยนแปลงชีวิตของตนได้

เขาอาจขอให้สมาชิกเสียสละในขณะที่เขาลืมไปนานแล้วว่า การเสียสละคืออะไรกันแน่ เขาอาจจะมีมติระงับในการตรวจสอบชีวิตภายนอกของสมาชิก ในเรื่องการแต่งกายและการกระทำ แต่ตัวเองกลับละเมิดหลักการเหล่านั้นโดยใส่เสื้อผ้าหურหาวา พูดจาโงเฮลา หรือดำเนินชีวิตโดยที่ไม่หลีกเลี่ยงหนีจากสิ่งชั่วร้าย

เขาอาจประณามการใช้ชีวิตอย่างหურหาวา แต่กลับยอมให้ตนเองใช้ชีวิตที่หურหาวาได้ โดยอ้างความจำเป็นหรือผลประโยชน์ที่สมควรได้รับ แต่พระเยซูตรัสว่า

“...ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตนเอง และรับกางเขนของตนแบกทุกวัน และตามเรามา” (ลูกา 9:23)

“เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด” (ลูกา 9:24)

ดาวิดกล่าวไว้เกี่ยวกับตำแหน่งที่แท้จริงของผู้เลี้ยงแกะว่า **ศิษยาภิบาลจะต้องนำ ไม่ใช่ขับไล่**

“พระเจ้าทรงเลี้ยงดูข้าพเจ้าดุจผู้เลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด **พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ**” (สดุดี 23:1-2)

5. ศิษยาภิบาลไม่สามารถเลี้ยงฝูงแกะได้

ลักษณะที่เห็นชัดที่สุดของคริสตจักรแบบเผด็จการคือ ศิษยาภิบาลรู้สึกว่ารกรมิกชนได้รับอาหารและมีความเชื่อในความจริงแห่งพระคัมภีร์เป็นอย่างดี ซึ่งจริงแล้วๆ อาจจะตรงกันข้ามเลยก็ได้

มนุษย์ฝ่ายวิญญาณเป็นเหมือนมนุษย์ฝ่ายร่างกาย นั่นคือ จะต้องได้รับอาหารที่เหมาะสม ถ้าศิษยาภิบาลจะเทศนาพระวจนะของพระเจ้า เขาจะต้องมีพระเยซูคริสต์ พระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่ เป็นผู้ทรงนำ ไม่ใช่ปล่อยให้ตัวเองหรืออำนาจของตนเองเป็นผู้นำ เปาโลย้ำว่าเขาได้เทศนาอย่างจริงจัง โดยกล่าวว่า

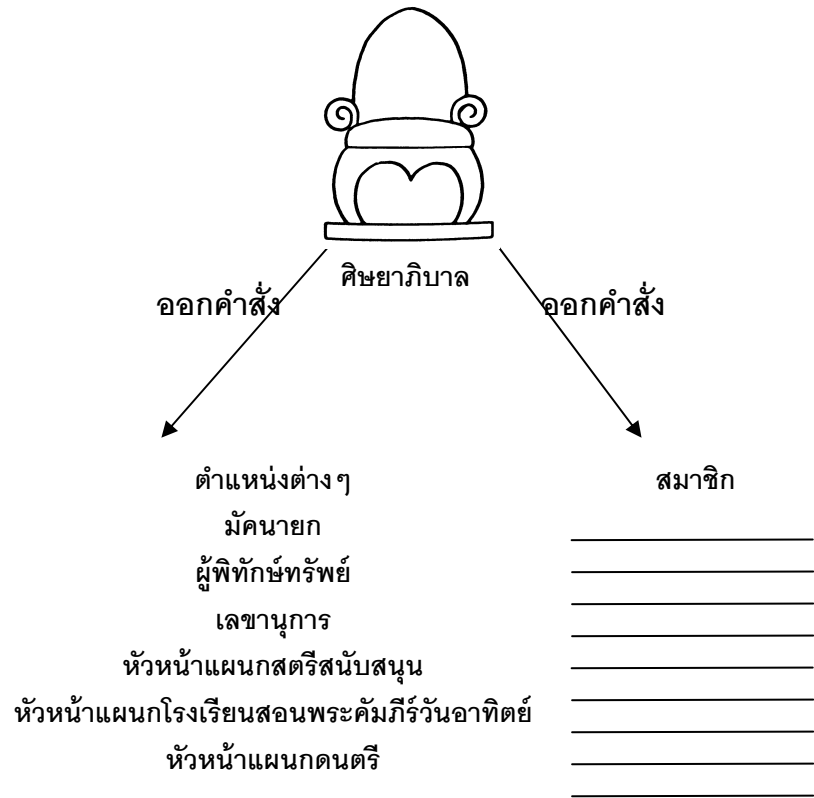
“เพราะว่าข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าว**เรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น**ให้ท่านทั้งหลายฟัง” (กิจการ 20:27)

ศิษยาภิบาลไม่สามารถเลี้ยงฝูงแกะได้อย่างเหมาะสมถ้าไม่ให้พระเจ้าแห่งพระสิริเป็นผู้ควบคุมอย่างเต็มที่ ศิษยาภิบาลจะแสวงหาน้ำพระทัยของพระเยซูคริสต์ในการที่จะรู้ว่าจะเทศนาอะไร หากมนุษย์คนหนึ่งไม่ตระหนักถึงตำแหน่งของตนในคริสตจักรแล้ว เขาก็ไม่สามารถทำงานได้อย่างเหมาะสม ในคริสตจักรที่ศิษยาภิบาลพยายามจะเป็นศิระะ จะมีศิระะสองศิระะ พระเยซูคริสต์ทรงเป็นศิระะที่แท้จริงของคริสตจักร เมื่อมองมาจากภายนอก คริสตจักรเผด็จการนี้ดูเหมือนเป็นป้อมปราการ แต่ภายใน คริสตจักรอยู่ร่วมกันเพราะการบังคับของศิษยาภิบาล อย่างไรก็ตาม การบังคับไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆ

เอเสเคียลกล่าวถึงความรู้สึกของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า

“...พระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแก่ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอลผู้เลี้ยงตัวเอง ผู้เลี้ยงแกะยอมเลี้ยงแกะมิใช่หรือ เจ้ารับประทานไขมัน เจ้าคลุมกายของเจ้าด้วยขนแกะ เจ้าฆ่าแกะตัวอ่อนๆ เจ้าหาได้เลี้ยงแกะไม่” (เอเสเคียล 34:2-3)

เผด็จการ

บุคคลนี้เป็นเจ้านายที่เข้มข้มผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ เขาจับได้แทนที่จะนำ เขาไม่ไว้ใจคนอื่น จึงอาจจะไม่ใช่คณะกรรมการหรือตำแหน่งอื่นๆ ถ้าเขาเสียชีวิตลง หรือหลงจากความเชื่อ คริสตจักรก็จะล่มลงด้วย

บทที่สาม

ลูกกุญแจสู่อำนาจการปกครอง และคริสตจักร

ลูกกุญแจสู่ฤทธิ์เดชและอำนาจปกครองที่ปลดปล่อยยุคคริสตจักรปัจจุบันนั้นอยู่ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์เท่านั้นที่ทรงมีลูกกุญแจสู่ชีวิตนิรันดร์ อิชยาห์พยากรณ์ไว้ว่า

“และเราจะวางลูกกุญแจของวังดาวิดไว้บนบ่าของเขา เขาจะเปิดและไม่มีผู้ใดปิด เขาจะปิดและไม่มีผู้ใดเปิด” (อิชยาห์ 22:22)

พระเยซูอ้างว่าพระองค์ทรงมีอำนาจในลูกกุญแจแห่งชีวิตและความตายเมื่อพระองค์ตรัสว่า

“...เราก็ยังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และเราถือลูกกุญแจแห่งความตายและแห่งแดนคนตาย” (วิวรณ์ 1:18)

พระองค์ยังตรัสอีกว่า

“จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟียว่า ‘พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดปิด ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดเปิด...’” (วิวรณ์ 3:7)

ด้วยการวายพระชนม์ การฝัง และฟื้นคืนพระชนม์ พระเยซูคริสต์ทรงนำเอาอำนาจแห่งความตายและแดนคนตายมาจากซาตาน ฤทธิ์เดชและอำนาจปกครองนี้จึงมีอยู่ในพระนามของพระองค์

พระเยซูทรงได้คริสตจักรมาด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง (กิจการ 20:28) พระองค์เท่านั้นที่มีอำนาจในการปกครองกลุ่มสมาชิกที่ได้รับการเรียกที่ยิ่งใหญ่นี้ สิทธินี้เป็นสิทธิที่พระองค์ไม่เคยเสียไป (เอเฟซัส 5:23; โฟลิปปี 2:9-11) สิ่งที่พระเยซูทรงกระทำคือ มอบอำนาจการปกครองแก่ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและแต่งตั้งขึ้นเพื่อทำหน้าที่แทนพระองค์ พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้เราสงสัยแผนการของพระองค์สำหรับคริสตจักร ในเหล่าสาวกของพระองค์ พระเจ้าทรงเลือกผู้ที่เราจะต้องดำเนินตาม ดังนั้นพระองค์จึงเลือกชายสองคนขึ้นมา คนหนึ่งเพื่อเปิดประตูสู่คริสตจักร และอีกคน

หนึ่งเพื่อกำหนดการปกครองสำหรับคริสตจักรอย่างเหมาะสม ทุกคนจึงไม่อาจสับสนเกี่ยวกับทางที่จะปฏิบัติเพื่อที่จะได้รับความรอด และหลังจากที่มนุษย์คนหนึ่งได้เข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้าด้วยการบังเกิดใหม่แล้ว เขาจะต้องไม่หลงทางไป

เปโตรและลูกกุญแจ

พระเยซูทรงทราบว่าหลายคนจะดำเนินตามคำสั่งสอนของมนุษย์และหลงไปเพราะใจที่ล่อลวงของตนเอง (มัทธิว 24:4) แต่พระองค์ไม่ได้ก่อให้เกิดความสับสนที่แทรกซึมเข้ามาในคริสตจักรของเราทุกวันนี้ หากพระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ทุกคนว่า “ลูกกุญแจผูกแผ่นดินอยู่นี้แล้ว จงไปเปิดประตูสู่คริสตจักร” ก็คงจะเป็นไปได้ที่จะมีการแบ่งแยกขึ้น และคนหนึ่งจะพูดว่า “เราเป็นพวกยอห์น” อีกคนว่า “เราเป็นพวกมัทธิว” และคนอื่นๆ แต่ขอบคุณพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงใช้ลูกกุญแจอย่างนั้น สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำคือ ทรงให้ลูกกุญแจผูกแผ่นดินแก่เปโตรเป็นการส่วนตัวโดยตรง มนุษย์ทุกคนจึงไม่ต้องสับสนเกี่ยวกับทางที่จะต้องปฏิบัติเพื่อให้ได้รับความรอด

มัทธิวบันทึกเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงส่งอำนาจที่ยิ่งใหญ่นี้ให้แก่เปโตรไว้

“ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า ‘พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่’ พระเยซูตรัสกับเขาว่า ‘ซีโมนบุตรโยนาห์เอ๋ย ท่านก็เป็นสุขเพราะว่ามนุษย์มิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ ฝ่ายเราบอกท่านว่าท่านคือเปโตร และบนศิลานี้ เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และพลั้งแห่งความตายจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นหามิได้ เราจะมอบลูกกุญแจแผ่นดินสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะกล่าวห้ามสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์ เมื่อท่านจะกล่าวอนุญาตสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะกล่าวอนุญาตในสวรรค์ด้วย’ “ (มัทธิว 16:16-19)

เพราะเปโตรแสดงความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เขาจึงได้รับการทรงเลือกให้เปิดประตูสู่แผ่นดินของพระเจ้า

เปโตรเป็นผู้ประกาศคนแรกที่ประกาศพระคุณที่ช่วยให้รอดในประสบการณ์การรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปโตรมีอำนาจอย่างไม่ต้องสงสัย ข้อความเทศนาของเขามีพลังอำนาจจนถึงทุกวันนี้

ผู้ที่ได้ยินเปโตรเทศนาข้อความนี้กล่าวว่า “เราจะทำอย่างไรดี” จากนั้น เปโตรกล่าวแก่พวกเขาว่า

“จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:38)

ลูกกุญแจที่มีสามขาชี้ไปสู่คริสตจักร เราไม่อาจแยกลูกกุญแจออกเป็นสามดอกได้ ลูกกุญแจมีเพียงดอกเดียว แต่มีปัจจัยที่แน่นอนสามประการ ได้แก่

1. การกลับใจใหม่ ด้วยความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้า
2. การบังเกิดมาในน้ำด้วยการจุ่มในพระนามของพระเยซู
3. การบังเกิดมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมีหมายสำคัญในการพูดภาษาต่างๆ

นี่คือประสบการณ์การบังเกิดใหม่ที่พระเยซูคริสต์แกนิโคเดมัสในยอห์น 3:3-6 เป็นลูกกัญญาแจสุชีวิตนินรันตร์ ลูกกัญญาแจที่เป็ดดินแดนคนตาย ทำให้หลุดพ้นจากความตาย และเปิดสวรรค์

คริสตจักรสร้างอยู่บนการยอมรับของมนุษย์ว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าแห่งพระสิริ เปโตรเป็นเพียงผู้เลี้ยงแกะที่ทำหน้าที่ภายใต้อำนาจที่ทรงให้แก่เขาในตำแหน่งของอัครสาวก เขาไม่เคยอ้างมากไปกว่านั้น เขารับเอาคำว่ากล่าวของเปาโลอย่างอ่อนน้อมเมื่อเขาแยกตนเองจากชาวต่างชาติ และเขายังคงยอมจำนนต่อการตัดสินใจของยากอบที่สภาในเยรูซาเล็ม เปโตรถือว่าคนเหล่านี้มีการปกครองเหนือเขา เขาไม่ใช่ปิ๊ป แต่เป็นตัวแทนที่พระเจ้าทรงเลือกเพื่อประกาศทางแห่งความรอดแก่ยุคคริสตจักรปัจจุบันนี้ คริสตจักรแต่ในนามส่วนมากในโลกทุกวันนี้จะไม่ปฏิบัติตามคำของเปโตร แต่จะมีคำสั่งสอนของตนเองเกี่ยวกับการบังเกิดมาโดยใช้ตำแหน่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์เมื่อพวกเขาบังเกิดมา หลักคำสอนตรีเอกานุภาพตรงข้ามกับข้อความของอัครสาวกเปโตร แล้วใครทำถูกต้อง มัทธิวบันทึกถ้อยคำของพระเจ้าเกี่ยวกับการบังเกิดมาด้วยน้ำไว้ว่า

“เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบังเกิดมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์” (มัทธิว 28:19)

หลายคนจะไม่ยอมรับถ้อยคำของเปโตรและรับบังเกิดมาในพระนามของพระเยซู แต่ในพระนามของพระบิดา (ยอห์น 10:30; 14:8-11) พระนามของพระบุตร (มัทธิว 1:2; อีสยาห์ 9:6) และพระนามของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 14:17, 18, 26)

ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามถ้อยคำของเปโตรและอัครสาวกคนอื่นๆ มักจะกล่าวว่า “เราจะทำตามถ้อยคำของพระเยซู” ซึ่งเหมือนกับเขาพูดว่า “เรารู้ดีกว่าพวกอัครสาวกว่าพระเยซูหมายความว่าอย่างไรเมื่อพระองค์ตรัสสั่งพวกเขา” เวลาผ่านมากกว่าหนึ่งพันเก้าร้อยปีตั้งแต่ที่พระเยซูตรัส แต่คนเหล่านี้อ้างว่าตนรู้ว่าพระเยซูหมายความว่าอย่างไรมากกว่าเปโตร ผู้ที่ได้ยินพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านั้น และเป็นผู้ที่พระเยซูทรงเลือกและออกคำสั่งต่อเขาโดยตรง ไม่แปลกหรือที่ยากอบ ยอห์น ยูดา และลูกาผู้ที่อยู่ที่นั่นและได้ยินพระเยซูตรัสและสอน ไม่ได้กล่าวไว้ในการเขียนของตนว่า เปโตรกระทำผิด เหตุผลที่เขาไม่ได้กล่าวไว้อย่างนั้นก็เพราะเขาทุกคนรู้ว่าพระเยซูหมายความว่าอย่างไร อัครสาวกเปาโลยืนยันสิ่งนี้เมื่อเขาเขียนว่า

“ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบังเกิดมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบังเกิดมานั้นเข้าในความตายของพระองค์” (โรม 6:3)

อย่าเข้าใจผิดไป เปโตรรู้สิ่งที่เขาทำ พระเจ้าไม่ได้ทรงมอบลูกกัญญาแจให้กับเขาและให้เขาเปิดคริสตจักรด้วยคำสั่งสอนที่ผิด คนในงั้นที่เชื่อเช่นนั้น นั้นเป็นเหตุผลว่าทำไมท่านไม่พบบันทึกในพระคัมภีร์ใหม่ว่ามีผู้ได้รับบังเกิดมาในตำแหน่งของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

“เพราะว่าในพระองค์นั้น (พระเยซูคริสต์) สภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์” (โคโลสี 2:9)

สิ่งที่ท่านพบในพระคัมภีร์ใหม่คือ ทุกคนในทุกแห่งได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู

ที่เยรูซาเล็ม

“จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สืบทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย แล้วท่านจะได้รับพระราชทานพระวิญญาณบริสุทธิ์” (กิจการ 2:38)

ที่สะมาเรีย

“...เป็นแต่ได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น” (กิจการ 8:16)

ต่อชาวต่างชาติ

“เปโตรจึงสั่งให้เขาได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์...” (กิจการ 10:48)

ที่เอเฟซัส

“เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาก็รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า” (กิจการ 19:5)

ต่อคริสตจักรกาลาเทีย

“เพราะเหตุว่าคนที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็จะมีชีวิตพระคริสต์” (กาลาเทีย 3:27)

เปโตรได้ใช้ลูกกุญแจอย่างฉลาดและเปิดยุคแห่งคริสตจักร

ผู้นำคริสตจักรยุคแรก

ไม่ต้องสงสัยว่าคริสตจักรแบบอย่างอัครสาวกก่อตั้งขึ้นเป็นการปกครองของพระเจ้า ก่อนที่พระเยซูคริสต์เจ้าจะวายพระชนม์และฟื้นขึ้นจากความตาย พระองค์ทรงเลือกผู้ที่จะก่อตั้งและนำระเบียบใหม่นี้ ยุคคริสตจักรเกิดขึ้นในวันเพ็นเทคอสต์เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เทลงมาบนผู้ที่เชื่อหนึ่งร้อยยี่สิบคนเพื่อคริสตจักรแบบอย่างอัครสาวกจะได้เริ่มต้นขึ้น ในพระกายของพระคริสต์ทุกวันนี้ ผู้ที่เชื่อก็จะต้องได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนกัน โดยมีความสำคัญคือการพูดภาษาต่างๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด พระเยซูทรงแต่งตั้งผู้นำของพระองค์ขึ้น ผู้นำเหล่านั้นอยู่ในหนึ่งร้อยยี่สิบคนในวันเพ็นเทคอสต์ เพราะเขาได้รับคำสั่งให้รอคอยพระสัญญา ในเวลาก่อนหน้านั้นเมื่อพระเยซูยังทรงอยู่กับพวกเขาในพระกาย พวกเขาได้เทศนา รักษาคนป่วยและได้ผีमारออก แต่คำสั่งสุดท้ายของพระองค์คือ ให้พวกเขาและคนอื่นๆ เทศนาข่าวประเสริฐ

“และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญาไว้ มาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงจนกว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน” (ลูกา 24:49)

ผู้นำที่พระเยซูทรงเลือกคือ ยากอบ เปโตร ยอห์น อันดรูว์ ฟิลิป โธมัส บาร์โธโลมิว มัทธีว ยากอบ ซีโมน ยูดาพี่น้องของยากอบ มัทธีอัส (กิจการ 1:13)

ผู้แทนที่มีหน้าที่กล่าวเพื่อพระเจ้าคือ อัครสาวกเปโตร เขาไม่ได้เลือกตัวเอง แต่เป็นเพราะน้ำพระทัยของพระเจ้า เขามีความมั่นใจในตำแหน่งที่ทรงให้แก่เขา โดยความมั่นใจนั้นแสดงออกให้เห็นในการเป็นผู้นำที่จะเลือกผู้ที่จะดำรงตำแหน่งแทนยูดา อิสคาริโอท (กิจการ 1:23) นอกจากนี้ เขายังมีความกล้าหาญในการเทศนาข้อความแรกในยุคคริสตจักร ซึ่งยังคงกล่าวห้ามและอนุญาตมนุษย์ในทุกวันนี้ (กิจการ 2:14-38)

จดหมายของเปาโลแสดงกฎระเบียบในการปกครองคริสตจักร

แม้ว่าเปโตรจะมีลูกบุญและเปิดประตูสู่คริสตจักร อัครสาวกเปาโลเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกเพื่อรับภาระสำคัญเกี่ยวกับงานของคริสตจักร ลักษณะที่ประกอบขึ้นเป็นคริสตจักร และการทรงรับขึ้นไปของคริสตจักร

ด้วยสติปัญญาที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระองค์ทรงเลือกชายคนหนึ่งเพื่อเปิดเผยลักษณะและงานของคริสตจักรของพระองค์ต่อโลกนี้ หากว่าพระเจ้าทรงให้อำนาจนี้แก่คนหลายคน ก็คงจะเกิดความวุ่นวายขึ้น มนุษย์บางคนไม่ยอมจำนนต่อจดหมายของเปาโล เพราะมาตรฐานความบริสุทธิ์ที่เข้มงวด บางคนไม่ชอบการปกครองคริสตจักรที่เปาโลกล่าวแก่คริสตจักร แต่จดหมายเหล่านี้เป็นส่วนและแผนการของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ คือพระเยซูคริสต์พระเจ้าของเรา

ในการประชุมค่ายเมื่อไม่นานมานี้ หลังจากมีการเทศนาเรื่องการบังเกิดใหม่ ผู้รับใช้คนหนึ่งกล่าวว่า “ผมเชื่อเรื่องการบังเกิดใหม่ แต่เราจะต้องมีการเทศนาที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น และข้อความที่จะต้องเทศนาต่อคริสตจักร ก็คือข้อความเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตคริสเตียน” จากนั้น เขาอ่านจากถ้อยคำของพระเยซูในหนังสือมัทธิว เพื่อนเอ๋ย พระเยซูทรงมีถ้อยคำสำหรับบรรดามิชนของพระองค์ที่สำคัญกว่าที่พบในหนังสือมัทธิว พระเยซูคริสต์ตรัสแก่เปาโล ผู้เลี้ยงแกะของพระองค์ เกี่ยวกับสิ่งที่เขียนถึงคริสตจักรต่างๆ เพื่อให้คริสตจักรจำเริญขึ้น แก่ไขและปกครองคริสตจักร ซึ่งเป็นความจริงที่แม้แต่อัครสาวกเปโตรก็ไม่ทราบ

เปโตรกล่าวเกี่ยวกับคริสตจักรและอำนาจของเปาโลไว้ว่า

“แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่ เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคงยั้งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอุตส่าห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายมีใจสงบ ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ และจงถือว่า การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอดกลั้นพระทัยไว้นานนั้น เป็นการช่วยเราให้รอด ดังที่เปาโลน้องที่รักของเราได้เขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลาย ตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่เขา นั้น ในจดหมายทุกฉบับของเขาก็ได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านี้ไว้แล้ว ในจดหมายเหล่านั้นมีบางข้อที่เข้าใจยากซึ่งคนทั้งหลายที่รู้เท่าไม่ถึงการ และมีใจไม่แน่นอนมั่นคงได้บิดเบือนข้อความเสีย เหมือนอย่างที่เขาได้บิดเบือนข้ออื่นๆ ในพระคัมภีร์ อันเป็นเหตุให้ตนเองพินาศ” (2เปโตร 3:13-16)

การทรงเรียกและอำนาจของอัครสาวกเปาโล

พระเจ้าทรงเรียก แต่งตั้ง และมอบหมายหน้าที่ให้แก่เปาโลเพื่อประกาศแก่คริสตจักรและกำหนดการปกครองขึ้นในคริสตจักร พระเจ้าตรัสกับเปาโลโดยตรงในการสำแดงข่าวประเสริฐสำหรับทุกวันนี้ (กิจการ 22:1-16 และ กิจการ 26:9-18)

การแต่งตั้งจากพระเจ้า

“ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า ‘จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้น (เปาโล) เป็นภาชนะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และพวกอิสราเอล เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา’ “ (กิจการ 9:15-16)

“จากเปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นความหวังของเรา” (1ทิโมธี 1:1)

ที่มาของอำนาจในการปกครองคริสตจักร

ที่มาของอำนาจเหนือคริสตจักรตามพระคัมภีร์มีอยู่ในจดหมายฉบับต่างๆ ของอัครสาวกเปาโล เปาโลเขียนไปยังคริสตจักรต่างๆ เพื่อกำหนดระเบียบในขณะที่ผู้เขียนจดหมายคนอื่นๆ เขียนเกี่ยวกับคริสตจักร เปโตรเปิดยุคคริสตจักรและก่อตั้งคำสั่งสอนของคริสตจักรอย่างมั่นคง เปาโลต้องให้คำสั่งเกี่ยวกับระเบียบในคริสตจักรแต่ละแห่ง

ความล้าลึกของคริสตจักร

คริสตจักรเป็นความล้าลึกของยุคต่างๆ ที่สำแดงออกต่ออัครสาวกเปาโลและเป็นสิ่งที่ผู้เผยพระวจนะไม่ได้รู้จัก

“ข้าพเจ้าได้มาเป็นผู้รับใช้ของคริสตจักร ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะได้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์ คือข้อความล้ำลึกซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุค และหลายชั่วอายุคน บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ยอมรับแก่ธรรมิกชนของพระองค์แล้ว พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้ธรรมิกชนเหล่านั้นรู้ว่า ในหมู่คนต่างชาตินั้นอะไรเป็นความมั่งคั่งแห่งข้อล้ำลึกนี้ คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งศักดิ์ศรี”

2. เอเฟซัส 3:3-6

“และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อล้ำลึก ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความล้ำลึกของพระคริสต์ ซึ่งในสมัยก่อนพระองค์ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่มนุษย์เหมือนอย่างบัดนี้ ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์และพวกผู้เผยพระวจนะโดยพระวิญญาณ นี่คือคนต่างชาติได้เป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับคำสัญญาในพระเยซูคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น”

3. 1ทิโมธี 1:11

“ตามที่มีอยู่ในข่าวอันประเสริฐเลิศ ของพระเจ้าผู้เสวยสุข คือข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น”

4. 2ทิโมธี 2:8

“จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ผู้ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย และทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น”

เปาโลได้รับการสำแดงที่ชัดเจนเกี่ยวกับพระคุณของพระเจ้า ข่าวประเสริฐที่เปาโลเรียกว่า “ข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศ” เป็นความหมายที่สมบูรณ์ของพระคุณของพระเจ้า และจะทำให้คริสตจักรได้ทรงรับขึ้นไป โดยความจริงนี้ทรงสำแดงออกอย่างละเอียดให้แก่อัครเปาโลเท่านั้น

บทที่สี่

รากฐานของการปกครอง คริสตจักรของพระเจ้า

สิ่งตรวจสอบว่าคริสตจักรมีการดำเนินการปกครองของพระเจ้าหรือไม่ มี 4 ประการ ดังนี้

1. พระคัมภีร์เก่าบันทึกเกี่ยวกับโมเสสและชนชาติอิสราเอลภายใต้การปกครองของพระเจ้า
2. พระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่ทรงแต่งตั้งผู้นำขึ้นในระหว่างที่พระองค์ทรงอยู่บนโลก
3. อัครสาวกเปโตรก่อตั้งคำสั่งสอนของคริสตจักร
4. อัครสาวกเปาโลเขียนจดหมายไปยังคริสตจักรต่างๆ เพื่อกำหนดระเบียบคริสตจักร

ตำแหน่งของผู้ที่ถูกลงโทษและผู้ปกครอง

ในการอธิบายแผนการของพระเจ้าในการปกครองคริสตจักรของพระองค์อย่างละเอียด เราจะต้องศึกษาตำแหน่งของผู้ที่ถูกลงโทษและผู้ปกครอง ทั้งนี้ ในคริสตจักรมีตำแหน่งทั้งหมดด้วยกัน 4 ตำแหน่งได้แก่

1. พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นศิระหรือพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่
2. ศิษยาภิบาลหรือผู้เลี้ยงแกะ ซึ่งต้องทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลสมาชิกที่อยู่ภายใต้เขา
3. ตำแหน่งต่างๆ ที่ศิษยาภิบาลแต่งตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลืองานต่างๆ ผู้ที่จะยอมอยู่ใต้อำนาจของศิษยาภิบาล
4. สมาชิกหรือแกะของที่ประชุม ซึ่งอยู่ใต้อำนาจของศิษยาภิบาลและผู้นำที่ศิษยาภิบาลแต่งตั้งขึ้น

ปัญหาที่สำคัญที่สุดในคริสตจักรคือ การให้ความรู้เกี่ยวกับตำแหน่งและความรับผิดชอบของแต่ละคนในพระกายแก่ผู้ที่อยู่ในคริสตจักร

ในการกล่าวถึงการปกครองของพระเจ้ากับที่ประชุมซึ่งไม่คุ้นเคยกับประโยชน์ของการดำเนินการตามแผนการของพระเจ้าในการปกครอง จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายข้อด้วยกัน

การสอนเรื่องการปกครองคริสตจักร

- พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่

สิ่งที่ยากที่สุดที่มนุษย์จะเข้าใจได้คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าคนที่มนุษย์ดำเนินการในเรื่องต่างๆ ด้วยตนเองไม่ใช่แผนการของพระเจ้า ศีรษะที่มองไม่เห็นของคริสตจักรทุกแห่งคือ พระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่

“เพราะว่าเรามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือน**พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร** ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคริสตจักร” (เอเฟซัส 5:23)

คริสตจักรหรือสถาบันของมนุษย์ไม่สามารถดำเนินการได้ดีถ้าไม่ทราบข้อเท็จจริงนี้ การสรรเสริญแต่ปากไม่เพียงพอ แต่จะต้องมีการยอมจำนนต่อพระเยซูคริสต์อย่างแท้จริง ศิษยาภิบาลจะต้องระวังให้ดี ต้องไม่แย่งชิงตำแหน่งของพระคริสต์เมื่อเขาทำหน้าที่ผู้เลี้ยงแกะ ร่างกายหนึ่งจะต้องมีศีรษะเดียว ถ้าร่างกายใดมีสองศีรษะก็เป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่ากลัว

ศิษยาภิบาลหลายคนแ่่งงานของพระเจ้ามาด้วยความตั้งใจที่ดีในการทำงาน**เพื่อพระองค์**ในการพัฒนาคริสตจักร การกระทำเช่นนี้นำไปสู่ความหายนะเพราะเราไม่ได้ทำการ**เพื่อพระเจ้า** แต่**ด้วยกันกับพระเจ้า** (1โครินธ์ 3:9) ปัญหาจะเกิดขึ้นกับผู้ที่ไม่คิดว่าตนเองทำการภายใต้การนำของพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นศีรษะของร่างกาย ความสามารถที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของผู้รับใช้คือความสามารถในการยอมจำนนตัวเองทั้งหมดต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าและทำงานร่วมกับพระองค์

ผู้รับใช้คนหนึ่งเล่าถึงเมื่อครั้งที่เขาตระหนักถึงความจริงนี้ว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้อยู่ที่คริสตจักร เพราะไปเทศนาในการประชุมพื้นฟูพิเศษ เมื่อถึงปลายสัปดาห์ ข้าพเจ้าเริ่มกังวลว่าการประชุมที่คริสตจักรจะเป็นอย่างไรเมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ในขณะที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่นั้น พระเจ้าทรงให้ข้าพเจ้าได้รู้สึกในทันทีว่า คริสตจักรของพระองค์เจริญขึ้นมาก่อนหน้าที่ข้าพเจ้าจะเข้ามาเสียอีก คริสตจักรไม่ต้องพึ่งข้าพเจ้าเพื่อที่จะเติบโต แต่ต้องพึ่งพระองค์ ข้าพเจ้าตระหนักในทันทีว่า หลายปีก่อนหน้านั้น ข้าพเจ้าพยายามอย่างมากที่จะทำงาน**เพื่อพระเจ้า** แทนที่จะทำงาน**ด้วยกันกับพระองค์** การที่ข้าพเจ้าอยู่หรือไม่อยู่ในการประชุมไม่ทำให้เกิดความล้มเหลวหรือประสบความสำเร็จ แต่พระวิญญูณของพระเจ้าและการนำของพระเยซูคริสต์ พระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่ ต่างหากที่สำคัญ” เคล็ดลับก็คือ การให้เจ้านำคริสตจักรของพระองค์เอง

ดูเหมือนจะเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ศิษยาภิบาลที่มีใจกระตือรือร้นต้องการให้งานของพระเจ้าจำเริญขึ้นมักจะผิดพลาดในข้อนี้ เป็นการง่ายที่จะกระทำสิ่งต่างๆ ด้วยเหตุผลทางเนื้อหนัง แต่พระเจ้าไม่ทรงทำงานเหมือนที่เราจะทำ

“เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา พระเจ้าตรัสดังนี้” (อิสยาห์ 55:8)

ในจุดนี้เอง มีเส้นบางๆ ระหว่างศิษยาภิบาลแบบเผด็จการ กับศิษยาภิบาลในการปกครองของพระเจ้า ผู้เผด็จการจะไม่ตระหนักว่าคริสตจักรไม่ใช่ของตน แต่เป็นของพระองค์ **พี่น้องทั้งหลาย จงยอมจำนนต่อพระเจ้า แล้วรางวัลจะมาจากพระองค์**

“และเมื่อพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับศักดิ์ศรีเป็นมงกุฎที่วางรอยไม่ได้เลย” (1เปโตร 5:4)

- **ศิษยาภิบาลเป็นผู้เลี้ยงแกะ**

ศิษยาภิบาลที่แท้จริงมีงานที่เป็นเอกลักษณ์ไม่เหมือนงานใดๆ ในโลกนี้ เขาจะต้องเป็นผู้ดูแลคริสตจักรบนโลกนี้ แต่ก็ต้องดำเนินการตาม**ที่พระเจ้าทรงนำ** เขาจะนำคริสตจักรเหมือนว่าคริสตจักรเป็นของตน แต่ตระหนักว่า คริสตจักรไม่ใช่ของตน แต่ทรงซื้อไว้แล้วด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระเยซูคริสต์ เปาโลตักเตือนศิษยาภิบาลว่า

“ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้ปกครองคริสตจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้า **ที่พระองค์ทรงได้มาด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง**” (กิจการ 20:28)

ศิษยาภิบาลที่ฉลาดมีความสนใจในงานของพระเจ้ามากกว่าแค่ความเจริญของคริสตจักรท้องถิ่นของตน วิสัยทัศน์ของเขาไม่ได้จำกัดอยู่แค่**คริสตจักรของตน** **แกะของตน** **อนุชนของตน** เขาสนใจเรื่อง**การประณาม**น้อยกว่า**ความรอด** เขาตระหนักถึงการไร้ความสามารถของตน และทำงานเพื่อร่างกายทั้งหมดของผู้ที่อยู่ในแผ่นดินของพระเจ้า มากกว่าสนใจผลประโยชน์ของตนเอง

ในฐานะตัวแทนของพระเยซูคริสต์ ศิษยาภิบาลจะต้องพูดแทนพระองค์ งานของเขาคือ ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ทรงส่งเขามา น้ำพระทัยนี้ไม่ใช่การสาแดงสิ่งที่เห็นธรรมชาติ แต่เป็นการเปิดเผย**พระวาระของพระเจ้าที่ได้เขียนไว้** ถ้อยคำของเขาจะต้องเป็นเหมือนกับที่ผู้เผยพระวาระในอดีตกล่าวไว้ว่า “พระวาระของพระเจ้าได้ตรัสตั้งนี้ไว้” เปาโลตักเตือนทิโมธีเกี่ยวกับงานนี้ว่า

“จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจน์แล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวาระแห่งความจริงอย่างถูกต้อง” (2ทิโมธี 2:15)

ศิษยาภิบาลที่แท้จริงจะต้องศึกษาและมีความรอบรู้ในพระวาระของพระเจ้า เปาโลกล่าวไว้เกี่ยวกับคุณสมบัติของศิษยาภิบาลว่า

“อย่าให้ผู้ทีกลับใจใหม่ๆ เป็นผู้ปกครองดูแล เกรงว่าเขาอาจจะโยโส แล้วก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างมารนั้น” (1ทิโมธี 3:6)

ศิษยาภิบาลซึ่งเป็นผู้ดูแลนั้นไม่ได้เทศนาพระวาระเพียงอย่างเดียว งานของเขามีมากกว่านั้น

“ให้ประกาศพระวาระ ให้เข้มแข็งมั่นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาส และไม่มีโอกาส **ให้ชักชวนด้วยเหตุผล เตือนสติและตักเตือนให้อดทนอยู่เสมอในการสั่งสอน**” (2ทิโมธี 4:2)

การปกครองคริสตจักรของพระเจ้าภายใต้โมเสส

ในการเข้าใจงานของศิษยาภิบาลทุกวันนี้ได้อย่างแท้จริง เราจะต้องกลับไปดูจุดเริ่มต้นของการปกครองของพระเจ้าภายใต้โมเสส พระเจ้าทรงประทานหลักการในการปกครองของพระองค์แก่ผู้รับใช้คนนี้

เราอาจเห็นแนวทางการปกครองของพระเจ้าได้จากประสบการณ์ของบรรพบุรุษชาวอิสราเอลและอาดัมมนุษย์คนแรก แต่กฎการปกครองของพระเจ้าที่แน่ชัดก่อตั้งขึ้นทางการปกครองของโมเสส

ขั้นตอนที่ศิษยาภิบาลที่แท้จริงต้องปฏิบัติตาม

อพยพ 2:11-15 แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของโมเสสในการพยายามใช้สติปัญญาของโลกนี้ในการทำงานของพระเจ้า เขาประสบความสำเร็จได้เมื่อพระเจ้าทรงเรียกและมอบหมายหน้าที่ให้เขาทำ เขารู้สึกถึงภาระหนักภายในตัวแต่ได้ก้าวออกไปจากการทรงเรียก

ข้อผิดพลาดของโมเสสนี้เป็นข้อผิดพลาดในการไม่ตระหนักถึงขั้นตอนการเป็นผู้นำของพระเจ้า โมเสสไม่ทราบว่าจะต้องมีการฝึกสี่สิบปีก่อนที่จะได้รับงานที่เขาพยายามที่จะทำ ก่อนที่จะเป็นผู้นำในการปกครองของพระเจ้าได้นั้น เราจะต้องเข้าใจข้อเท็จจริงสี่ประการ โมเสสเข้าใจข้อเท็จจริงทั้งสิ้นในเวลาอันสั้น

1. โมเสสรู้ว่าพระเจ้าทรงเรียกเขา (อพยพ 3:4)
2. โมเสสรู้เมื่อเขาได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ของตน (อพยพ 3:10)
3. โมเสสเข้าใจว่าพระเจ้าคือใคร (อพยพ 3:3-7; เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4-5)
4. โมเสสตระหนักว่า มีพระเจ้าเพียงองค์เดียว และทราบพระนามของพระเจ้าองค์เดียวนั้น และเข้าใจว่า เขาสามารถใช้อำนาจในพระนามนั้นได้ (อพยพ 3:14; เฉลยธรรมบัญญัติ 6:4; อพยพ 6:2-3)

ผู้นำที่ปฏิบัติตามโมเสสมีการทรงเรียกและมีความเชื่อเหมือนกับเขา เขาไม่ได้มีประสบการณ์ส่วนตัวที่เหมือนกัน แต่เขาได้ติดต่อกับพระเจ้าเป็นการส่วนตัว

การปกครองของพระเจ้าจะไม่เกิดผลถ้าผู้รับใช้ของพระเจ้าไม่มีความเชื่อมั่นในการทรงเรียกและหน้าที่ในการรับใช้ของตน รวมทั้งการรู้ว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าแห่งพระสิริด้วย

นั่นจึงเป็นเหตุผลว่าทำไมศิษยาภิบาลจะต้องได้รับการเลือกตามแผนการของพระเจ้า ไม่ใช่แผนการของมนุษย์ สมาชิกที่ไม่ได้รับการดูแลจะเลือกผู้ที่พระเจ้าทรงประสงค์จะให้เป็นผู้เลี้ยงแกะของพระองค์ได้อย่างไร มนุษย์คนหนึ่งจะเป็นผู้เลี้ยงและเชิ่ฟังพระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่ที่ไม่ได้ทรงเรียกเขาได้อย่างไร

ผู้ที่มีหน้าที่ปกครองในคริสตจักร

การที่ศิษยาภิบาลทำงานในการเป็นผู้นำทุกอย่างในคริสตจักรไม่ใช่แผนการของพระเจ้า คริสตจักรของอัครสาวกทราบเรื่องนี้อย่างรวดเร็วเมื่อเวลาของพวกเขาเกือบจะหมดไปกับการความต้องการทางร่างกายของผู้ที่อยู่ในคริสตจักร

ทางแก้ไขคือ การแต่งตั้งมีคณาภิบาลเพื่อดูแลความต้องการเหล่านั้น

โมเสสประสบปัญหาเดียวกัน และพระเจ้าทรงบัญชาให้เขาแต่งตั้งผู้ปกครองขึ้นเพื่อช่วยเหลือเขา

วัตถุประสงค์ของมีคณาภิบาลหรือผู้ปกครอง

การแต่งตั้งมีคณาภิบาลในคริสตจักรบนโลกนี้มีวัตถุประสงค์สองประการ ประการที่สำคัญคือ เพื่อให้ผู้รับใช้สามารถอธิษฐานและรับใช้ในการเทศนาพระวจนะได้อย่างต่อเนื่อง วัตถุประสงค์ประการที่สองคือ เพื่อให้อำนาจแก่ผู้ที่มีความสามารถที่สามารถจัดการกับปัญหาคริสตจักรเล็กๆ น้อยๆ ได้ คุณสมบัติของผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนี้ได้แก่

1. มีชื่อเสียงดี
2. ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
3. ประกอบด้วยสติปัญญา (กิจการ 6:3)

งานของพวกเขาทั้งสองต่อกัน พวกเขาได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลกิจธุระ และรับใช้ในการแจกอาหาร ชายที่รับการแต่งตั้งนี้เป็นผู้ที่สนใจในปัญหาอย่างแท้จริง โดยปัญหานั้นคือสภาพความเป็นอยู่ของแม่ข่ายชาวกรีก สิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องปฏิบัติตามเมื่อเลือกผู้ดำรงตำแหน่งต่างๆ ในคริสตจักร คนเหล่านี้จะต้องแบ่งเบาภาระของศิษยาภิบาลเพื่อการทำงานของพระเจ้า

เคล็ดลับในการเลือกผู้ช่วยเหลือเหล่านี้คือ เลือกผู้ที่สามารถทำงานนั้นได้ดีกว่าตัวท่านเอง มีการกล่าวไว้เป็นอย่างดีว่า ศิษยาภิบาลที่เป็นผู้เทศนาธรรมดาจะสร้างคริสตจักรที่แข็งแกร่งได้ถ้าจัดการงานและเลือกผู้ช่วยเหลืออย่างชาญฉลาด

การที่ศิษยาภิบาลแต่งตั้งผู้ที่มีคุณสมบัติให้ดำรงตำแหน่งเป็นวิธีตามพระคัมภีร์ ทั้งนี้ ผู้รับใช้ก็มีผู้ปกครองเหนือเขา ซึ่งเป็นผู้ที่แต่งตั้งให้เขาดำรงตำแหน่งเช่นกัน อัครสาวกเปาโลอธิบายถึงวิธีการนี้เมื่อบอกกับทิโมธีว่า

“เหตุที่ข้าพเจ้าจะท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองที่ข้าพเจ้ากำชับท่าน” (ทิโมธี 1:5)

ถึงแม้ว่าบางคนพยายามบิดเบือนข้อพระคัมภีร์นี้เพื่อแปลตามใจของตน แต่เห็นได้ชัดว่าเปาโลได้ใช้อำนาจในตำแหน่งของตนแต่งตั้งศิษยาภิบาลของคริสตจักรต่างๆ และเป็นผู้ปกครองหรือผู้ดูแลศิษยาภิบาลเหล่านั้น เมื่ออ่านเนื้อหาในบทนี้ทั้งหมด จะทราบว่า ทิตัสไม่เพียงแต่ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้แต่งตั้งศิษยาภิบาลเท่านั้น แต่ยังได้รับการกำชับในเรื่องคุณสมบัติของผู้ที่จะดำรงตำแหน่งอีกด้วย แต่ทั้งเปาโลและทิตัสอยู่ใต้การปกครองของสภาในกรุงเยรูซาเล็ม คนเหล่านี้ไม่ใช่ผู้เผด็จการ แต่เป็นผู้รับใช้พระเจ้าที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำและเลือกเพื่องานนี้ ทั้งเปโตรและเปาโลพบกับสภาที่เยรูซาเล็มและเห็นด้วยที่จะปฏิบัติตามการตัดสินใจของอัครสาวกยากอบ ผู้เป็นประธานในที่ประชุม (กิจการ 15) เห็นได้ชัดว่าอัครสาวกเหล่านี้ไม่ได้ปรารถนาที่จะดำเนินการเพียงลำพังแต่ยอมจำนนต่อผู้อื่น

การรับใช้ที่สะอาดและคริสตจักรที่เป็นไปตามพระคัมภีร์จะตั้งขึ้นมาได้ด้วยอำนาจของผู้นำที่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์เท่านั้น ศิษยาภิบาลทุกคนจะยอมอยู่ใต้อำนาจของผู้ที่อยู่เหนือเขา ผู้รับใช้ที่ไม่มีผู้ใดบนโลกที่มีอำนาจเหนือเขายังต้องมีที่ปรึกษา สิ่งนี้เป็นแผนการของพระเจ้า และไม่อาจแก้ไขได้ตามความคิดของมนุษย์ที่จะบิดเบือนข้อพระคัมภีร์เพื่อให้เป็นไปตามความปรารถนาของตนเอง

บางคนอ้างถึงการเลือกมัทธีอัสด้วยการจับฉลากในกิจการ 1:22-26 เป็นหลักฐานว่าจะต้องออกเสียงเลือกมนุษย์เข้าดำรงตำแหน่ง ซึ่งไม่ถูกต้องด้วยเหตุผลที่สำคัญสองประการ ได้แก่

1. วันเพ็นเทคอสต์ยังไม่มาถึง อัครสาวกได้เลือกมัทธีอัสก่อนที่คริสตจักรจะเกิดขึ้น ทั้งนี้ ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาทำผิด แต่การกระทำนั้นเกิดขึ้นก่อนที่จะมีคริสตจักรและไม่ใช้สิ่งที่จะเป็นแบบแผนให้คริสตจักรปฏิบัติตามอย่างแน่นอน
2. วิธีการเลือกไม่ใช่ด้วยการออกเสียง แต่ผู้นำเลือกผู้ที่มีคุณสมบัติขึ้นมาสองคน จากนั้น จับฉลากเลือกผู้ที่จะดำรงตำแหน่ง การกระทำเช่นนี้ไม่ใช่การที่สมาชิกจะเลือกผู้ที่จะมาเทศนาและออกเสียงเลือกคนที่เขาต้องการ

ตำแหน่งของสมาชิกในแผนการของพระเจ้า

ชนชาติอิสราเอลเป็นตัวอย่างของธรรมชาติของพระเจ้าทุกวันนี้ในทุกประการ

ในตอนต้นของหนังสืออพยพ ชนชาติอิสราเอลเป็นทาสของนางงานชาวอียิปต์ วันที่อิสราเอลรอดพ้นจากการเป็นทาส เขาอยู่ภายใต้การนำของโมเสส เขาเป็นเพียงกลุ่มทาสที่ไม่มีการจัดระเบียบ

พระเจ้าไม่ทรงประสงค์ให้พวกเขามีเสรีภาพเพื่อเป็นกลุ่มคนที่ไม่มีการจัดระเบียบ พวกเขาจะไปไหนก็ได้ได้ตามต้องการ

พระเจ้าทรงชี้แนะและให้แนวทางแก่เขา

“พระเจ้าจึงทรงนำเขาอ้อมไปทางถิ่นทุรกันดารยังทะเลแดง ชนชาติอิสราเอลก็ออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ มีอาดูรพร้อมที่จะทำสงคราม” (อพยพ 13:18)

พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นวิธีการใช้พลังงานและความกระตือรือร้นของชาวอิสราเอลเหล่านี้ **ในการทำงานตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เราจะต้องควบคุมพลังงานและความกระตือรือร้นนั้น**

พระเจ้าทรงมีข้อกำหนดสำหรับพลไพร่ในปัจจุบันของพระองค์เช่นกัน **พวกที่เชื่อในพระเจ้าองค์เดียวในยุคแรก ๆ ไม่สามารถจัดระเบียบเพื่อประกาศพระเจ้าองค์เดียวได้** เมื่อไม่กี่ปีมานี้ มีการเติบโตอย่างมากเมื่อมนุษย์เห็นความจำเป็นในการจัดระเบียบและการควบคุมพลังงานของธรรมิกชนที่บังเกิดใหม่

คำพยานของธรรมิกชนในอดีตคนหนึ่งซึ่งเสียชีวิตไปแล้วทำให้ข้าพเจ้าประทับใจเป็นอย่างมาก จอห์น เบิร์กได้เข้าร่วมการประชุมที่ถนนอชชูซาเมื่อพระวิญญูณของพระเจ้าเทลงมายังสมาชิกที่ประชุมอย่างมาก คุณเบิร์กได้เป็นพยานหลายครั้งว่า “วันเวลานั้นเป็นวันเวลาที่ยิ่งใหญ่ในพระเจ้า แต่ผมจะไม่แลกวันเวลานั้นกับสิ่งที่เรามีในวันนี้ เรามีพระพรที่ดีมากเท่าๆ กันในเวลา นี้ และนอกจากนั้นยังมีคริสตจักรที่มั่นคงอีกด้วย”

มีปัญหาสองอย่างที่เกิดขึ้นในกลุ่มคริสตจักรยุคแรก อย่างแรกคือ ธรรมิกชนทั้งหลายมีวิญญูณอิสระที่ไม่ต้องการอยู่ใต้อำนาจของผู้อื่น ซึ่งทำให้คนจำนวนมากแสวงหาการรอดโดยไม่ได้คิดว่า จะจัดการพลังงานของตนเองเพื่อการรับใช้ ปัญหาที่สองคือศิษยาภิบาลที่ย้ายไปมาอย่างเป็นอิสระจากเมืองหนึ่งไปยังเมืองหนึ่ง โดยไม่มีแนวทางหรือการควบคุม คริสตจักรอาจจะอยู่ในเมืองวันหนึ่ง และอีกวันหนึ่ง ศิษยาภิบาลอาจจะย้ายไป ทั้งธรรมิกชนที่เพิ่งบังเกิดใหม่ไม่ให้มีคริสตจักรประจำ **การเติบโตของคริสตจักรนั้นเกิดขึ้นเพราะการจัดการ** มีผู้กล่าวไว้อย่างฉลาดว่า สิ่งเดียวที่เติบโตขึ้นอย่างยั่งยืนและเจริญขึ้นได้คือ วัชพืช

เรื่องราวของอิสราเอลหลังจากพ้นจากการเป็นทาสของอียิปต์แสดงให้เห็นสิ่งที่พระเจ้าทรงคาดหวังจากธรรมิกชนที่แท้จริงของพระองค์

อิสราเอลได้ข้ามทะเลแดง แต่เขาจะต้องเดินทางฝ่าอันตรายไปก่อนที่จะได้รับมรดกในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ (ธรรมิกชนที่บังเกิดใหม่จะต้องพิสูจน์ตนเองในการพิสูจน์และทดลองบนโลกนี้เพื่อไปถึงบ้านนิรันดร์)

พระเจ้าทรงกำหนดการเดินทาง ไม่ใช่ไปถึงแผ่นดินแห่งพันธสัญญาโดยตรงด้วยเส้นทางการค้าตามชายฝั่ง แต่ด้วยทางในถิ่นทุรกันดารของปาราน ซึ่งดูเป็นเรื่องน่าเศร้า แต่เป็นวัตถุประสงค์ของพระเจ้าในการเดินทางด้วยทางอ้อมนี้ พระเจ้าทรงมีเหตุผลพิเศษในการกระทำของพระองค์ อิสราเอลไม่มีการจัดระเบียบและไม่ได้รับการฝึก พระเจ้าทรงทราบว่าการจัดระเบียบและการฝึกเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการเดินทางที่ยาวนานและการสู้รบที่อยู่ข้างหน้าก่อนที่จะพวกเขาจะได้รับมรดกแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้

สองปีผ่านไปหลังจากที่อิสราเอลรอดพ้นจากอียิปต์ พวกเขาจึงพยายามเข้าไปในแผ่นดินแห่งพันธสัญญา พระเจ้าทรงเลือกเวลานี้เพื่อเตรียมพลไพร่ของพระองค์เพื่อเข้าสู่แผ่นดิน การพยายามช่วยเหลืออิสราเอลและคริสตจักรของพระเจ้ามีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก ธรรมิกชนทุกวันนี้กำลังเดินทางไปยังเมืองที่ทรงเตรียมไว้ ธรรมิกชนจะไปถึงได้โดยรู้และเชื่อฟังคำสั่งของพระเจ้า

เชิงเขาซีนายกลายเป็นโรงเรียนของอิสราเอลในการจัดระเบียบและการเรียนรู้ อิสราเอลใช้เวลาสองปีใกล้ภูเขานี้เมื่อพระเจ้าทรงสอนบทเรียนทางฝ่ายวิญญูณ จัดระเบียบพวกเขา และสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขาในที่สุดเพื่อเป็นผู้นำทางเขา

ในอพยพบทที่ 20 พระเจ้าประทานบทบัญญัติแก่อิสราเอลเพื่อกำหนดการประพฤติประจำวันของพวกเขา ธรรมบัญญัติสิบประการก่อให้เกิดพื้นฐานบทบัญญัติและข้อปฏิบัติอื่นๆ ของอิสราเอลทั้งหมด หนังสือเลวีนิติทั้งหมดและสิบบทแรกของหนังสือกันดารวิถีแต่ขึ้นเกือบจะทั้งหมดตามคำสั่งของพระเจ้าต่อโมเสสในการจัดการอิสราเอลเพื่อการรับใช้อย่างสมบูรณ์ **พวกเขานั่งในโรงเรียนเพื่อฟังพระวจนะของพระเจ้า แต่การทดสอบที่แท้จริงคอยอยู่เมื่อเขาต้องเชื่อฟังผู้นำของเขา**

การทดสอบธรรมิกชนของพระเจ้าคือ เขามีวิญญาณที่สามารถรับการสอนได้หรือไม่ พระวาระของพระเจ้าจะต้องจับกุมใจและชีวิตของเขาเพื่อที่เขาจะเติบโตขึ้นต่อพระพักตร์พระเจ้า ดาวิดกล่าวว่

“ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์” (สดุดี 119:11)

พระคัมภีร์ยังได้บอกให้ธรรมิกชนตระหนักถึงการเป็นผู้นำของศิษยาภิบาล ผู้ดูแลวิญญาณของเขา

“ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของหัวหน้าของท่าน จงให้เขาทำงานนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจซึ่งจะไม่ใช่ประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลายเลย เพราะว่าท่านเหล่านั้นดูแลรักษาจิตวิญญาณของท่านอยู่ เสมือนหนึ่งผู้ที่จะต้องเสนอรายงาน”

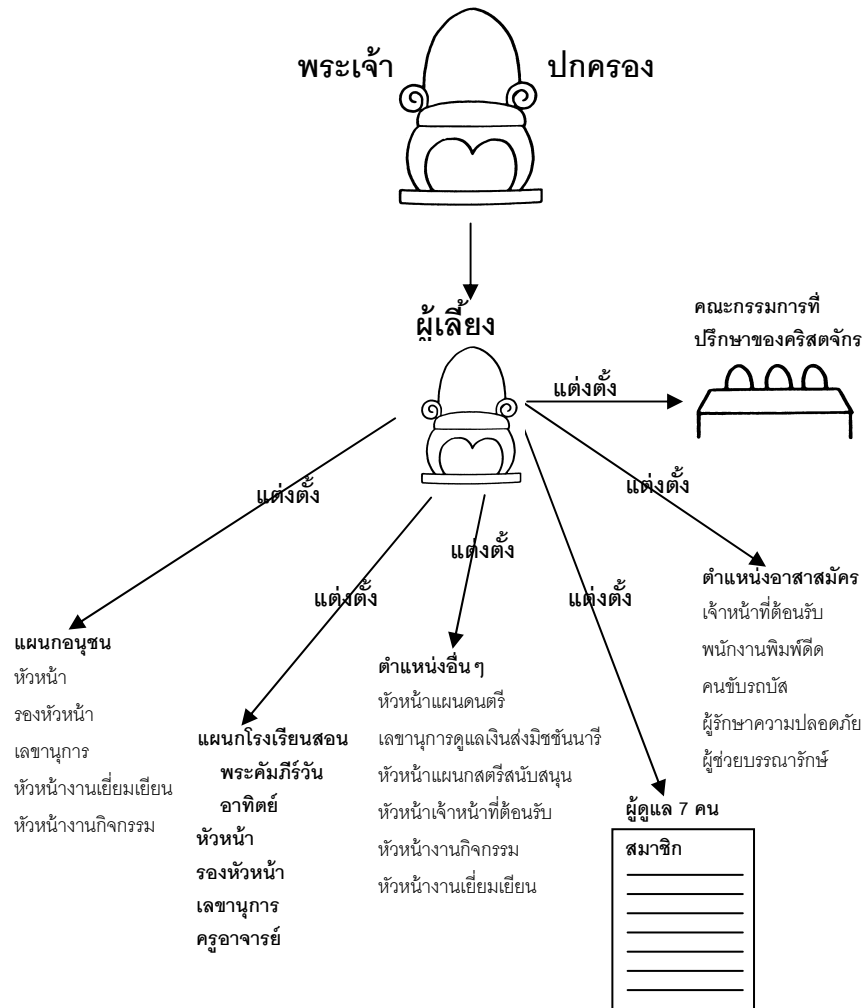
ธรรมิกชนของพระเจ้าที่แท้จริงภายใต้การปกครองของพระองค์ตระหนักว่าศิษยาภิบาลของเขากล่าวในฐานะตัวแทนของพระคริสต์ เขาจะเชื่อฟังศิษยาภิบาลของเขา และคนอื่นๆ ที่อยู่ในตำแหน่งเหนือเขาตามที่ศิษยาภิบาลแต่งตั้งขึ้น

บทที่ห้า

การจัดระเบียบและการดำเนินการ คริสตจักรที่มีการปกครองของพระเจ้า

ภาพต่อไปนี้จะแสดงให้เห็นการจัดระเบียบของคริสตจักรที่มีการปกครองของพระเจ้า เนื่องจากจะกล่าวถึงตำแหน่งและงานของผู้นำและสมาชิกของคริสตจักรในหัวข้อการปกครองของพระเจ้า คำอธิบายในที่นี้จึงมีรายละเอียดไม่มากนัก

การปกครองของพระเจ้า พระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่

แผนการนี้มีพื้นฐานและเหตุผลตามพระคัมภีร์ และมีวัตถุประสงค์เพื่อการเติบโตของคริสตจักร โดยมีรายการตำแหน่งที่สำคัญดังข้างต้น

พระเยซูคริสต์เจ้า

พระองค์ทรงเป็นผู้อำนวยความสะดวกและผู้เริ่มต้นงานทุกอย่างของคริสตจักร **พระวาระของพระเจ้าที่เขียนไว้**เป็นที่มาและสิ่งพิสูจน์การกระทำและงานทุกอย่าง

ศิษยาภิบาลและธรรมิกชนเข้าใจเกี่ยวกับงานของผู้เลี้ยงแกะของพระเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราอย่างแท้จริง

พระเยซูคริสต์ พระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่ (1 เปโตร 5:4)

พระเยซูคริสต์ ศีรษะของคริสตจักร (เอเฟซัส 5:23)

พระเยซูคริสต์ ผู้เลี้ยงแกะที่ดีที่สุด โดยโลหิตแห่งพันธสัญญาวันรันดร (ฮีบรู 13:20)

เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ (ยอห์น 10:11)

เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี เรา รู้จักแกะของเราและแกะของเราก็รู้จักเรา (ยอห์น 10:14)

เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมาหาพระเจ้าผู้เลี้ยงและผู้พิทักษ์วิญญาณจิตของท่านทั้งหลายแล้ว (1 เปโตร 2:25)

นอกจากนี้ ยังมีการพยากรณ์เกี่ยวกับพระเจ้าผู้เลี้ยงในหนังสือเอสเคเคียล 34:11-31 อีกด้วย

ศิษยาภิบาล

ศิษยาภิบาลมีความรับผิดชอบที่สำคัญ เขาจะต้องมีความไวต่อพระวิญญาณของพระเจ้าและมีความรู้ในพระวาระอย่างถูกต้องเพราะ**เขาต้องเสนอรายงานของฝูงแกะ** การจัดระเบียบและการดำเนินการของคริสตจักรขึ้นอยู่กับเขา แต่สมาชิกจะต้องให้ความจงรักภักดี เกียรติและสง่าราศีแก่พระเยซูคริสต์เจ้า

ศิษยาภิบาลจะแต่งตั้งตำแหน่งต่างๆ ในคริสตจักรซึ่งจะได้รับการเห็นชอบจากกลุ่มสมาชิกในการประชุมกิจธุระ เราจะกล่าวถึงงานของศิษยาภิบาลในตำแหน่งการบริหารนี้อย่างละเอียดในบทต่อไป

คณะกรรมการที่ปรึกษาของคริสตจักร

ศิษยาภิบาลจะแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นโดยมีจำนวนตั้งแต่ 3 ถึง 9 คน จากนั้น คริสตจักรจะต้องให้การอนุมัติคณะกรรมการนี้

การแต่งตั้งและจำนวนของคณะกรรมการขึ้นอยู่กับขนาดของที่ประชุม คริสตจักรขนาดเล็กควรจะสามารถทำงานได้โดยไม่มีคณะกรรมการ ศิษยาภิบาลจำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลือและความร่วมมือจากสมาชิก โดยในคริสตจักรขนาดใหญ่ คณะกรรมการที่รู้จักหน้าที่ของตนจะช่วยให้สมาชิกให้ความร่วมมือได้เป็นอย่างดี สมาชิกของคณะกรรมการคริสตจักรจะต้องได้รับการสั่งสอนในพระวาระและเข้าใจการปกครองคริสตจักรของพระเจ้าเหมือนเช่นผู้ทำงานในคริสตจักรคนอื่นๆ เพื่อที่จะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือที่มีประสิทธิภาพ

ศิษยาภิบาลที่มีผู้พร้อมที่จะเป็นคนที่ทำงานจะต้องใช้คนเหล่านี้ ถ้าศิษยาภิบาลไม่ระวังให้ดี เขาอาจพบว่าตัวเองยุ่งอยู่กับกิจวัตรของคริสตจักรมากจนไม่สามารถดูแลกิจวัตรของพระเจ้าได้ หากเป็นเช่นนั้น ชีวิตการอธิษฐานของเขาจะทันท่วงที จากนั้น สมาชิกก็จะทันท่วงทีด้วย เพราะการเทศนาของเขาจะกลายเป็นการปราศรัยเกี่ยวกับศีลธรรมเท่านั้น

งานที่สำคัญของศิษยาภิบาลคือการฝึกผู้นำ หากศิษยาภิบาลเป็นผู้จัดการกิจวัตรของคริสตจักร ผู้นำร้องเพลง นำการประชุมเป็นพยาน รับคำอธิษฐานพิเศษ และเทศนาพระวจนะของพระเจ้า แต่มีธรรมิกชนที่ยังไม่ได้รับการฝึก ศิษยาภิบาลนั้นก็ไม่ได้ปฏิบัติตามแผนการของพระเจ้า

เรามักจะรู้สึกว่ามีใครสามารถทำงานได้เหมือนกับที่เราทำ แต่ศิษยาภิบาลจะต้องฝึกและใช้สมาชิกคนอื่นๆ เพื่อสร้างคริสตจักรที่จะอยู่ตลอดไป จะไม่มีใครสามารถเทียบเท่ามาตรฐานความเป็นเลิศของเราได้ทั้งหมด เหตุผลก็คือว่า ไม่อาจมีใครสองคนที่จะทำงานในการเป็นผู้นำได้เหมือนกันทุกประการ

ทำไมจึงต้องมีคณะกรรมการคริสตจักร หน้าที่ของคณะกรรมการคริสตจักรคืออะไร

เหตุผลที่ต้องมีคณะกรรมการคริสตจักรมี 3 ประการ ได้แก่

1. ให้คำปรึกษา
2. ลงโทษ
3. สร้างความสามัคคี

การให้คำปรึกษา

แม้ว่าสมาชิกคณะกรรมการคริสตจักรส่วนใหญ่จะคิดว่าตนมีสิทธิ์บังคับให้ศิษยาภิบาลปรึกษากับเขาได้ แต่จริงๆ แล้ว ศิษยาภิบาลเป็นผู้นำเรื่องไปปรึกษากับคณะกรรมการ คริสตจักรแห่งหนึ่งมีปัญหาการแตกแยกกัน สมาชิกคณะกรรมการคนหนึ่งถามเจ้าอธิการภาคว่า “ผมมีอำนาจอะไรบ้างในการพูดกับสมาชิกคริสตจักร” เจ้าอธิการภาคตอบเขาอย่างถูกต้องว่า “คุณไม่มีอำนาจอะไรเลย อำนาจของคุณจำกัดอยู่แค่ให้คำแนะนำในการประชุมคณะกรรมการเท่านั้น เมื่อคุณก้าวออกจากการประชุมคณะกรรมการ คุณก็เป็นเพียงสมาชิกอีกคนหนึ่งของที่ประชุมเท่านั้น” คณะกรรมการคริสตจักรหรือสมาชิกคริสตจักรไม่ใช่ผู้ที่จะสั่งศิษยาภิบาล แต่ได้รับความไว้วางใจจากศิษยาภิบาลในการขอคำปรึกษาเกี่ยวกับปัญหาในคริสตจักร ก่อนที่ศิษยาภิบาลจะดำเนินกิจวัตรใดๆ ของคริสตจักร ไม่ว่าจะเป็นซื้อที่ดิน ก่อสร้างอาคาร หรือซื้อรถบัส ศิษยาภิบาลที่ฉลาดจะขอคำปรึกษาจากผู้ที่มีใจไว้วางใจได้ในคริสตจักร

พระคัมภีร์กล่าวถึงการปรึกษาว่า

“ที่ไหนที่ไม่มีผู้นำ ประชาชนก็ล้มลง แต่ในที่ซึ่งมีที่ปรึกษามากย่อมมีความปลอดภัย” (สุภาษิต 11:14)

“ปราศจากการปรึกษาหารือ แผนงานก็ล้มเหลว แต่มีผู้แนะนำมากๆ แผนงานนั้นก็สำเร็จ” (สุภาษิต 15:22)

“แผนงานดำรงอยู่ได้ด้วยการศึกษาหรือ...” (สุภาษิต 20:18)

การลงโทษ

คริสตจักรทุกแห่งจะมีปัญหาของตน และต้องลงโทษผู้ละเมิดมาตรฐานของคริสตจักรและพระคัมภีร์ตามระเบียบวินัย แม้ว่าศิษยาภิบาลอาจจะจัดการปัญหาระเบียบวินัยที่สำคัญได้อย่างถูกต้อง แต่อาจมีปัญหาก่อขึ้นในคริสตจักรเนื่องจากผู้ที่เข้าใจผิดหรือมีอคติ ดังนั้น จึงอาจต้องมีการดำเนินการโดยคณะกรรมการร่วมกับศิษยาภิบาล คณะกรรมการจะมีส่วนรับผิดชอบและทำให้ธรรมชาติที่ทำผิดมีปฏิริยาต่อศิษยาภิบาลน้อยลง

การสร้างความสัมพันธ์

เมื่อมีการลงโทษ สมาชิกคณะกรรมการที่ได้รับการฝึกและทราบข้อมูลเป็นอย่างดีสามารถหยุดการนิเทศ แก้ไขความเข้าใจผิด อธิบายเหตุผลว่าทำไมต้องมีการลงโทษ และสร้างความสัมพันธ์โดยรวมในร่างกายได้ ประโยชน์ที่ต้ออย่างหนึ่งคือ สมาชิกคณะกรรมการสามารถทำงานร่วมกับพี่น้องในคริสตจักรได้อย่างสนิทสนมมากกว่าศิษยาภิบาล สมาชิกคณะกรรมการจะทราบสภาพการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วเพราะสนิทกับพี่น้องในชีวิตจริงเหมือนเช่นในการประชุม งานของเขา คือ แจ้งปัญหาให้ศิษยาภิบาลทราบ เพื่อที่ศิษยาภิบาลจะสามารถจัดการและอธิษฐานเกี่ยวกับปัญหาได้อย่างรวดเร็ว

คุณสมบัติของสมาชิกคณะกรรมการ

พระคัมภีร์กล่าวถึงคุณสมบัติของสมาชิกคณะกรรมการไว้ 6 ประการ ได้แก่

อพยพ 18:21

1. ยำเกรงพระเจ้า
2. ไว้ใจได้
3. ไม่กินสินบน

กิจการ 6:3

4. มีชื่อเสียงดี
5. ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
6. ประกอบด้วยสติปัญญา

นอกจากนี้ เขายังจะต้อง

1. รู้พระวจนะ
2. ได้รับการสอนในเรื่องการปกครองคริสตจักรของพระเจ้า
3. มีความใส่ใจเกี่ยวกับงานของคริสตจักรท้องถิ่นอย่างแท้จริง

ในคุณสมบัติเหล่านี้ทั้งหมด คุณสมบัติที่สำคัญที่สุดคือ คณะกรรมการจะต้องเข้าใจการปกครองคริสตจักรของพระเจ้าอย่างแท้จริง และจะต้องระลึกถึงเรื่องนี้เป็นอย่างดี ศิษยาภิบาลไม่ควรจะแต่งตั้งบุคคลที่ไม่เข้าใจการปกครองของพระเจ้าให้ดำรงตำแหน่งใดๆ

การเลือกและระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง

คณะกรรมการคริสตจักรที่ดีจะเป็นคณะกรรมการที่หมุนเวียนกันไป คณะกรรมการนี้หมุนเวียนสมาชิกในคณะกรรมการ แต่ละปีบุคคลหนึ่งหรือหลายคนที่เป็นคณะกรรมการมานานที่สุดจะต้องออกไปและแต่งตั้งสมาชิกใหม่เข้ามาทุกปี ตัวอย่างเช่น ถ้าคณะกรรมการมีสมาชิกสามคน และจะต้องเลือกสมาชิกใหม่เข้ามาหนึ่งคนทุกปี คณะกรรมการที่ทำงานมาสามปีจะต้องออกจากตำแหน่งไป และคนใหม่จะเข้ามาดำรงตำแหน่งแทนเป็นเวลาสามปี คณะกรรมการแบบเก้าคนก็มีนโยบายการหมุนเวียนทุกๆ สามปีเช่นกัน หากว่าจะแต่งตั้งคณะกรรมการเข้ามาใหม่ทุกปี

โดยปกติแล้ว เมื่อมีการตั้งคณะกรรมการใหม่ขึ้นมา สมาชิกเริ่มต้นบางคนจะต้องดำรงตำแหน่งเป็นระยะเวลาสั้นกว่าระบบหมุนเวียนที่วางแผนไว้ มิฉะนั้นสมาชิกคณะกรรมการทุกคนจะต้องถูกเปลี่ยนในเวลาเดียวกัน ซึ่งเป็นการกระทำที่ไม่ฉลาด นอกจากนี้แล้ว คณะกรรมการส่วนใหญ่ควรจะเป็นผู้ที่มีประสบการณ์

ข้อดีของคณะกรรมการหมุนเวียน

1. คณะกรรมการประเภทนี้ทำให้ใช้คนในคริสตจักรได้มากขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ
2. คณะกรรมการประเภทนี้ทำให้มีสมาชิกใหม่ๆ คณะกรรมการคริสตจักรบางแห่งมีสมาชิกที่เสียแรงกระตุ้นในการขยายและเติบโต บางครั้ง ผู้ที่เป็นคณะกรรมการมาเป็นเวลายี่สิบหรือสามสิบปีไม่มีความพยายามในการดำเนินการใหม่ๆ
3. คณะกรรมการประเภทนี้ทำให้สามารถเปลี่ยนสมาชิกที่ไม่เป็นที่ต้องการ ผู้ซึ่งทำงานได้ไม่ดี ภายใต้ระบบนี้ สมาชิกคนดังกล่าวจะต้องออกไปจากคณะกรรมการโดยอัตโนมัติเมื่อถึงระยะเวลาตามกำหนด

คณะกรรมการพิทักษ์ทรัพย์

คณะกรรมการนี้ได้รับการแต่งตั้งโดยคณะกรรมการคริสตจักรร่วมกับศิษยาภิบาล และโดยปกติ ประกอบไปด้วยสมาชิกอย่างน้อยสามคน คณะกรรมการนี้มีหน้าที่ในการขอเงินกู้จากสถาบันการเงินต่างๆ สมาชิกควรจะเป็นพลเมืองที่ปฏิบัติตามกฎหมาย มีเครดิตดี และควรมีทรัพย์สินหรือที่ดินเป็นของตนเอง

คณะกรรมการนี้มีหน้าที่เพียงอย่างเดียวคือ ดูแลทรัพย์สินของคริสตจักรโดยเป็นผู้ลงชื่อในโฉนดหรือโฉนดสัญญาต่างๆ คณะกรรมการนี้ไม่ได้ควบคุมการขายหรือซื้อที่ดิน แต่ทำหน้าที่ตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่คริสตจักรในเรื่องนั้นๆ คณะกรรมการนี้มีหน้าที่ในการดูแลการโอนที่ดินให้เป็นไปตามกฎข้อบังคับของคริสตจักร

การแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ต่างๆ ในคริสตจักร

ศิษยาภิบาลเป็นผู้แต่งตั้งเจ้าหน้าที่สำคัญ ทั้งหมด โดยมีคริสตจักรเป็นผู้อนุมัติ เมื่อเจ้าหน้าที่ เช่น ผู้อำนวยการด้านการศึกษา ต้องการแต่งตั้งครู หรือผู้ทำงานคนอื่นๆ ภายใต้เขตอำนาจของเขา เขาจะต้องส่งชื่อของผู้ที่เขาคิดว่ามีความสามารถเหมาะสมกับตำแหน่งมากที่สุดให้แก่ศิษยาภิบาลเพื่อขอความยินยอม ก่อนที่จะติดต่อกับคนนั้นเกี่ยวกับตำแหน่งดังกล่าว ทั้งนี้อาจดูเหมือนมีข้อจำกัด แต่เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อให้คริสตจักรทำงานได้เป็นอย่างดีและถูกต้อง

ศิษยาภิบาลเท่านั้นที่ทราบคุณสมบัติทางฝ่ายวิญญาณของสมาชิกในคริสตจักร สมาชิกอาจรู้ความสามารถทางธรรมชาติ แต่พระเจ้าทรงสนพระทัยในฝ่ายวิญญาณของเขา ด้วยของประทานในการรับใช้และการสังเกตความสัตย์ซื่อ การถวายสิบลด ฯลฯ ศิษยาภิบาลเป็นผู้ที่มีคุณสมบัติในการแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งได้

ศิษยาภิบาลจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวเพราะความสามารถในการใช้และฝึกชายและหญิงในโรงงานของพระเจ้า ผู้ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในคริสตจักรจะต้องยกย่องตำแหน่งของตนโดยขยันทำงานตามที่ได้รับมอบหมาย แต่ศิษยาภิบาลควบคุมในเรื่องนี้ในระดับหนึ่งโดยให้ความช่วยเหลือและแนะนำ และให้เสรีภาพในการทำงานแก่ผู้ที่ดำรงตำแหน่งนั้นๆ ศิษยาภิบาลควรปฏิบัติตามกฎต่อไปนี้

1. อย่าแต่งตั้งบุคคลให้ดำรงตำแหน่งหนึ่ง โดยไม่เรียกเขาเข้ามาพูดคุยด้วยเป็นระยะเวลาหนึ่ง ให้เขาทราบว่าผู้ที่จะไม่ฟังคำปรึกษาเกี่ยวกับท่าทางหรือข้อผิดพลาดของตนเป็นผู้ที่ไม่สามารถได้รับการสอนได้ และจะไม่ประสบความสำเร็จสำหรับพระเจ้า ศิษยาภิบาลควรจะช่วยให้ผู้ฝึกหัดเข้าใจว่า เขากำลังได้รับการฝึกและบางครั้งศิษยาภิบาลจะให้คำปรึกษาแก่เขา ศิษยาภิบาลที่มีความเข้าใจไม่ตรงกับผู้นำที่เขาแต่งตั้งขึ้นในเรื่องความรับผิดชอบหน้าที่ต่างๆ จะไม่สามารถสร้างและพัฒนาคริสตจักรได้ ทั้งนี้ เพราะหน้าที่และความรับผิดชอบมีความเกี่ยวข้องกัน
2. อย่าแต่งตั้งผู้ที่ไม่ได้รับการทดสอบให้ดำรงตำแหน่งโดยที่ไม่บอกเขานี้เป็นเพียงการทดลองเท่านั้น อย่าให้เกิดความรู้สึกไม่ดีถ้าจะต้องให้ผู้อื่นมาแทนที่เขา ให้บอกเขาว่า “ผมจะฝึกคุณในงานแผนกอนุชน และคุณจะนำการประชุมอนุชนภายใต้การนำของผมเป็นเวลาสองสามสัปดาห์เพื่อดูว่าคุณมีคุณสมบัติสำหรับงานในอนาคตของคริสตจักรหรือไม่” อันตรายร้ายแรงที่อาจเกิดขึ้นได้ คือ การอนุญาตให้บุคคลหนึ่งรู้สึกว่าเขาเป็นหัวหน้าแผนกโรงเรียนสอนพระคัมภีร์วันอาทิตย์หรือผู้นำอนุชน และจากนั้น คุณไม่สามารถนำเขาออกจากตำแหน่งได้โดยไม่ทำให้เขาและครอบครัวของเขาชุ่นเคือง
3. ในฐานะศิษยาภิบาล อย่าก้าวล่วงอำนาจของผู้ที่ท่านได้แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแล้ว **เพราะเป็นการหยาบคาย** อย่าประกาศ เลือกผู้เทศนา ทำงานของเขา แต่ให้สื่อสารกันอย่างชัดเจนและปล่อยให้เขาทำหน้าที่ตามตำแหน่งโดยที่ท่านให้คำปรึกษา ถ้าท่านต้องการผู้เทศนาพิเศษสำหรับกลุ่มอนุชน ให้ปรึกษากับผู้นำคนนั้น **อย่าเชิญคนอื่นโดยไม่บอกเขา**

4. ในการเลือกผู้ดำรงตำแหน่งต่างๆ ให้สังเกตมาตรฐานในพระคัมภีร์ และผู้นำนั้นจะต้องมีชีวิตคริสเตียนที่ดีกว่าสมาชิก อีสยาห์ 52:11 กล่าวว่า “เจ้าทั้งหลายผู้ถือเครื่องภาชนะของพระเจ้า... อย่าแตะต้องสิ่งไม่สะอาด”

ผู้ดูแลสมาชิก

คริสตจักรขนาดใหญ่จำเป็นต้องมีผู้นำที่จะดูแลพวกเขา (กันดารวิถี 11:14-17; อพยพ 18:21) ซึ่งทำได้โดยแบ่งคริสตจักรออกเป็นส่วนใหญ่ๆ แต่แต่ละส่วนอยู่ภายใต้การดูแลของผู้ดูแลสมาชิกของคณะกรรมการคริสตจักร หรือมีคณายกหรือผู้ปกครองที่ได้รับการแต่งตั้งคนอื่นๆ สามารถดำรงตำแหน่งนี้ได้ โดยมีหน้าที่คือ

1. ตรวจสอบชื่อผู้เข้าร่วมประชุมที่อยู่ในส่วนของตน
2. ติดตามผู้ที่ไม่สวดสัปดาห์และรายงานศิษยาภิบาลเกี่ยวกับปัญหาของสมาชิกคนนั้นๆ
3. ติดตามผู้มาเยี่ยมเพื่อนำเขามาโบสถ์
4. จัดกลุ่มของตนเพื่อทำงานที่แทนบูชา เยี่ยมเยียน ฯลฯ
5. ดูแลเรื่องการเยี่ยมเยียน

หมายเหตุ: อ่านรายละเอียดเกี่ยวกับการปกครองได้จากภาคผนวก

บทที่หก

การบริหารของคริสตจักร ที่มีการปกครองของพระเจ้าในปัจจุบัน

งานของศิษยาภิบาล

งานหลักของศิษยาภิบาลคือ การเทศนาและสอนพระวจนะของพระเจ้า นอกจากนี้แล้ว เขายังเป็นผู้บริหารงานของพระเจ้าบางอย่างตามที่เขาได้รับมอบหมายให้ทำ อย่างไรก็ตาม ในที่นี้จะกล่าวถึงงานของเขาในฐานะผู้เทศนาและผู้สอนเท่านั้น

พระเจ้าประทานศิษยาภิบาลแก่คริสตจักรเพื่อให้คริสตจักรดีรอบคอบโดยการเทศนาพระวจนะ

“พระองค์จึงได้ประทานให้บางคนเป็นอัครสาวก และให้บางคนเป็นศาสตราจารย์ และให้บางคนเป็นผู้เผยแพร่อารมณ์ และให้บางคนเป็นศิษยาภิบาลและอาจารย์ สำหรับให้สิทธิชนเป็นคนดีรอบคอบ และสำหรับใช้เพื่อปฏิบัติกิจการงาน และสำหรับบำรุงให้พระกายของพระคริสต์จำเริญขึ้น” (เอเฟซัส 4:11-12)

บางคนสอนว่า ของประทานทำให้คริสตจักรดีรอบคอบ แต่พระวจนะไม่ได้กล่าวไว้เช่นนั้น เพราะด้วยการเทศนาและการสอนที่ได้รับการเจิม ศิษยาภิบาลจะนำสิทธิชนไปสู่การเป็นคนดีรอบคอบ

ศิษยาภิบาลจะต้องควบคุมของประทานในคริสตจักรเพื่อที่คริสตจักรจะได้จำเริญขึ้น และคนบาปจะได้รับความปลอดภัย อัครสาวกเปาโลกล่าวถึงการใช้ของประทานไว้อย่างชัดเจนใน 1 โครินธ์ 14

ศิษยาภิบาลจะต้องเป็นตัวแทนของสมาชิกต่อพระเจ้า และเขาไม่อาจก่อให้เกิดผลได้ถ้าไม่เป็นตัวแทนของพระคริสต์ ศิษยาภิบาลหลายคนเทศนาและสอนจากตำแหน่งเดียวกับที่ประชุม วลีที่อ่อนเช่น เราต้อง ขอให้เรา เราควร เราพบว่า เราเห็นว่า ทำให้ผู้รับใช้อยู่ในตำแหน่งเดียวกับผู้ฟัง ผู้เผยพระวจนะและอัครสาวกไม่ได้กล่าวอย่างอ่อนแอเช่นนี้ พวกเขาอ้างว่า “พระเจ้าตรัสดังนี้” ศิษยาภิบาลเอ๋ย จงยืนอยู่ระหว่างที่ประชุมและพระเยซูคริสต์ในฐานะตัวแทนของพระองค์ และเทศนาพระวจนะ ศิษยาภิบาลไม่สามารถเทศนาพระวจนะและกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ของข้าพเจ้าไปแล้ว” เขาจะต้องทำทุกอย่างที่อยู่อำนาจของเขาเพื่อชักชวนให้สมาชิกทำตามพระวจนะ เปาโลบอกกับทิโมธีว่าเขาจะต้อง “ชักชวนด้วยเหตุผล เตือนสติและตักเตือนให้อดทนอยู่เสมอในการสั่งสอน” (2ทิโมธี 4:2ข)

นอกจากนี้ เปาโลยังแนะนำเกี่ยวกับการทำงานร่วมกับสมาชิกคริสตจักรอาวุโสกว่าอีกด้วยว่า

“ในการตักเตือนนั้น อย่าตำหนิชายผู้มีอาวุโส แต่จงขอร้องเขาเสมือนเป็นบิดา” (1ทิโมธี 5:1)

ศิษยาภิบาลจะต้องปฏิบัติตามแนวทางต่อไปนี้ เพื่อให้การเป็นศิษยาภิบาลของเขาเกิดผล

1. สอนสมาชิกบัญญัติต่างๆ ของพระเจ้า
2. สอนสมาชิกเกี่ยวกับกฎระเบียบของคริสตจักร
3. **แสดง**ให้เขาเห็นว่าเขาจะต้องดำเนินชีวิตอย่างไร
4. สอนสมาชิกเกี่ยวกับงานที่เขาต้องทำ (อพยพ 18:20)
5. ให้ตนเองเพื่อการอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ
6. ให้ตนเองเพื่อการรับใช้โดยการเทศนาพระวจนะ (กิจการ 6:4)

เมื่อศิษยาภิบาลใส่ใจฝูงแกะในความดูแลของตน จะทำให้เขาทำหน้าที่มากกว่าแค่ที่ธรรมมาสน์ นั่นคือ เขาจะให้คำปรึกษาผู้ที่กระทำผิด และทำทุกอย่างที่อยู่ในอำนาจของเขาเพื่อช่วยให้เขาเหล่านั้นรอดและเป็นคนดีรอบคอบ เพราะเขาทราบว่าเขาจะต้องเสนอรายงาน

คุณสมบัติของผู้ปกครอง

คำว่า ผู้ปกครองหรือผู้ดูแล มีความหมายเท่ากับคำว่า ศิษยาภิบาลหรือผู้รับใช้ เปาโลและบาร์นาบัสแต่งตั้งคนเหล่านี้ขึ้น

“ท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ในทุกคริสตจักร ได้อธิษฐานและถืออดอาหาร ฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้า ที่เขาเชื่อถือนั้น” (กิจการ 14:23)

ผู้ปกครองหรือศิษยาภิบาลจะต้องมีคุณสมบัติหลายประการ ตามบันทึกไว้ในทิตัส 1 และทิโมธี 3:1-13

“ผู้ปกครองดูแลนั้นต้องเป็นคนที่ไม่มีใครติได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรู้จักประมาณตน มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนสง่าเรียบร้อย อัจฉริยะรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู ไม่ดื่มสุรามึนเมา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี อบรมบุตรธิดาของตนให้อยู่ในโอวาทและมีใจนอบน้อม เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักรอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้ อย่าให้ผู้ที่กลับใจใหม่ๆ เป็นผู้ปกครองดูแล เกรงว่าเขาอาจจะยโส แล้วก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างมารนั้น” (1ทิโมธี 3:2-6)

ไม่มีงานหรืออาชีพไหนในโลกนี้มีข้อบังคับกวดขันเหมือนกับผู้ใช้ที่พระเจ้าทรงเรียกและแต่งตั้ง พระเจ้าทรงประสงค์ผู้ที่หนักแน่นและประสงค์ความจงรักภักดีมากกว่างานอื่นใดในโลกนี้

ชายหรือหญิงที่จะยอมรับการทรงเรียกให้มารับใช้จะต้องกระทำตามข้อบังคับของตำแหน่งนั้นๆ ทั้งหมด ไม่ใช่เพียงบางส่วนเท่านั้น

ท่านควรจะศึกษาคุณสมบัติ 70 ประการอย่างละเอียด หลายคนไม่จริงจังกับคุณสมบัติของศิษยาภิบาล การรับใช้ของเขาจึงไม่เกิดผล ความอ่อนแอที่แย่มากที่สุดในการรับใช้คือ การมีที่ปรึกษาหลักที่ไม่ใช่พระเยซูคริสตเจ้า

การฟังเสียงของสามี/ภรรยาของตนแทนที่จะฟังเสียงของพระเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง

ศิษยาภิบาลมีผู้ให้คำแนะนำทางฝ่ายวิญญาณสูงสุดคือ พระผู้เลี้ยงผู้ยิ่งใหญ่ พระเยซูคริสต์

2โครินธ์ 4:1-2

1. ไม่ย่อท้อ (ข้อ 1)
2. ละทิ้งเหล่าเหล่าเหยียดต่างๆ ที่น่าอับอายไปหมดสิ้นแล้ว (ข้อ 2)
3. ไม่ทำกลอุบาย (ข้อ 2)
4. ไม่พลิกแพลงพระกิตติคุณของพระเจ้า (ข้อ 2)
5. แต่โดยสำแดงลี้ลับ เราเสนอตัวให้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า (ข้อ 2)

1ทิโมธี 3:1-12

6. เป็นคนที่ไม่มีการติได้ (ข้อ 2)
7. เป็นสามีของหญิงคนเดียว (ข้อ 2)
8. เป็นคนรู้จักประมาณตน (ข้อ 2)
9. มีสติสัมปชัญญะ (ข้อ 2)
10. เป็นคนสง่าเรียบร้อย (ข้อ 2)
11. มีอัครมาสัยรับแขกดี (ข้อ 2)
12. เหมาะที่จะเป็นครู (ข้อ 2)
13. ไม่ดื่มสุรามึนเมา (ข้อ 3)

14. ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ (ข้อ 3)
15. เป็นคนสุภาพ (ข้อ 3)
16. ไม่เป็นคนชอบวิวาท (ข้อ 3)
17. ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน (ข้อ 3)
18. ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี (ข้อ 4)
19. อบรมบุตรธิดาของตนให้อยู่ในโอวาทและมีใจอบน้อม (ข้อ 4)
20. ไม่ใช่ผู้ที่กลับใจใหม่ เกรงว่าเขาอาจจะโยส แล้วก็จะถูกปรับโทษ (ข้อ 6)
21. เป็นที่นับถือของคนภายนอก (ข้อ 7)
22. เป็นคนเอาการเอางาน (ข้อ 8)
23. ไม่เป็นคนสองลิ้น (ข้อ 8)
24. ไม่ดื่มสุรามึนเมา (ข้อ 8)
25. ไม่เป็นคนโลภมากได้ (ข้อ 8)
26. เป็นคนยึดมั่นในข้อล้าลึกแห่งความเชื่อ ด้วยจิตสำนึกว่าตนชอบ (ข้อ 9)
27. เป็นสามีของหญิงคนเดียว (ข้อ 12)
28. บังคับบัญชาบุตรของตนและปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี (ข้อ 12)

1 ทิโมธี 4:6-16

29. อย่าใส่ใจกับเทพนิยายอันหาสาระมิได้ (ข้อ 7)
30. จงฝึกตนในทางธรรม (ข้อ 7)
31. อย่าให้ผู้ใดหมิ่นประมาทความหนุ่มแน่นของท่าน (ข้อ 12)
32. จงเป็นแบบอย่างแก่คนที่เชื่อทั้งปวง ทั้งในทางวาจาและการประพฤติ ในความรัก ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์ (ข้อ 12)
33. จงใส่ใจในการอ่านพระคัมภีร์ในที่ประชุม ในการเทศนา และในการสั่งสอน (ข้อ 13)
34. อย่าละเลยความสามารถที่มีอยู่ในตัวท่าน (ข้อ 14)

35. จงปฏิบัติหน้าที่เหล่านี้ โดยถือเป็นผู้ที่จริงจังใจ (ข้อ 15)
36. จงเอาใจใส่ทั้งตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำดังนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้ (ข้อ 16)

1 ทิโมธี 5:17-19

37. จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดินนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า (ข้อ 17)
38. คนงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน (ข้อ 18)

ทิตัส 1:6-9

39. ไม่มีข้อตำหนิ (ข้อ 6)
40. เป็นสามีของหญิงคนเดียว (ข้อ 6)
41. บุตรของเขามีความเชื่อ (ข้อ 6)
42. เป็นผู้รับมอบพันธะจากพระเจ้า (ข้อ 7)
43. ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง (ข้อ 7)
44. ไม่เป็นคนเล็ดร้อน (ข้อ 7)
45. ไม่เป็นนักเลงสุรา (ข้อ 7)
46. ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ (ข้อ 7)
47. ไม่เป็นคนโลภมากได้ (ข้อ 7)
48. เป็นคนมีอัธยาศัยรับแขกดี (ข้อ 8)
49. เป็นผู้รักความดี (ข้อ 8)
50. เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ (ข้อ 8)
51. เป็นคนยุติธรรม (ข้อ 8)
52. เป็นคนบริสุทธิ์ (ข้อ 8)
53. รู้จักบังคับใจตนเอง (ข้อ 8)
54. เป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันแท้ (ข้อ 9)

1เปโตร 4:7-11

55. จงมีสติสัมปชัญญะ (ข้อ 7)
56. จงรู้จักสงบใจเพื่อแก่การอธิษฐาน (ข้อ 7)
57. จงรักซึ่งกันและกันให้มาก (ข้อ 8)
58. จงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น (ข้อ 9)
59. ใช้ชื่อของท่านเพื่อประโยชน์แก่กันและกัน เป็นผู้รับมอบฉันทะที่ดี ที่แจกและสำแดงพระคุณนานาประการของพระเจ้า (ข้อ 10)
60. กล่าวพระภาษิตของพระเจ้า (ข้อ 11)

1เปโตร 5:1-9

61. จงเลี้ยงฝูงแกะ (ข้อ 2)
62. จงดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจแต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สิ่งของที่ได้มาโดยทุจริต แต่ด้วยใจเลื่อมใส (ข้อ 2)
63. ไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ (ข้อ 3)
64. เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะ (ข้อ 3)
65. ท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงเชื่อฟังคำของพวกผู้ใหญ่ (ข้อ 5)
66. มีความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน (ข้อ 5)
67. อ่อนน้อมถ่อมตน (ข้อ 5)
68. จงถ่อมใจลง (ข้อ 6)
69. จงสงบใจ (ข้อ 8)
70. จงระงับระงวไว้ให้ดี (ข้อ 8)

ศิษยาภิบาลจะต้องมีคุณสมบัติตามพระคัมภีร์ เพื่อที่จะรับใช้ในตำแหน่งผู้นำที่ยิ่งใหญ่นี้ได้

การตั้งศิษยาภิบาลในคริสตจักรที่มีการปกครองของพระเจ้า

ศิษยาภิบาลที่จะออกจากคริสตจักรไปมีหน้าที่หาผู้รับใช้ที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้แก่คริสตจักรและจะต้องแต่งตั้งศิษยาภิบาลคนนั้นไว้ในคริสตจักร ก่อนที่เขาจะออกไป ทั้งนี้ เขาจะทำได้ โดยการอธิษฐานและทำงานร่วมกับเจ้าอธิการภาคและคณะกรรมการที่ปรึกษาของคริสตจักร

สมาชิกไม่ทราบคุณสมบัติของผู้ที่สมควรเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร ดังนั้น สมาชิกคริสตจักรที่ฉลาดจะเลือกศิษยาภิบาลใหม่โดยให้เจ้าอธิการภาคและศิษยาภิบาลคนปัจจุบันเป็นผู้เลือก คริสตจักรหลายแห่งจะเชิญผู้เทศนามาหลายคน จากนั้น เลือกศิษยาภิบาลจากผู้ที่เทศนาข้อความได้สละสลวยที่สุด แต่แล้วก็พบว่าข้อความที่สละสลวยไม่ได้ช่วยให้คนๆ หนึ่งสามารถเป็นศิษยาภิบาลที่แท้จริงได้

คริสตจักรที่มีการปกครองของพระเจ้าควรจะมีกฎข้อบังคับว่าศิษยาภิบาลจะต้องไม่ออกจากคริสตจักรจนกว่าจะถึงกำหนดเวลา โดยอาจมีเนื้อหาในกฎข้อบังคับดังนี้ “ศิษยาภิบาลของคริสตจักรจะเป็นผู้ดูแลคริสตจักรนั้นจนกว่าศิษยาภิบาลคนดังกล่าวและที่ประชุมจะตกลงที่จะเปลี่ยนแปลง”

ข้อกำหนดนี้ทำให้ศิษยาภิบาลสามารถยึดหลักการของพระคัมภีร์ได้อย่างมั่นคงโดยไม่ต้องกลัวว่าคณะกรรมการจะออกเสียงให้เขาออกจากตำแหน่งเมื่อเขายืนหยัดในเรื่องความบริสุทธิ์หรือความผิดบาป เมื่อมีการตกลงร่วมกันว่าจะเปลี่ยนศิษยาภิบาล ตัวอย่างวิธีการตามพระคัมภีร์ด้านล่างจะเป็นแผนการสำหรับการเลือกศิษยาภิบาลใหม่

การเลือกโยชูวาเพื่อทำหน้าที่ต่อจากโมเสสแสดงให้เห็นวิธีของพระเจ้าในการแต่งตั้งบุคคลในตำแหน่งต่างๆ กันดาวิด 27:15-23 บันทึกเกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงเลือกโยชูวา

“และพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า ‘จงนำโยชูวา บุตรนูนผู้มีพระวิญญาณอยู่ภายในเขามา จงเอามือของเจ้าวางบนเขา’ (กันดารวิถี 27:18)

หลังจากโมเสสวางมือบนโยชูวาแล้ว โยชูวาก็ได้รับการเจิมเพื่อดำรงตำแหน่งของตน มหาปุโรหิตเป็นผู้ช่วยพรโยชูวาในตำแหน่งของเขา

“และท่าน [เอเลอาซาร์] เอามือวางบนโยชูวา และกำชับเขาตามที่พระเจ้าตรัสสั่งทางโมเสส” (กันดารวิถี 27:23)

ให้สังเกตว่าพระเจ้าทรงเลือกโยชูวา และผู้ที่พระเจ้าทรงเลือกเป็นผู้แต่งตั้งเขาให้ดำรงตำแหน่ง บางคนอาจโต้แย้งว่าพระเจ้าทรงเปลี่ยนวิธีการของพระองค์ในทุกวันนี้ แต่พระคัมภีร์บอกให้เราทราบว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้น

“เพราะว่าเราคือพระเจ้าไม่มีผันแปร...” (มาลาคีย์ 3:6)

พระเจ้าทรงรับรองการรับใช้ของโยชูวาในโยชูวา 1:1-10 การรับใช้ของเขาไม่ใช่การกระทำของตนเอง แต่พระเจ้าตรัสว่า

“...วันนี้เราจะเริ่มยกย่องเจ้าให้เป็นใหญ่ ในสายตาของบรรดาอิสราเอล เพื่อเขาจะทราบว่า เราอยู่กับโมเสสมาแล้วอย่างไร เราจะอยู่กับเจ้าอย่างนั้น” (โยชูวา 3:7)

เมื่อโยชูวาเสียชีวิตลง พระเจ้าทรงเลือกผู้วินิจฉัยให้เป็นผู้บริหารของพระองค์ มีการบันทึกประวัติศาสตร์การเลือกผู้วินิจฉัยเพียงบางคนเท่านั้น แต่ประวัติศาสตร์ที่มีอยู่นั้นแสดงให้เห็นว่าคนเหล่านี้ได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้าโดยตรงให้เป็นผู้ปกครองพลไพร่ตามการปกครองของพระเจ้า

การปลดศิษยาภิบาลออกจากตำแหน่ง

หากศิษยาภิบาลกลายเป็นคนไม่สัตย์ซื่อและถูกพบว่าได้ทำความผิดบาป หรือปฏิบัติหน้าที่อย่างไม่ถูกต้อง จะต้องรายงานเรื่องนี้ต่อเพรสไบตรีประจำภาค ทั้งนี้จะต้องมีพยานผู้มีชื่อเสียงดี สองหรือสามคนด้วย (1ทิโมธี 5:19) (ดูตัวอย่างธรรมนูญและกฎข้อบังคับมาตรา 5)

ศิษยาภิบาลเป็นผู้บริหาร

ความล้มเหลวครั้งแรกของโมเสสเป็นบทเรียนที่ดีในเรื่องการบริหาร โมเสสพยายามตัดสินและปกครองอิสราเอลหลังจากได้รับธรรมเนียมปฏิบัติที่ภูเขาซีนาย อพยพ 18:13-18 กล่าวถึงเรื่องนี้ไว้ โมเสสทำความผิดที่ร้ายแรง เขาพยายามที่จะทำงานบริหารทั้งหมดด้วยตนเอง (เผด็จการ) ซึ่งทำให้เกิดสิ่งที่เลวร้ายสองประการคือ

1. โมเสสทำให้ตนเองอ่อนระอาใจ
2. โมเสสทำให้พลไพร่อ่อนระอาใจ

ในเวลานั้นเอง เยโรธ พอตาของโมเสสให้คำแนะนำที่ดีที่เปลี่ยนการปฏิบัติงานทั้งหมดในตำแหน่งของโมเสส ผู้นำทุกคนจะทำงานได้เป็นอย่างดีถ้าปฏิบัติตามโมเสสในการฟังคำแนะนำที่ดี คำแนะนำของเยโรธทำให้โมเสสทราบว่าในการเป็นผู้นำพลไพร่ของพระเจ้านั้น เขาจะต้องเป็นผู้แทนของพลไพร่ต่อพระเจ้า เขาไม่ใช่คนใช้ของพลไพร่ แต่เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อพลไพร่เหล่านั้น

“...ท่านจงเป็นผู้แทนของประชาชนต่อพระเจ้า นำความกราบทูลพระเจ้า” (อพยพ 18:19)

ผู้นำไม่ใช่คนขับแท็กซี่ คนดูแลเด็ก หรือคนทำธุระให้กับสมาชิก พระเจ้าทรงมีงานให้เขาทำในการดำเนินการตามน้ำพระทัยของพระองค์บนโลกนี้ โมเสสจะต้องเป็นผู้บริหาร งานของผู้บริหารมีสองส่วนด้วยกัน ส่วนแรก โมเสสจะต้องปฏิบัติหน้าที่สี่อย่างด้วยตนเอง

1. สอนพลไพร่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์
2. สอนพลไพร่เกี่ยวกับข้อตัดสิน

3. สอนพลไพร่เกี่ยวกับทางที่เขาต้องดำเนินชีวิต
4. สอนพลไพร่เกี่ยวกับสิ่งที่ต้องปฏิบัติ (อพยพ 18:20)

ให้สังเกตว่า โมเสสไม่ได้มีหน้าที่หลักในการทำการอัครจริยเพื่อให้คนทั้งหลายรอดพ้น แต่เขาจะต้อง**สอน** ความอ่อนแอของคริสตจักรไม่ใช่ความอ่อนแอในการประกาศหรือในอำนาจการอัครจริย แต่ในการขาดการสอน เมื่อโมเสสเริ่มการรับใช้ด้วยการสอน นั้นเป็นเพียงหน้าที่ส่วนหนึ่งของผู้บริหารเท่านั้น

หน้าที่อย่างที่สองของโมเสสคือ การแต่งตั้งผู้ปกครองเพื่อช่วยเหลือเขา โดยคนเหล่านั้นจะต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

1. ย่าเกรงพระเจ้า
2. ไว้วางใจได้
3. ไม่กินสินบน (อพยพ 18:21)

คนเหล่านี้มีหน้าที่คือ

1. เป็นผู้ปกครองกลุ่มคนตามที่ได้รับมอบหมาย
2. แยกภาระร่วมกับโมเสส
3. ตัดสินคดีเล็กๆ น้อยๆ (อพยพ 18:21-23)

ก่อนหน้านี้อพลไพร่พึ่งพาโมเสสเพราะเขาเป็นผู้เดียวที่กล่าวแทนพระเยโฮวาห์ แต่ในเวลานั้น ผู้ปกครองซึ่งดำรงตำแหน่งตามที่ได้รับมอบหมายก็กล่าวด้วยความเป็นหนึ่งในวิญญาณและอำนาจเหมือนเช่นโมเสส

หลักการนี้ใช้ได้กับการปกครองของพระเจ้าที่แท้จริง

ข้อความ

โยชูวาและผู้วินิจฉัยในพระคัมภีร์เก่า รวมทั้งเปโตรและเปาโลในพระคัมภีร์ใหม่ เป็นตัวอย่างของผู้ที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นศิษยาภิบาลและทำหน้าที่ตามตำแหน่งนั้น

ข้อความสำหรับคริสตจักรคืออะไร

ฮีบรู 4:1-3 กล่าวว่า ชาวประเสริฐของเรามีความคล้ายคลึงกันชาวประเสริฐของโมเสส ลองดูการทรงเรียกและหน้าที่ตามที่ปรากฏอยู่ในชีวิตของโมเสส

1. เขาได้รับการเรียก จากนั้นได้รับการฝึกเพื่อรับใช้
2. ข้อความของเขาเป็นข้อความเกี่ยวกับการปลดปล่อย
3. ข้อความนั้นมีความถูกต้อง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงความจริง “ขอโปรดให้ข้าพระบาทเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวัน” (อพยพ 3:18) หมายเหตุ: ข้อความนี้เป็นข้อความที่ช่วยให้พ้นจากการเป็นทาสจากชีวิตเก่าอย่างบริบูรณ์ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงความจริง (ข้อความของเรามีสามขั้นตอนในการออกจากการเป็นทาส...การกลับใจใหม่ การบัพติศมา และการรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ กิจการ 2:38)
4. พระเจ้าประทานอำนาจในการอัศจรรย์ให้แก่เขาเพื่อทำงานที่จะต้องทำให้สำเร็จ การอัศจรรย์ต่างๆ ไม่ได้สิ้นสุดในตัวมันเอง วัตถุประสงค์ไม่ใช่เพียงเพื่อแสดงการอัศจรรย์ แต่เพื่อการปลดปล่อยจากการอยู่ภายใต้อำนาจของอียิปต์
5. กุทธิเดชและอำนาจทุกอย่างจะต้องใช้เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์ **พระเยซูคริสต์เป็นผู้ช่วยให้รอด โมเสสเป็นเพียงผู้เผยพระวจนะ**

โมเสสเทศนาข้อความในการปลดปล่อยด้วยการอัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ที่นำอิสราเอลออกจากการเป็นทาส กฎเกณฑ์สำคัญสู่ความสำเร็จของโมเสสคือฤทธิ์อำนาจของพระเยซูคริสต์ พระนามที่ปลดปล่อย และการไม่ยอมเปลี่ยนแปลงความจริงในข้อความนั้น ฟาโรห์พยายามอย่างน้อยสามครั้งในการทำให้โมเสสเปลี่ยนแปลงความจริงเกี่ยวกับการเดินทางสามวัน แต่โมเสสทราบว่าการเดินทางสามวันเท่านั้นที่จะทำให้อิสราเอลรอดพ้นจากการเป็นทาสของอียิปต์ได้ ศิษยาภิบาลที่แท้จริงจะเห็นความจำเป็นของข้อความที่สมบูรณ์ในทุกวันนี้ หากข้อความไม่สมบูรณ์ก็ไม่อาจรอดพ้นได้ การบังเกิดใหม่เป็นข้อความสามขั้นตอนที่แยกออกจากกันไม่ได้เหมือนลูกกุญแจสามขา คือจะไม่อาจใช้ไขประตูสู่แผ่นดินของพระเจ้าได้ถ้าข้อความไม่สมบูรณ์ “ท่านจะต้องบังเกิดใหม่”

อิสราเอลได้รับช่วยให้รอดพ้นด้วยข้อความของโมเสส โมเสสนำพวกเขามายังภูเขาซีนาย และสอนเกี่ยวกับธรรมนูญของพระเจ้า ทั้งหมดนี้ไม่ได้เกิดขึ้นในระยะเวลาสั้นๆ อิสราเอลคงอยู่ที่ซีนายเป็นเวลาเกือบสองปีเพื่อการเรียนรู้นี้ แบบแผนที่โมเสสได้ตั้งขึ้นนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับศิษยาภิบาลทุกวันนี้ หลังจากที่ได้อุดพ้นจากการเป็นทาสแล้ว จะต้องมีการสอน

โมเสส ซึ่งเป็นผู้เทศนาเกี่ยวกับการช่วยให้รอดพ้น กลายเป็นครูและผู้ให้ธรรมนูญแก่อิสราเอล **หลังจากเทศนาเรื่องการช่วยให้รอดแล้ว จะต้องมีการสอน** ศิษยาภิบาลจะต้องเป็นครูและผู้เทศนา ธรรมิกชนไม่อาจจำเริญขึ้นและเติบโตอย่างแข็งแรงได้ถ้าไม่มีการสอนพระวจนะและการจัดระเบียบพลังงานของเขาในการทำงานเพื่อพระเจ้า

มาตรฐานในคริสตจักร

ในทุกยุคสมัย ศิษยาภิบาลจะเป็นผู้กำหนดมาตรฐานความบริสุทธิ์ของคริสตจักรตามพระวจนะ

เมื่อศิษยาภิบาลในแต่ละยุคตระหนักว่าจะต้องมีการกำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเรื่องความบาป กฎเกณฑ์นั้นก็เป็นกรกล่าวห้าม

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวไว้โดยตรงว่าการดื่มเครื่องดื่มมีนมเมา สุบุนหฺรี้ หรือเต็นร่าเป็นความบาป แต่ผู้รับใช้ของพระเจ้าที่เห็นความเลวร้ายของสิ่งเหล่านี้ ได้ถือว่าเป็นความบาป เช่นเดียวกับ การแต่งกายไม่สุภาพ ผู้รับใช้มีสิทธิในการกล่าวห้ามหรืออนุญาตสิ่งต่างๆ บนโลก พระคัมภีร์กล่าวว่า

“...ท่านจะกล่าวห้ามสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกกล่าวห้ามในสวรรค์...” (มัทธิว 16:19 และ 1โครินธ์ 5)

ความรับผิดชอบของศิษยาภิบาลต่อคริสตจักรมีอยู่ในวิวรณ์บทที่ 3 ถ้อยคำในการตักเตือนจากพระเจ้าถึงคริสตจักรต่างๆ นั้นเขียนไปยังศิษยาภิบาลของคริสตจักร ไม่ใช่สมาชิก จุดหมายแต่ ละฉบับขึ้นต้นด้วย “ถึงทูตสวรรค์...” (หรือศิษยาภิบาล) พระเจ้าทรงถือว่าศิษยาภิบาลมีความรับผิดชอบโดยตรงต่อสมาชิกในคริสตจักรที่เขาได้รับการแต่งตั้งให้ดูแล

ทำไมต้องมีการลงโทษเมื่อมีความผิดบาปเกิดขึ้นในคริสตจักร

บางคนได้กล่าวว่า “ให้คนที่มาโบสถ์ได้ยินพระวจนะ แล้วในที่สุดเขาจะดีเอง” คำกล่าวนี้ไม่เป็นความจริง ในทางตรงกันข้าม คนเหล่านี้จะทำให้คริสตจักรมีมลทิน คริสตจักรที่โครินธ์เป็นที่ พักพิงของชายที่ผิดประเวณี เปาโลกล่าวว่า

“การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่สมควรเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชื้อขนมเพียงนิดเดียว ย่อมทำให้แป้งดิบพูนทั้งก้อน จงชำระเชื้อเก่าเสีย เพื่อท่านจะได้เป็นแป้งดิบก้อนใหม่...” (1โครินธ์ 5:6-7)

ความผิดบาปไม่เพียงแต่จะปนเปื้อนคริสตจักรเท่านั้น แต่ยังเป็นอุปสรรคขัดขวางความก้าวหน้าของคริสตจักรอีกด้วย ความผิดบาปในกลุ่มสมาชิกจะส่งผลกระทบต่อร่างกายทั้งหมด เรื่อง ของอาคานในโยชูวาบทที่ 7 แสดงให้เห็นความจริงนี้เป็นอย่างดี

เหตุผลที่สำคัญอีกประการหนึ่งว่าทำไมจึงจำเป็นต้องมีการลงโทษในคริสตจักรคือว่า ผู้ที่ไม่ได้รับการลงโทษซึ่งอยู่ในความบาปนั้นจะกลายเป็นคนน่าเชื่อถือใจคด คนที่หน้าเชื่อถือใจคดเป็นผู้ที่ ทำร้ายคริสตจักร เขาเป็นเหมือนปลวกในเนื้อไม้ แต่ที่สำคัญที่สุด ความรู้สึกปลอดภัยที่ไม่ถูกต้องทำให้พวกเขาไม่กลับใจใหม่และไม่เปลี่ยนชีวิตให้ปฏิบัติตามพระเจ้า และวิญญาณของเขาจะหลงไป

คริสตจักรกำหนดมาตรฐานสำหรับสมาชิกของคริสตจักร จุดอ่อนในคริสตจักรส่วนใหญ่คือการไม่สามารถดำเนินการลงโทษได้ หลายครั้งผู้ต้องสงสัยว่าทำผิดที่อยู่ในคริสตจักรจะลาออก แทนที่จะถูกลงโทษ ถ้าคริสตจักรไม่สามารถดำเนินการพิจารณาได้ คนๆ นี้จะเป็นอิสระ สามารถไปที่คริสตจักรอื่น และทำให้คริสตจักรนั้นเป็นมลทินได้อีก เขาอาจทำให้ธรรมิกชนที่อ่อนแอเอนเอียง ไปมาเพราะเสียงคร่ำครวญของเขาเกี่ยวกับความไม่ยุติธรรมในคริสตจักร คริสตจักรไม่สามารถอธิบายเกี่ยวกับคนนี้ได้ เพราะเขาไม่ได้ถูกพบว่าผิดและลงโทษอย่างเหมาะสมตามพระคัมภีร์

การแก้ไขปัญหาในร่างกาย

สมาชิกของร่างกายที่ถูกพบว่าผิด จะต้องถูกลงโทษตามพระคัมภีร์ ถ้าเขากลับใจใหม่ เขาจะได้รับการกลับมาตามกาลาเทีย 6:1, ยอห์น 5:16-17 และยากอบ 5:19-20

คนนอกศาสนา

ผู้ที่ทำผิดอยู่เสมอและไม่สนใจคำตักเตือนจะถูกให้ออกจากคริสตจักร และถือว่าเป็นคนนอกศาสนา

“ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย เราขอกำชับท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้าของเราว่า **จงปลีกตัวของท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกียจคร้าน** และไม่ประพฤติตามโอวาทซึ่งท่านได้รับจากเรา“ (2 เธสะโลนิกา 3:6)

เปาโลได้ให้คำเตือนเช่นเดียวกันนี้อีก

“คนใดๆ ที่อยู่ให้แตกนิกายกัน เมื่อได้ตักเตือนเขาหนหนึ่งหรือสองหนแล้ว ก็จงอย่าเกี่ยวข้องกับเขาเลย ด้วยรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอกกลุ่มนอกทางและบาปหนา เขาปรับโทษตัวเขา” (ทิตัส 3:10-11)

ผู้สร้างปัญหา

ผู้ทำผิดที่อันตรายที่สุดในร่างกายคือผู้สร้างปัญหา คนๆ นี้ก่อให้เกิดการต่อสู้และถกเถียงกัน แต่เป็นผู้ที่สามารถหลีกเลี่ยงไม่สร้างปัญหาให้ตนเองได้ บุคคลประเภทนี้จะนำตัวมาพิจารณาความเพื่อแก้ไขปัญหาค่าได้ยาก วิธีที่ดีที่สุดในการจัดการผู้ทำผิดประเภทนี้คือสอนธรรมิกชนเกี่ยวกับการปฏิบัติตนต่อผู้สร้างปัญหา

“พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุวิวาทและทำให้คนอื่นหลง ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา **จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น**” (โรม 16:17)

สุภาพิต 6:16-19 กล่าวถึงหกลีงที่พระเจ้าทรงเกลียด แต่สิ่งทีเจ็ดซึ่งเป็นที่น่าเกลียดน่าชัง นั่นคือ

“...คนผู้หว่านความแตกร้างท่ามกลางพวกพี่น้อง” (สุภาพิต 6:19ข)

หากธรรมิกชนทราบถึงความผิดบาปในการนินทาและหว่านความแตกร้าง เขาจะต้องหลีกเลี่ยงจากเรื่องเหล่านั้น ถ้าเกิดปัญหาขึ้น ศิษยาภิบาลที่ทราบเรื่องจะจัดการปัญหาเหล่านี้โดยเร็วที่สุดเพื่อหยุดปัญหาก่อนที่จะกลายเป็นการแตกแยกที่ร้ายแรง

ศิษยาภิบาลจะต้องพยายามทุกวิถีทางเพื่อแก้ไขปัญหโดยให้คำปรึกษาและแจ้งปัญหาให้แก่กลุ่มสมาชิกทราบหากเป็นวิธีแก้ไขปัญหาวีธีสุดท้าย

ปัญหาระหว่างพี่น้อง

ขั้นตอน 3 ขั้นที่ควรจะทำเมื่อพบว่าพี่น้องคนหนึ่งกำลังหลงไป

มัทธิว 18:15-19

1. ไปหาพี่น้องที่ทำผิดและเผชิญหน้าเขา ถ้าเขาไม่ฟัง...
2. ติดต่อศิษยาภิบาลและไปพบเขาอีกครั้งตามศิษยาภิบาลเห็นเหมาะสม ถ้าเขาไม่ฟัง...
3. ศิษยาภิบาลนำเขาไปหาคณะกรรมการคริสตจักรและสมาชิกคริสตจักรเพื่อเพื่อนำเขาออกจากคริสตจักรหากเขาไม่เชื่อฟัง

ประโยชน์ของการลงโทษ

เหตุผลสำคัญที่ต้องมีการลงโทษคือ เพื่อช่วยวิญญาณของมนุษย์ที่อยู่ในความบาปให้รอด เขาจะไม่ได้รับความรอด หากทำตัวเป็นคนน่าช้อใจคนในคริสตจักร

“ในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า” (1โครินธ์ 5:4-5)

ธรรมิกชนจะตัดสินสมาชิกในคริสตจักร พระเจ้าจะตัดสินผู้ที่ถูกให้ออกจากคริสตจักร ธรรมิกชนที่แท้จริงจะไม่ไปที่ศาลบ้านเมืองต่อสู้กับธรรมิกชนอีกคนหนึ่ง (1โครินธ์ 6:1-8)

การนำคนหนึ่งออกจากคริสตจักรจะทำความสะอาดร่างกายและรักษาการอวยพรของพระเจ้าให้อยู่กับคริสตจักร ผู้ที่ออกจากคริสตจักรจะอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อที่เขาจะได้รับ ความรอดและกลับตั้งตัวใหม่

วิธีปฏิบัติต่อผู้ที่ถูกให้ออกจากคริสตจักร

อันตรายที่ร้ายแรงในการให้บุคคลออกจากการเป็นสมาชิกคริสตจักรคือ สมาชิกคริสตจักรรู้สึกเห็นใจผู้ที่ถูกให้ออกจากคริสตจักร และขัดขวางงานในการกลับตั้งตัวใหม่

มนุษย์มีธรรมชาติรู้สึกสงสารผู้ที่แพ้ในชีวิต ซึ่งเป็นอันตรายต่องานของพระเจ้า ข้อพระคัมภีร์เขียนไว้ชัดเจนเกี่ยวกับวิธีที่ธรรมชาติควรจะปฏิบัติต่อผู้ที่ถูกให้ออกจากคริสตจักร

1. “ให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุวิวาทและทำให้คนอื่นหลง” (โรม 16:17)
2. “แต่ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่า ถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังล่วงประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมา หรือเป็นคนจ้องโกง อย่าคบคนอย่างนั้น **แม้จะ** **กินด้วยกันก็อย่าเลย**” (1โครินธ์ 5:11)

ธรรมชาติที่เห็นใจผู้ที่ถูกลงโทษเป็นเหมือนกับครอบครัวที่พ่อหรือแม่ลงโทษลูกและคนอื่นสงสารและแสดงความรักที่ไม่สมควรในการปกป้องเด็กที่ทำผิด ธรรมชาติได้รับคำตักเตือนว่า

“ท่านมีพวกเขาเป็นตัวอย่างแล้ว จงดูคนที่ประพฤติตามแบบนั้น” (ฟิลิปปี 3:17)

ธรรมชาติไม่สามารถรู้สึกเห็นใจผู้ที่กระทำผิดได้

เป็นความผิดบาปที่ธรรมชาติของพระเจ้าไม่สนับสนุนผู้นำของพระเจ้าในงานการลงโทษในคริสตจักร

การกลับตั้งใจใหม่

ผู้ที่ถูกให้ออกจากคริสตจักร และถูกทิ้งจากการเป็นสมาชิกอาจจะเห็นหนทางแห่งความชั่วของตนเองและกลับใจใหม่

ผู้ที่อัครสาวกเปาโลบอกกับคริสตจักรโครินธ์ให้ทิ้งออกจากการเป็นสมาชิกนั้นได้กลับใจใหม่ อัครสาวกเปาโลตักเตือนคริสตจักรให้รับเขากลับคืนมา (2โครินธ์ 2:6-9)

ผู้ที่กลับใจใหม่ต่อหน้าสมาชิกคริสตจักร และขอกลับตั้งใจใหม่จะได้กลับเข้ามา และอดีตของเขาจะไม่เป็นที่นิินทาในคริสตจักรอีกต่อไป

เขาจำเป็นต้อง **พิสูจน์ตนเอง** ในระยะเวลาทดลองก่อนที่จะได้ทำงานในกลุ่มสมาชิก

บทที่เจ็ด

ศิษยาภิบาลเป็นผู้นำ

การนำหมายความว่าอย่างไร

การเป็นผู้นำที่แท้จริงคือ ความสามารถในการทำให้คนอื่นๆ หนึ่งรู้สึกเหมือนที่ท่านรู้สึก คิดเหมือนที่ท่านคิด และกระทำเหมือนที่ท่านอยากจะทำให้เขากระทำ ศิษยาภิบาลที่จะประสบความสำเร็จตามนั้นได้จะต้องมีความพยายาม การเป็นผู้นำเป็นศิลปะที่จะต้องฝึกฝนและใช้ชีวิตตามนั้นเพื่อเป็นตัวอย่าง ผู้นำจะต้องเป็นผู้ที่ก้าวไปข้างหน้าผู้ที่ติดตาม อัครสาวกเปาโลเป็นตัวอย่างนี้ด้วยประสบการณ์ชีวิตของเขา และสามารถกล่าวแก่ธรรมิกชนที่โครินธ์ได้ว่า

“ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์” (1โครินธ์ 11:1)

ผู้นำที่แท้จริงก้าวไปข้างหน้าเพื่อให้สมาชิกปฏิบัติตาม เขาไม่อาจอยู่ข้างหน้ามากเกินไป มิฉะนั้น สมาชิกจะเกิดความสับสน เขาไม่อาจชี้แจงและไปอยู่ข้างหลังผู้ที่เขานำได้ ส่วนใหญ่แล้วธรรมิกชนจะไม่มีชีวิตที่ดีไปกว่าผู้นำ

หลายครั้ง พระเยซูทรงเรียกผู้ติดตามของพระองค์ว่าเป็นแกะ แกะไม่ใช่สัตว์ที่จะถูกขับไล่เหมือนเช่นสัตว์อื่นๆ แต่เป็นสัตว์ที่จะต้องนำไปสู่ทุ่งหญ้า ธรรมิกชนของพระเจ้าจะเป็นผู้ที่ตามเช่นกัน เหมือนกับแกะตามผู้เลี้ยงแกะ ผู้เลี้ยงจะนำอย่างมั่นคงและอ่อนโยน และด้วยการเอาใจใส่ในความปลอดภัยของแกะ

ศิษยาภิบาลและภรรยาของเขาเป็นตัวอย่าง

ส่วนที่สำคัญของการเป็นผู้นำคือการเป็นตัวอย่าง หากศิษยาภิบาลและภรรยาไม่บังคับตัวให้เป็นตัวอย่างที่ดี คริสตจักรจะหันไปจากพระเจ้าในท้ายที่สุด ศิษยาภิบาลและภรรยาของเขาจะต้อง

1. แต่งกายสุภาพมากกว่าสมาชิก
2. อธิษฐานมากกว่าสมาชิก
3. ประพฤติและใช้ชีวิตอย่างไม่ดีที่ได้ตลอดเวลา

ค่าของการเป็นผู้นำของพระเจ้านั้นเป็นการเสียสละระสขนิยมและความปรารถนาส่วนตัวด้วยเห็นแก่ประโยชน์ของข้าวประเสริฐ บางคนไม่ยอมรับในเรื่องนี้ แต่เปาโลกล่าวแก่ศิษยาภิบาลทุกคนและภรรยาของพวกเขาว่า

“เราทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ เราทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำให้เจริญขึ้น” (1โครินธ์ 10:23)

มีบางสิ่งที่คุณอื่นๆ อาจจะทำ แต่ศิษยาภิบาลและภรรยาของเขาจะต้องละเว้นเพราะเขาเป็นผู้นำ ศิษยาภิบาลจะเทศนาไม่ให้ใส่เครื่องประดับได้อย่างไรหากว่าเขาหรือภรรยาไม่แยกตนออกจากสิ่งเหล่านั้นก่อน เขาจะเทศนาไม่ให้สวมเสื้อผ้าที่ไม่สุภาพเรียบร้อยได้อย่างไรหากเขาหรือภรรยาจะมีเสื้อผ้าแบบใหม่ล่าสุดและสีสันมากที่สุด หลักการที่สำคัญที่สุดในการเป็นผู้นำคือการเป็นตัวอย่างที่ดี ผู้เทศนาและภรรยาจะใช้ชีวิตอย่างหรูหราและจากนั้นบอกว่า “เพราะว่าทรัพย์สินสมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย” ได้อย่างไร ผู้รับใช้พระเจ้าที่แท้จริงจะกำหนดข้อบังคับให้ตนเองในสิ่งที่เขาอาจจะไม่บังคับให้สมาชิกทำ ในการเป็นผู้เทศนาพระวจนะที่ก่อให้เกิดผล ท่านจะต้องใช้ชีวิตเหนือคำตำหนิ ซึ่งจะช่วยให้ท่านตักเตือน ว่ากล่าว และสั่งสอนในคำสั่งสอนและในความบริสุทธิ์ตามอย่างพระคัมภีร์ได้ ท่านอาจจะกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักผู้เทศนาที่ไม่ปฏิบัติตามตัวอย่างนี้ และเขาเป็นผู้เทศนาที่มีชื่อเสียงและมีสมาชิกเยอะ” นั่นอาจจะจริง แต่ให้ฟังคำเทศนาของเขาอย่างระมัดระวัง เขาเทศนาพระวจนะของพระเจ้าหรือพูดเกี่ยวกับพระวจนะ สิ่งที “พระเจ้าตรัสดังนี้” จะทำให้ธรรมิกชนของพระเจ้าได้ไปสวรรค์ เจ้าสาวจะไม่มีตำหนิรัวรอย หรือมลทินใดๆ สมาชิกที่เยอะนั้นอาจจะไม่พร้อมสำหรับการกลับมาของพระเจ้าก็ได้ เปาโลกล่าวเกี่ยวกับการรับใช้ของเขาว่า

“เหตุฉะนั้นวันนี้ข้าพเจ้ายืนยันต่อท่านทั้งหลายว่าท่านทุกคนจะเป็นหรือตาย ข้าพเจ้าก็พ้นโทษแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้นให้ท่านทั้งหลายฟัง” (กิจการ 20:26-27)

การเป็นผู้นำหมายถึงความโดดเดี่ยว ศิษยาภิบาลหลายคนไม่เข้าใจการรับใช้ในด้านนี้ ศิษยาภิบาลคนหนึ่งไม่อาจเป็นเพื่อนสนิทของสมาชิกและยังคงนำเขาได้ อย่าเล่นกับพวกเขาและหวังว่าจะได้รับความเคารพในตำแหน่งของตน การเป็นมิตรเพื่อนำเขามาหาพระคริสต์ กับการให้ความบันเทิงและเป็นเพื่อนกับผู้ที่ท่านต้องการนำมา นั้นไม่เหมือนกัน ศิษยาภิบาลจะต้องเป็นอิสระเพื่อตักเตือนและสั่งสอนธรรมิกชน แต่จะไม่อาจทำได้ถ้าไม่รักษาให้มีระยะห่างในความสัมพันธ์ด้านสังคมกับธรรมิกชนของพระเจ้าไว้บ้าง

การทดสอบการเป็นผู้นำที่แท้จริงของพระเจ้าคือ คนๆ หนึ่งจะทิ้งนิสัยส่วนตัวหรือความปรารถนาส่วนตัวซึ่งจะไม่ทำให้การรับใช้ของเขาจำเจริญขึ้นเพื่อประโยชน์ของคริสตจักรได้หรือไม่

ศิษยาภิบาลเป็นผู้เลี้ยงแกะ

ความหมายรากของคำว่า ศิษยาภิบาล คือ ผู้เลี้ยงแกะ ในการที่จะเข้าใจงานของศิษยาภิบาลได้อย่างแท้จริง เราจะต้องเข้าใจงานของผู้เลี้ยงแกะทางตะวันออกก่อน พระเยซูกล่าวถึงการเรียกของผู้เลี้ยงแกะในหนังสือยอห์นบทที่ 10

1. แกะรู้จักเสียงของเขา

ศิษยาภิบาลจะฝึกให้แกะตามเขา หลายครั้ง ผู้เลี้ยงแกะทางตะวันออกจะแยกฝูงแกะของตนหลังจากที่แกะไปอยู่ในคอกแกะรวมหรือสถานที่ให้น้ำมา ผู้เลี้ยงแกะแต่ละคนจะยืนอยู่และส่งเสียงเรียก แกะจะเงยหน้าขึ้นและหลังจากตะเกียกตะกายอยู่ ก็จะเริ่มตามผู้เลี้ยงแกะของตนไป พวกแกะคุ้นเคยกับน้ำเสียงของผู้เลี้ยงแกะของมัน คนแปลกหน้าใช้การเรียกแบบเดียวกัน แต่ก็ไม่สามารถที่จะทำให้แกะตามเขามาได้ ถ้อยคำของพระเยซูเป็นจริงเกี่ยวกับชีวิตของผู้เลี้ยงแกะทางตะวันออก

“เมื่อท่านต้อนแกะของท่าน ออกไปหมดแล้ว ก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไป เพราะรู้จักเสียงของท่าน ส่วนผู้อื่นแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของผู้อื่น” (ยอห์น 10:4-5)

ศิษยาภิบาลที่สอนและเทศนาด้วยความห่วงใยของผู้เลี้ยงแกะจะมีสมาชิกที่ประชุมที่ฟังเสียงของเขา และจะไม่ถูกนำไปด้วยครุที่สอนผิด

2. ศิษยาภิบาลรู้จักและเรียกแกะของตน

(เขาจะเรียกชื่อของแกะนั้น) ผู้เลี้ยงแกะทางตะวันออกสามารถยืนอยู่ที่ประตูของคอกแกะและปิดตา แต่ยังสามารถแยกแยะแกะของตนได้โดยการสัมผัสในขณะที่แกะเดินเรียงแถวเข้าคอก ผู้เลี้ยงแกะจะตั้งชื่อแกะแต่ละตัวและแสดงความรักแก่แกะแต่ละตัวในฝูงของตน

แล้วศิษยาภิบาลจะต้องใส่ใจและรู้จักแกะในที่ประชุมของเขามากยิ่งกว่านั้นสักเพียงใด ศิษยาภิบาลที่เรียกชื่อสมาชิกของตนในการอธิษฐานและมีความห่วงใยในความจำเป็นของแกะเป็นผู้เลี้ยงแกะที่แท้จริง

3. ศิษยาภิบาลนำเขาออกมา

ผู้เลี้ยงแกะทางตะวันออกไม่ได้แกะของตนเหมือนกับผู้เลี้ยงแกะทางตะวันตก เขานำแกะอยู่เสมอ หลายครั้งก็อยู่ข้างๆ ฝูง เมื่อกลับมาที่คอกในเวลาเย็น เขาอาจจะเดินอยู่ข้างหลัง แต่ไม่ใช่การขับไล่ แต่เพื่อปกป้องแกะที่อยู่ข้างหลังและรวบรวมแกะที่อาจจะสะดุดหรือล้มลง

อิสยาห์กล่าวว่าพระเจ้าทรงเป็นทั้งผู้นำและผู้ปกป้องอิสราเอล

“เพราะเจ้าจะไม่ต้องรีบออกไป และเจ้าจะไม่ต้องหลบหนีไป เพราะพระเจ้าจะเสด็จนำหน้าเจ้า และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะทรงระวางหลังเจ้า” (อิสยาห์ 52:12)

หลุมพรางรออยู่หน้าคริสตจักรในขณะที่คริสตจักรก้าวไปสู่สวรรค์ ศิษยาภิบาลเอย์ จึงนำฝูงแกะ หมาป่าร้ายกำลังไล่ตามสิทธิชนของพระเจ้า พยายามที่จะแย่งสมาชิกออกไปจากฝูงของพระองค์ ศิษยาภิบาลเอย์ จึงดูแลฝูงแกะ

เขาจะต้องรู้เมื่อมีแกะป่วย

ในฐานะผู้ดูแล ศิษยาภิบาลจะต้องทราบว่าสมาชิกคนไหนไม่ก้าวหน้าในพระเจ้า และช่วยเหลือสมาชิกโดยให้คำปรึกษา สอนพระคัมภีร์ อธิษฐานและการเทศนาพระวจนะอย่างมีจุดประสงค์ ศิษยาภิบาลจะรู้ได้อย่างไรว่าธรรมิกชนไม่สบาย

1. ตามธรรมชาติ แกะที่ป่วยจะไม่เชื่อฟังผู้เลี้ยงแกะ แกะของพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้น การไม่เชื่อฟังผู้มีอำนาจปกครองหมายความว่าธรรมิกชนป่วยทางฝ่ายวิญญาณ
2. การไม่ถวายสืบลดเป็นเครื่องหมายว่าธรรมิกชนป่วยทางฝ่ายวิญญาณ
3. การไม่ถือศีลระลึก
4. การไม่เข้าประชุมอย่างสัตย์ซื่อ
5. การไม่ร่วมนมัสการในการประชุม

เครื่องหมายอื่นๆ จะปรากฏในชีวิตของธรรมิกชนและศิษยาภิบาลที่แท้จริงจะตื่นตัวและดำเนินการเพื่อช่วยเหลือธรรมิกชนที่ป่วยทางฝ่ายวิญญาณก่อนที่จะสายเกินไปและก่อนที่เขาจะตายทางฝ่ายวิญญาณ

งานของศิษยาภิบาล - สดุดี 23

ศิษยาภิบาลทุกคนจะต้องเป็นครู พระเจ้าทรงตั้งเขาไว้ในคริสตจักรเพื่อให้สิทธิชนเป็นคนดีรอบคอบ (เอเฟซัส 4:11-12)

เขานำแกะไปพักผ่อนในคริสตจักรและนำไปสู่ทุ่งหญ้าเพื่อให้อาหารและนำพวกเขาในชีวิต

เขาจัดการกับผู้ที่มีปัญหา และนำเขาไปไกลจากหมาป่า คนปล้น และคนขโมยแกะ

ศิษยาภิบาลมีหน้าที่สำคัญห้าประการได้แก่

1. ปกป้อง
2. ให้อาหาร
3. นำ
4. ปลอบโยน
5. ลงโทษผู้ลงโทษตามแบบแผนที่พระเจ้าทรงกำหนด

อัครสาวกเปาโลเป็นศิษยาภิบาล

กิจการ 20:17-27 เปาโลเขียนไปยังศิษยาภิบาลของเอเฟซัสเพื่อเตือนเกี่ยวกับการรับใช้ของเขา [เปาโล] ในฐานะศิษยาภิบาล

1. “...ประพฤติต่อท่าน...ทุกเวลา” (ไม่ได้ทิ้งไปเมื่อปัญหาเกิดขึ้น)
2. “...สั่งสอนท่าน...ตามบ้านเรือน” (ไม่ได้บอกว่าจะทำอะไร แต่แสดงให้เห็น) การรับใช้ในกรณีเยี่ยมตามบ้านเป็นส่วนหนึ่งของคริสตจักรแบบอย่างอัครสาวก
3. “...เป็นพยานกับทุกคน” (ชาวยิว กรีก ชาวต่างชาติ) (ไม่ได้เห็นว่าใครอยู่ในความผิดบาปมากเกินไปจนกว่าที่จะช่วยให้รอดได้)
4. ทำทนายเขาด้วยการยืนยันความสัตย์ซื่อ (ศิษยาภิบาลจะต้องสามารถกล่าวได้ว่า “มีใครในที่นี้ที่จะกล่าวได้ว่า ‘ผมไม่ได้ป้องกันคุณจากศัตรู’ ”)
5. อัครสาวกเปาโลฟันโทษจากโลหิตของ**คนทั้งหลาย** คำพยานของศิษยาภิบาลควรจะเป็นเช่นนั้น

ศิษยาภิบาลจะต้องระลึกว่า ก่อนที่จะเป็นผู้รับใช้ข่าวประเสริฐได้ เขาจะต้องเป็นธรรมิกชนที่ดีก่อน เปาโลกล่าวกับทิโมธีว่า

“จงเอาใจใส่ทั้งตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำดั่งนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้” (1ทิโมธี 4:16)

ศิษยาภิบาลไม่อาจยุ่งกับงานของตนมากจนละเลยความสัมพันธ์ของตนกับพระเจ้า

ศิษยาภิบาลเป็นผู้ทำการ**ร่วมกัน**กับพระเจ้า ไม่ใช่เพื่อพระองค์ ศิษยาภิบาลไม่อาจทำงานใดๆ ได้สำเร็จจนกว่าพระเจ้าจะทำงานร่วมกันกับเขา

ภาคผนวก

ธรรมนูญและกฎข้อบังคับ

บทนำ

ด้วยตระหนักว่าบรรพชนของพระเจ้าควรจะได้รับการจัดระเบียบอย่างถูกต้อง และตระหนักเห็นความจำเป็นที่พวกเขาจะต้องได้รับการจัดระเบียบอย่างเหมาะสมเพื่อดำเนินงานของพระกิตติคุณได้สำเร็จและจัดการกิจธุระได้ถูกต้อง และเพื่อให้มีกฎเกณฑ์ที่มีประสิทธิภาพและใช้ได้นานมากยิ่งขึ้น First Pentecostal Church of the United States (เพิร์สท เพ็นเทคอสตัทล เซิร์ช ออฟ เดอะ ยูไนเต็ด สเตทส์) จึงจัดทำธรรมนูญและกฎข้อบังคับขึ้น วัตถุประสงค์สำคัญของธรรมนูญฉบับนี้คือ เพื่อกำหนดกฎระเบียบเพื่อปกครองกลุ่มสมาชิกตามพระคัมภีร์เพื่อที่เราจะก้าวต่อไปในน้ำพระทัยของพระเจ้า (ทิตัส 1:5; 1โครินธ์ 12:28)

หมวด 1

กลุ่มสมาชิก

มาตรา 1 ชื่อ

ชื่อของกลุ่มสมาชิกนี้จะเรียกว่า First Pentecostal Church of the United States

มาตรา 2 วัตถุประสงค์

1. เพื่อก่อตั้งและดูแลรักษาสถานที่นมัสการ
2. เพื่อทำให้ผู้ที่มีความเชื่ออันมีค่าเหมือนกันผูกพันกันด้วยความรักอันพี่น้องและการคบหากัน (ฮีบรู 13:1)
3. เพื่อพบปะกันเพื่อนมัสการพระเจ้าด้วยวิญญูณและความจริงอย่างแท้จริง และเพื่อรับการสอนทางฝ่ายวิญญูณ (ยอห์น 4:24; เอเฟซัส 14:11-15)
4. เพื่อแสดงให้ผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าเห็นทางแห่งชีวิตด้วยการประกาศในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับแผนการที่แท้จริงแห่งความรอด รวมทั้งการสอนผู้เชื่อให้ได้รับพระวิญญูณบริสุทธิ์
5. เพื่อกำหนดกฎระเบียบในการประพฤติตามพระวาระของพระเจ้า (ทิตัส 2)

หมวด 2

สมาชิกภาพ

มาตรา 1 สมาชิกภาพทั่วไป

1. ผู้ที่มีสิทธิ์เป็นสมาชิกทั่วไปของกลุ่มสมาชิกนี้จะต้องยอมรับคำสั่งสอนของอัครสาวกตามที่อยู่ในพระวจนะของพระเจ้าและสรุปอยู่ในหลักความเชื่อ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งได้กลับใจใหม่ ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า (กิจการ 2:38) ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 2:4) เชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าที่แท้จริงองค์เดียวที่มาบังเกิดเป็นเนื้อหนัง (1ทิโมธี 3:16) และแสดงให้เห็นชีวิตคริสเตียนที่สม่ำเสมอตามกาลาเทีย 5:22-23

มาตรา 2 ภาคีสมาชิกภาพ

1. ผู้ที่มีสิทธิ์เป็นภาคีสมาชิกคือผู้ที่มีอายุระหว่าง 13 -18 ปีที่ได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือแสวงหาพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง มีคุณสมบัติเหมือนเช่นมาตรา 1 ทั้งนี้จะต้องมีลายมือชื่อของผู้ปกครองในโบสถ์ด้วย
2. ภาคีสมาชิกจะมีสิทธิพิเศษและหน้าที่เหมือนสมาชิกทั่วไป ยกเว้นสิทธิในการออกเสียงหรือดำรงตำแหน่ง
3. สมาชิกที่ย้ายไปยังสถานที่หนึ่งที่ไม่ใช่คริสตจักรที่มีความเชื่อเหมือนกัน จะยังคงอยู่ในรายชื่อคริสตจักรในฐานะภาคีสมาชิก หากเขายังคงดำรงชีวิตคริสเตียนอย่างสมอบต้นเสมอไปตลอดรวมทั้งส่งสลิปลดและเงินถวายมายังคริสตจักรนั้นจนกว่าถึงเวลาที่เขาสมาชิกเข้าร่วมกับคริสตจักรที่มีความเชื่อเหมือนกันอีกแห่งหนึ่งได้ โดยคริสตจักรนั้นจะได้รับจดหมายแนะนำ
4. ภาคีสมาชิกจะกลายเป็นสมาชิกทั่วไปโดยอัตโนมัติเมื่อมีคุณสมบัติครบถ้วน

มาตรา 3 สมาชิกภาพเด็ก

ผู้ที่มีสิทธิ์เป็นสมาชิกเด็กได้จะต้องมีอายุ 13 ปีลงมา เป็นผู้ที่ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูและได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือแสวงหาพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างแท้จริง และเป็นผู้ที่ใช้ชีวิตคริสเตียนอย่างสมอบต้นเสมอไปโดยถือตามการพิจารณาของศิษยาภิบาล สมาชิกเด็กจะก้าวขึ้นไปเป็นภาคีสมาชิกได้เมื่อมีคุณสมบัติครบถ้วนและสมัครเป็นภาคีสมาชิก

มาตรา 4 สมาชิกภาพกิตติมศักดิ์

ผู้ที่มีสิทธิ์เป็นสมาชิกกิตติมศักดิ์ได้จะต้องเป็นสมาชิกที่ได้รับการเรียกจากพระเจ้า ได้รับการฝึกและส่งออกออกจากกลุ่มสมาชิกนี้เพื่อทำงานของพระเจ้าอย่างกระตือรือร้นในทุกๆเรื่อง สมาชิกประเภทนี้จะไม่มียกเว้นสิทธิออกเสียงหรือดำรงตำแหน่ง และจะมีผลบังคับใช้ตราบเท่าที่ผู้ที่เป็นสมาชิกประเภทนี้ใช้ชีวิตตามมาตรฐานความบริสุทธิ์และคำสั่งสอนที่กลุ่มสมาชิกนี้สอน

มาตรา 5 หน้าที่

ผู้ที่เป็นสมาชิก (หรือภาคีสมาชิก) ของกลุ่มสมาชิกนี้จะต้องยอมรับหน้าที่ต่อไปนี้

1. ประพฤติตนให้เหมาะสมเป็นคริสเตียนในทุกที่

2. ด้วยคำหนึ่งถึงประโยชน์ของคนบาป คริสเตียนที่อ่อนแอ และวิญญาณของตนเองด้วย สมาชิกแต่ละคนจะต้องเป็นตัวอย่าง แบบอย่างของงานที่ดีโดยละจากสิ่งบันเทิงของโลกนี้ ภาพยนตร์ การเดินรำ โทรทัศน์ บทสนทนาสภปรกلامก เครื่องดื่มมีนเมาหรือยาสูบในรูปแบบใดๆ ก็ตาม (1ทิโมธี 4:2; 2โครินธ์ 7:1; 1เธสะโลนิกา 5:22; โรม 14:21; มัทธิว 5:16) แต่งกายอย่างสุภาพ และมีความบริสุทธิ์ แขนเสื้อควรจะยาวประมาณสามส่วน กระโปรงยาวเรียบร้อย ไม่จัดทรงผมที่เด่นเกินไป ไม่ตัดผม (1เปโตร 3:1-5; 1ทิโมธี 2:9-10; 1โครินธ์ 11:1-11)
3. เข้าร่วมและมีส่วนในการประชุมคริสตจักรเมื่อมีสุขภาพแข็งแรงและโอกาสที่มาจากพระเจ้า (ฮีบรู 10:25)
4. ภาวนาเป็นการส่วนตัวเมื่อทำได้
5. สนับสนุนคริสตจักรและศิษยาภิบาลด้วยการอธิษฐาน และสนับสนุนทางการเงินโดยถวายสิบลดและเงินถวายตามระบบพระคัมภีร์ (มาลาคีย์ 3:10; 1โครินธ์ 16:2)
6. แสวงหาเพื่อนำผู้ที่ไม่รู้จักพระเจ้าให้รู้จักพระเจ้า และแสดงความรักอันพี่น้องและคบหากับสิทธิชนของพระเจ้า
7. เคารพและเชื้อฟังกิษยาภิบาลเพื่อที่เขาจะถวายรายงานด้วยความยินดีและไม่ใช้ด้วยความเศร้า (ฮีบรู 13:17)
8. ปฏิบัติตามกฎหมายข้อบังคับของกลุ่มสมาชิกดังที่อธิบายไว้ในธรรมนูญนี้ (ทิตัส 2:1-8)
9. ในกรณีที่ย้ายไป รักษาจดหมายแนะนำจากศิษยาภิบาลไว้ และเข้าร่วมคริสตจักรที่มีความเชื่อเหมือนกันโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ หากไม่มีคริสตจักรที่มีความเชื่อเหมือนกัน ให้คงอยู่ในรายชื่อสมาชิกของกลุ่มสมาชิกในฐานะสมาชิกสมทบ และคงสนับสนุนกลุ่มสมาชิกด้วยเงินสิบลดและเงินถวายจนกว่าจะถึงเวลาที่มีคริสตจักรที่มีความเชื่อเหมือนกัน

มาตรา 6 การรับเข้าเป็นสมาชิก

1. ผู้ที่มีความประสงค์จะเป็นสมาชิกต้องยอมรับหน้าที่ข้างต้นนี้ กรอกใบสมัครที่ออกโดยกลุ่มสมาชิก และส่งให้กับศิษยาภิบาลหรือเลขานุการ
2. จากนั้น ผู้สมัครจะอยู่ในช่วงทดลอง 30 วันก่อนที่จะได้รับสมาชิกภาพ ในระหว่างเวลานี้ เขาจะต้องพิสูจน์ความจริงใจของตนโดยศึกษาและปฏิบัติตามข้อบังคับของกลุ่มสมาชิก เข้าร่วมประชุมอย่างสัตย์ซื่อ ถวายสิบลด ฯลฯ ทั้งนี้ ศิษยาภิบาลอาจอนุญาตให้ไม่ต้องมีระยะทดลอง 30 วันนี้ได้หากเขาได้พิสูจน์ตนเองก่อนที่จะสมัครแล้วเป็นเวลา 30 วัน หรือนานกว่า
3. ในระหว่างการประชุมวันอาทิตย์ตอนเช้าหลังจากระยะเวลา 30 วัน ผู้สมัครที่ได้รับการยอมรับจะได้การต้อนรับเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่มสมาชิกนี้จากศิษยาภิบาล นอกจากนี้ เขาคงจะได้รับบัตรสมาชิกประจำปีปัจจุบันที่มีลายมือชื่อของศิษยาภิบาลและเลขานุการ และชื่อของเขาจะอยู่ในรายชื่อสมาชิกของคริสตจักร
4. สมาชิก ภาคีสมาชิก และสมาชิกกิตติมศักดิ์ที่ดำรงชีวิตอย่างถูกต้องจะได้รับบัตร สมาชิกประจำปีที่มีลายมือชื่อของศิษยาภิบาลและเลขานุการ ทั้งนี้ สมาชิกคนดังกล่าวจะต้องลงลายมือชื่อไว้ในบัตรด้วยเพื่อให้มีผลใช้ได้
5. สมาชิกของคริสตจักรอื่นที่มีความเชื่อเดียวกันจะไม่ได้รับเป็นสมาชิกในกลุ่มสมาชิกนี้หากไม่มีจดหมายแนะนำจากกลุ่มสมาชิกที่เขาเป็นสมาชิกอยู่ก่อนหน้า
6. สมาชิกที่ต้องการถอนสมาชิกภาพเพื่อไปร่วมกับคริสตจักรอื่นที่มีความเชื่อเดียวกันจะได้รับจดหมายแนะนำนอกจากจะมีการสารภาพหรือถูกตัดสินลงโทษว่าประพฤติผิดก่อนหน้า

มาตรา 7 การลงโทษ

1. หากสมาชิกของกลุ่มสมาชิกนี้ถูกจับได้ว่ามีความผิด เขาหรือเธอจะต้องถูกลงโทษตามกาลาเทีย 6:1; 1ยอห์น 5:16-17; และยากอบ 5:19-20
2. สมาชิกที่ไม่เข้าร่วมประชุมเป็นเวลาสองเดือนโดยไม่มีเหตุสมควร หรือไม่ถวายสิบดออย่างสัตย์ซื่อเป็นเวลาสองเดือน หรือมีความผิดจากการนินทา คั่นหาความผิดของผู้อื่นอยู่เสมอ หรือแสดงรากแห่งความขมขื่น และผู้ที่ไม่ยอมรับรักษาหน้าที่และปฏิบัติตามกฎข้อบังคับของกลุ่มสมาชิกหลังจากที่ได้รับการตักเตือนครั้งแรกและครั้งที่สองจะถูกปรับสมาชิกภาพโดยอัตโนมัติ และเขาจะไม่สิทธิ์ออกเสียงในการประชุมกิจธุระ หลังจากมีการลงโทษตามวรรค 1 ข้างต้น จะต้องลบชื่อของเขาออกไปจากรายชื่อสมาชิกนอกจากเขาจะแสดงให้เห็นการกลับใจใหม่อย่างแท้จริง (2 เธสะโลนิกา 3:6)
3. ถ้ามีข้อขัดแย้งกันระหว่างสมาชิกในกลุ่มสมาชิก จะต้องมีการดำเนินการตามมัทธิว 18:15-18 หากพบว่าผู้ที่ถูกกล่าวหามีความผิด เขาอาจจะถูกละทิ้งจากกลุ่มสมาชิก และจะลบชื่อเขาออกจากรายชื่อสมาชิกนอกจากว่าจะมีการกลับใจใหม่อย่างแท้จริงและยอมรับผิดต่อหน้าที่ประชุม
4. สมาชิกที่สอนหรือประกาศคำสั่งสอนและทฤษฎีในที่สาธารณะหรือโดยส่วนตัวที่ไม่ตรงกับหลักความเชื่อของธรรมนูญนี้จะถูกระงับสมาชิกภาพโดยทันที และชื่อของเขาจะถูกลบออกจากรายชื่อสมาชิก นอกจากนี้สมาชิกคนดังกล่าวจะกลับใจใหม่และสภาวะเกี่ยวกับความผิดบาปของเขาต่อหน้าที่ประชุม (ทิตัส 2:1; 1 ทิโมธี 1:3; 1 ทิโมธี 4:6; โรม 16:17-18; 1 โครินธ์ 1:10; 1 โครินธ์ 3:3; 1 โครินธ์ 11:18; 1 ทิโมธี 1:10-11)
5. สมาชิกที่หลงไปในความบาปและต้องการที่จะกลับมา กลับใจใหม่และสภาวะเพื่อกลับตั้งตัวใหม่สามารถทำได้โดยศิษยาภิบาลจะให้อยู่ในช่วงทดลองเป็นระยะเวลาหนึ่งตามดุลพินิจของศิษยาภิบาลเพื่อพิสูจน์ความจริงใจของเขา

หมวด 3

เจ้าหน้าที่ต่างๆ

มาตรา 1 ชื่อของตำแหน่งต่างๆ

ตำแหน่งต่างๆ ของกลุ่มสมาชิกควรจะเป็นดังนี้ ศิษยาภิบาล ผู้ซึ่งเป็นประธาน มัคทายกไม่มากกว่าเจ็ดคน ผู้พิทักษ์ทรัพย์สินตามคน และเลขานุการหนึ่งคน อาจมีตำแหน่งอื่นๆ เพิ่มเติมได้หากจำเป็น เช่น ผู้ช่วยศิษยาภิบาล ผู้ปกครอง และเหรัญญิก

มาตรา 2 ศิษยาภิบาล

1. ต้องเป็นผู้รับใช้ที่มีใบอนุญาตซึ่งเชื่อพระเจ้าองค์เดียว ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซู และได้รับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 2:4; กิจการ 2:38)
2. ศิษยาภิบาลจะดูแลกลุ่มสมาชิกจนกว่าศิษยาภิบาลคนดังกล่าวและกลุ่มสมาชิกจะตกลงร่วมกันว่าจะเปลี่ยนแปลง
3. ศิษยาภิบาลที่ต้องการออกจากคริสตจักรจะต้องแจ้งให้คริสตจักรทราบล่วงหน้า 30 วัน หรือระยะเวลาตามแต่ตกลงร่วมกัน

4. ในกรณีที่ศิษยาภิบาลประพฤติไม่ชอบหรือไม่สัตย์ซื่อ หรือมีความผิดในการยุให้แตกก๊กหรือทำให้แตกแยก จะต้องรายงานต่อเพรสไบเตรีประจำภาคของสหคริสตจักรพื้นเทศออสตีโดยมีพยานอย่างน้อยสามหรือสามคน (1ทิโมธี 5:19) ผู้ซึ่งเป็นสมาชิกคริสตจักรที่ดำรงชีวิตอย่างถูกต้อง มีชีวิตอันไม่มีที่ตำหนิหรือว่ากล่าวได้ (ยอห์น 8:7) เพรสไบเตรีประจำภาคจะดำเนินการตามที่เห็นว่าสมควรที่สุด และหากว่ามีการพิสูจน์ว่าผิดจริง ศิษยาภิบาลจะถูกให้ออกจากตำแหน่งตามดุลพินิจของเพรสไบเตรี
5. ในระหว่างการเปลี่ยนศิษยาภิบาล ไม่ควรจะมีการเปลี่ยนแปลงกฎข้อบังคับ รายชื่อสมาชิก หรือเจ้าหน้าที่ต่างๆ จนกว่าศิษยาภิบาลคนใหม่จะเข้ามาดำรงตำแหน่ง
6. การสนับสนุนศิษยาภิบาลจะมาจากสิบลดทั้งหมดที่กลุ่มสมาชิกให้ (1โครินธ์ 9:7-14; กัณดารวิถี 18:20-21-24) สิบลดเหล่านี้จะอยู่ในกองทุนสิบลดของศิษยาภิบาล ซึ่งจะใช้จ่ายในสิ่งต่างๆต่อไปนี้ คือ ค่าใช้จ่ายทุกอย่างสำหรับที่อยู่อาศัย รวมทั้งค่าดูแลรักษาและการซ่อมแซม ค่าสาธารณูปโภคและโทรศัพท์ของศิษยาภิบาล และเงินเดือนไม่เกิน _____ เหรียญต่อสัปดาห์ ศิษยาภิบาลจะตัดสินใจว่าจะใช้เงินนี้อย่างไร หากค่าครองชีพสูงขึ้น เพดานเงินประจำสัปดาห์จะเพิ่มขึ้นเพื่อให้ได้สัดส่วนกับค่าใช้จ่ายที่สูงขึ้น
7. ศิษยาภิบาลมีหน้าที่ดังนี้
 - เทศนาพระวจนะตามที่พระเจ้าทรงให้ความสามารถแก่เขา
 - เยี่ยมผู้ป่วยและอธิษฐานร่วมกับเขา
 - หนุนใจผู้ที่อ่อนแอ
 - ตำหนิ ว่ากล่าวและเตือนผู้ที่ไม่อยู่ในระเบียบ
 - ให้คำแนะนำเมื่อมีความจำเป็นและพร้อมที่จะทำงานที่ดีทุกอย่าง (1เธสะโลนิกา 5:14; 2ทิโมธี 4:1-2)
8. อำนาจของศิษยาภิบาลมีดังนี้
 - เขาจะเป็นผู้ตรวจตราและดูแลผลประโยชน์ทุกอย่างของคริสตจักร และงานของคริสตจักรในทุกแผนก ทั้งทางวิญญาณ ทางโลกและทางการเงิน ไม่ใช่เหมือนเจ้านายที่ข่มขู่ผู้ที่อยู่ใต้อำนาจ แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น ดูแลไม่ใช่ด้วยความฝืนใจแต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สินของที่ได้มาโดยทุจริตแต่ด้วยใจเลื่อมใส (1เปโตร 5:2-3) และมีหน้าที่รับผิดชอบในการคุ้มครองและดูแลผู้ที่อยู่ในความรับผิดชอบ
 - เขาจะได้รับการปรึกษาในเรื่องการงานทั้งหมดของคริสตจักร และรับผิดชอบกิจกรรมทั้งหมด ทั้งทางวิญญาณ การกุศล ศีลธรรม วัตถุ หรือทางการเงิน
 - เขาจะเรียกให้มีและเป็นประธานการประชุมกิจธุระและประชุมคณะกรรมการคริสตจักรทุกการประชุม และจะแต่งตั้งตำแหน่งเจ้าหน้าที่ของคริสตจักรทั้งหมด เขาจะเป็นกรรมการพิทักษ์ทรัพย์สินหนึ่งและเป็นประธานของคณะกรรมการพิทักษ์ทรัพย์สิน

มาตรา 3 มัคนายนก

1. มัคนายนกจะต้องเป็นสมาชิกที่ดำรงชีวิตอย่างถูกต้องเป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปี และจะต้องมีคุณสมบัติครบถ้วนตามพระคัมภีร์ โดยได้พิสูจน์ตนเองแล้ว (กิจการ 6:1-6; 1ทิโมธี 3:8-13)
2. ศิษยาภิบาลจะแต่งตั้งมัคนายนกได้มากถึงเจ็ดคนตามที่พิจารณาเห็นสมควรที่สุด การแต่งตั้งดังกล่าวจะต้องได้รับการอนุมัติจากกลุ่มสมาชิก
3. คณะกรรมการที่ปรึกษาจะเป็นคณะกรรมการที่หมุนเวียนกันดังนี้ ในการประชุมกิจวัตรประจำปีแต่ละครั้ง สมาชิกที่อยู่ในตำแหน่งนานที่สุดจะต้องเกษียณโดยอัตโนมัติ และสมาชิกใหม่จะได้รับการแต่งตั้งตามมาตรา 3 หมวด 2
4. หน้าที่ต่างๆ จะเป็นไปตามที่ศิษยาภิบาลมอบหมายให้แก่เขา และเขาจะดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการที่ปรึกษา

มาตรา 4 กรรมการพิทักษ์ทรัพย์หรือหัวหน้าคณะกรรมการ

1. คุณสมบัติ: กรรมการพิทักษ์ทรัพย์มาจากสมาชิกที่ดำรงชีวิตอย่างถูกต้องเป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปี โดยได้พิสูจน์แล้วว่ามีคุณสมบัติต่อคริสตจักรและศิษยาภิบาล
2. คณะกรรมการพิทักษ์ทรัพย์จะได้รับการแต่งตั้งโดยศิษยาภิบาลและรับการอนุมัติจากกลุ่มสมาชิก
3. หน้าที่มีดังนี้
 - รักษาทรัพย์สินของกลุ่มสมาชิกแทนกลุ่มสมาชิก
 - ถือสิทธิ์ทางกฎหมายและทำธุรกรรม ตามที่ศิษยาภิบาลและกลุ่มสมาชิกตัดสินใจ

มาตรา 5 เลขานุการ

1. จะต้องเป็นสมาชิกที่ดำรงชีวิตอย่างถูกต้องเป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปีโดยได้พิสูจน์ตนเองแล้ว และได้รับการแต่งตั้งโดยศิษยาภิบาลและอนุมัติจากกลุ่มสมาชิกเพื่อดำรงตำแหน่งเป็นเวลาหนึ่งปีหรือจนกว่าจะมีผู้อื่นเข้าดำรงตำแหน่งแทน
2. เลขานุการมีหน้าที่บันทึกรายงานการประชุม และรักษารายงานที่บันทึกการดำเนินการกิจวัตรและเอกสารอื่นๆ ทั้งหมดที่เป็นของกลุ่มสมาชิก บันทึกเงินถวายของคริสตจักรทั้งหมดที่ได้รับ และทำการชำระค่าใช้จ่ายปกติและหนี้ทั้งหมดตามที่ครบกำหนดชำระ เช่น ค่าไฟ ค่าเช่าเพลิง น้ำ โฆษณา ภารโรงและค่าใช้จ่ายปกติต่างๆ หรือค่าจ้าง และค่าอื่นๆ เก็บบันทึกของธุรกรรมเหล่านี้ อย่างถูกต้อง และเก็บบัญชีและบันทึกที่มีทั้งหมดให้แก่ศิษยาภิบาลและคณะกรรมการคริสตจักรตลอดเวลา
3. เลขานุการจะเขียนรายงานเกี่ยวกับการเงินทั้งหมดให้แก่คณะกรรมการคริสตจักรทุกๆ สามเดือน และรายงานประจำปีให้แก่คริสตจักร และส่งบัญชีต่างๆ เพื่อการตรวจสอบตามความเห็นเหมาะสมของคณะกรรมการคริสตจักร

มาตรา 6 เหนรัญญิก

1. เหน้ญญิกมีหน้าทีรับและดูแลเงินกองทุนทั้งหมดของกลุ่มสมาชิก

มาตรา 7 ผู้ช่วยศิษยาภิบาล

1. ศิษยาภิบาลจะแต่งตั้งผู้ช่วยศิษยาภิบาล และได้รับการอนุมัติจากกลุ่มสมาชิก
2. มีหน้าที่ช่วยเหลือศิษยาภิบาลในทุกเรื่องตามที่ศิษยาภิบาลสั่ง

มาตรา 8 ผู้ปกครอง

1. ผู้ปกครองจะต้องเป็นสมาชิกที่ดำรงชีวิตอย่างถูกต้องเป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปี และจะต้องมีคุณสมบัติตามพระคัมภีร์ โดยได้พิสูจน์ตนเองแล้ว (ทิตัส 1:5-9)
2. ศิษยาภิบาลจะแต่งตั้งผู้ปกครองเมื่อเขามีคุณสมบัติครบถ้วน และตามความจำเป็น เขาจะดำรงตำแหน่งเป็นเวลาหนึ่งปี หรือจนกว่าจะมีผู้ดำรงตำแหน่งแทน
3. มีหน้าที่ช่วยศิษยาภิบาลในงานทางฝ่ายวิญญาณของคริสตจักรภายใต้การดูแลและการนำของศิษยาภิบาล

มาตรา 9 คณะกรรมการที่ปรึกษา

1. คณะกรรมการที่ปรึกษาจะประกอบด้วยมัคนายกและผู้ปกครอง (ถ้ามี) โดยมีศิษยาภิบาลดำรงตำแหน่งประธาน และประกอบด้วยสมาชิกไม่น้อยกว่าสามคน ศิษยาภิบาลจะเลือกสมาชิก คณะกรรมการคนหนึ่งเป็นเลขานุการของคณะกรรมการคริสตจักร ซึ่งจะมีหน้าที่จดยางงานการประชุมและดูแลการประชุม และงานอื่นๆ ตามที่ศิษยาภิบาลตัดสินใจ
2. คณะกรรมการนี้จะดูแลกิจการของ กลุ่มสมาชิก โดยเสนอเรื่องธุรกรรมส่วนใหญ่ เช่นการขายหรือซื้อทรัพย์สินใดๆ และการกู้ยืมเงิน เพื่อให้สมาชิกตัดสินใจ
3. ในกรณีที่ตำแหน่งศิษยาภิบาลว่าง คณะกรรมการที่ปรึกษาจะไม่มีหน้าที่ใดๆ

มาตรา 10 การให้เจ้าหน้าที่ออกจากตำแหน่ง

ศิษยาภิบาลอาจจะให้เจ้าหน้าที่คนใดที่แสดงความไม่ใส่ใจ ไม่เข้าร่วมประชุมเป็นระยะเวลาหนึ่ง ไม่สามารถที่จะร่วมงานและทำงานอย่างปรองดองกับศิษยาภิบาลหรือเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ หรือไม่มีคุณสมบัติตามตำแหน่ง ออกจากตำแหน่งได้ และศิษยาภิบาลอาจแต่งตั้งผู้แทน โดยมีการอนุมัติจากคณะกรรมการที่ปรึกษา

มาตรา 11 ตำแหน่งอื่นๆ

1. หัวหน้าแผนกการศึกษาคริสเตียนและตำแหน่งอื่นๆ รวมทั้งครูสอนพระคัมภีร์วันอาทิตย์จะได้รับการแต่งตั้งขึ้นโดยศิษยาภิบาล โดยจะดำรงตำแหน่งเป็นระยะหนึ่งวาระ ซึ่งจะหมดวาระเมื่อผู้เขาดำรงตำแหน่งคนต่อไปได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทน
2. หัวหน้าอนุชนจะได้รับการแต่งตั้งจากศิษยาภิบาล โดยจะดำรงตำแหน่งเป็นเวลาหนึ่งวาระ ซึ่งจะหมดวาระเมื่อผู้เขาดำรงตำแหน่งคนต่อไปได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทน หัวหน้าอนุชนร่วมกับศิษยาภิบาลจะเลือกเลขานุการที่มีคุณสมบัติสำหรับกลุ่มอนุชน

หมวด 4

การประชุมกิจธุระ

1. การประชุมกิจธุระประจำของกลุ่มสมาชิกจะมีขึ้นทุกปี และจะประชุมกันในเวลาที่สะดวกในช่วงสี่เดือนแรกของปีใหม่
2. การประชุมกิจธุระของกลุ่มสมาชิกจะต้องประกาศให้ทราบอย่างน้อยในการประชุมสามครั้ง ครั้งแรกอย่างน้อย 10 วัน และ 2 วันอาทิตย์ก่อนวันประชุม ยกเว้นในกรณีฉุกเฉิน หรือโอกาสพิเศษและเร่งด่วน ศิษยาภิบาลอาจเรียกให้มีการประชุมได้ในทันที
3. ในการประชุมกิจธุระแต่ละครั้ง ประธานการประชุมจะอ่านหรือให้ผู้อื่นอ่านรายชื่อของสมาชิกทั้งหมดที่ดำรงชีวิตอย่างถูกต้อง ผู้ซึ่งไม่ได้ถูกระงับสมาชิกภาพหรืออยู่ในระหว่างทดลองตามการดำเนินการของเจ้าหน้าที่ คนเหล่านี้จะมีสิทธิในการทำธุรกรรมของกลุ่มสมาชิก
4. สมาชิกสิบคนประกอบขึ้นเป็นองค์ประชุมเพื่อดำเนินการในการประชุมกิจธุระ การตัดสินใจเกี่ยวกับเรื่องที่ต้องออกเสียงใดๆ จะถือเอาตามการออกเสียงของสองในสามของสมาชิกที่ดำรงชีวิตอย่างถูกต้องที่อยู่ในการประชุม
 - ยกเว้นในกรณีดังต่อไปนี้
 1. เมื่อสมาชิกจะต้องยอมรับศิษยาภิบาล และ
 2. เมื่อจะต้องแก้ไขธรรมนูญ

ในทั้งสองกรณี สองในสามของสมาชิกทั้งหมดที่ดำรงชีวิตอย่างถูกต้องจะต้องให้ความเห็นชอบ

หมวด 5

การคบหาและการแต่งงาน

มาตรา 1

1. ผู้ใดที่เป็นสมาชิกของคริสตจักรจะต้องแต่งงานกับผู้ที่มีความเชื่อเดียวกันและมีประสบการณ์ตามคำสั่งสอนพระเจ้าองค์เดียว
2. คู่หนุ่มสาวที่คบหากันและพิจารณาเรื่องการหมั้นกัน จะต้องมาหาศิษยาภิบาลเพื่อขอคำปรึกษาก่อนที่จะวางแผนหรือประกาศการหมั้นของตน

มาตรา 2 การแต่งงาน

1. เมื่อเจ้าสาวมาจากกลุ่มสมาชิกอีกแห่งหนึ่งและต้องการแต่งงานโดยศิษยาภิบาลจากคริสตจักรของตน เป็นการถูกต้องตามจรรยาที่จะให้ศิษยาภิบาลของเจ้าสาวเป็นผู้กระทำพิธี ทั้งนี้ เจ้าสาวและศิษยาภิบาลจะต้องทำการตกลงกัน และศิษยาภิบาลจะต้องเป็นผู้ทำการร้องขอใช้สถานที่
2. เมื่อมีการกำหนดวันแต่งงาน จะต้องได้รับความเห็นชอบจากศิษยาภิบาลก่อนที่จะมีการประกาศ
3. การแต่งงานทั้งหมดจะต้องเป็นไปตามมาตรฐานของคริสตจักร
4. สมาชิกที่มีส่วนร่วมในงานแต่งงานจะต้องไม่สวมใส่ชุดที่ไม่สุภาพ ชุดของเจ้าสาวจะต้องมีราคาไม่เกินสมควรหรือไม่ตกแต่งด้วยลูกบิดหรือไข่มุก รวมทั้งเพื่อนเจ้าสาวด้วย
5. เจ้าบ่าวและเพื่อนเจ้าบ่าวจะต้องแต่งกายสุภาพเรียบร้อย
6. ผู้มีส่วนในงานจะประกอบไปด้วยเจ้าสาวและเจ้าบ่าว และเพื่อนเจ้าบ่าวและเพื่อนเจ้าสาวไม่มากกว่าสี่คน รวมทั้งเด็กถือดอกไม้คนหนึ่งและคนถือแหวน (ถ้าต้องการ)
7. เจ้าบ่าวอาจมีแหวนให้เจ้าสาวได้เพื่อเป็นสัญลักษณ์การแต่งงาน แต่จะต้องไม่แลกเปลี่ยนแหวนกัน

หมวด 6

บันทึกการยอมรับธรรมนูญ

คริสตจักรได้พบกันในวันนี้ในการประชุมกิจวัตรตามวาระ และยอมรับแบบการปกครองคริสตจักรท้องถิ่นข้างต้น โดยการออกเสียงอย่างเป็นทางการเป็นเอกฉันท์ของสมาชิกแรกของคริสตจักรของสหรัฐฯ

ลายมือชื่อ	ศิษยาภิบาล
ลายมือชื่อ	ประธานคณะกรรมการ
ลายมือชื่อ	เลขานุการ